O mie de sfaturi pentru viață

De Dr.Michael Laitman

Traducere în limba română
Carmen Lorber

Coordonator: Adrian Silvăşanu

Michael Laitman

1000 Answers for Life

אלף עצות לחיים

www.kabbalah.info
www.kab.co.il
www.kab.tv

Copyright 2006 by Laitman Kabbalah Publishers
127 Ramblewood Lane
Thornhill ONT. L4J 6R3, Canada
All rights reserved

Cuvânt cititorului

"Sunt bucuros că am fost creat în această generație, generație în care este deja permis să se publice ştiința adevărului. Iar, dacă mă întrebați de unde ştiu că este permis aceasta? Vă voi răspunde, pentru că mi s-a dat mie dreptul să dezvălui, căci până acum nu i s-a dezvăluit nici unui înțelept acele căi prin care se poate ocupa de ea în public, în fața oricărui popor şi etnii."

(Rabinul Yehuda Ashlag – Ştiința Cabalei şi esența sa)

"Descoperirea ştiinței misterioase către marea mulțime este condiția de bază şi obligatorie care trebuie să vină înaintea Mântuirii finale"

(Rabinul Yehuda Ashlag – Cornul Mântuitorului)

Stimate cititor,

De ce cartea în care tu priveşti în această clipă a fost publicată? De ce s-a născut ea? Care a fost impulsul ei? Răspunsul la toate aceste întrebări se găseşte în porunca de a răspândi ştiința Cabala generației noastre, "generația pe urmele Mântuitorului", instrucțiunea înțeleptului- unul dintre marii înțelepți din istoria omenenirii, rabinul Yehuda Ashlag, autorul interpretării “Scării” la cartea “Zohar”.

Răspândirea ştiinței Cabala în zilele noastre diferă în esență față de ceea ce era obişnuit în generațiile anterioare. În această perioadă au apărut condiții noi, în care fiecare om poate să participe în mişcarea către corecție. În perioada aceasta, în țara noastră şi în toate părțile lumii, răspândirea ştiinței Cabala şi preocuparea cu ea , schimbă atât lumea cât şi viața particulară a omului. În preocuparea cu cartea şiîn încercarea de a înțelege ideile exprimate în carte, omul se înalță şi scapă de toate problemele actuale.

De aceea, am ales să tipărim această carte care este bazată pe ideile rabinului Yehuda Ashalag, într-o limbă clară şi pe înțelesul tuturor şi s-o prezentăm cititorilor, în scopul de a explica, de a deschide şi de a apropia ideile Cabalei exprimate în scrierile rabinului Yehuda Ashlag, cititorilor de astăzi. Deoarece, tocmai de descoperirea şi implementarea ideilor sale depinde destinul nostru, viața noastră şi toată existența noastră în lume. Astfel, vom stabili viitorul nostru. Deoarece, toată presiunea pe care omul o simte din partea Supravegherii Superioare are ca scop să-l împinga să concretizeze aceste idei, despre care a scris rabinul Yehuda Ashlag.

Prefață

În ultimii zeci de ani a avut loc o adevărată revoluție în ceea ce privește studierea științei misterioase. Cabala a devenit un concept dezbătut în fiecare conversație de salon. Toți vorbesc despre ea, însă numai foarte puțini știu, cu adevărat, ceea ce este ea într-adevăr.

Dacă până acum ați crezut că știința Cabala este legată de folosirea cameelor, incantațiilor, vrăjilor, acestea sunt presupuneri care derivă din prejudecăți și dintr-o greșeală de bază. Între Cabala și aceste noțiuni nu este nici o legătură. Din păcate, există înclinația de a lega, fără nici un rost, noțiunile de Cabala cu alte expresii, care nu au nici o legătură cu aceasta. Ne este clar că știința Cabala este știința misterului, pe care înțelepții au tăinut-o în fața celor care nu erau demni de ea, însă, în afară de aceasta, ea este prea puțin cunoscută mulțimii.

Dacă așa stau lucrurile, ce este Cabala, cu adevărat? Înțelepții din toate generațiile au studiat Cabala din simpla cauză de a ajunge în timpul vieților lor la alipirea de Puterea Supremă. Aceasta fiind o deschidere de drumuri în gândire și în conștiință, pe care numai puțini sunt de acord s-o accepte. Până acum am învățat că trebuie să mărim cantitatea obligațiilor religioase și a faptelor bune pe care să le împlinim. Să le adunăm ca și într-un program de economisire la bancă, iar într-o bună zi, când vom muri, va fi un înger care le va stinge și, astfel, va hotărî destinul nostru pentru continuarea drumului.

Ideea că bagajul cunoștințelor noastre din această lume are ca scop strângerea de "capital", de care ne vom bucura după moartea noastră, ne-a făcut să credem că în viața aceasta nu este nici un scop înălțător. Știința Cabala ne explică faptul că, tocmai cucerirea lumii spirituale , simțirea Dumnezeirii, "deschiderea ochilor", "lumea Lui o vei vedea în viața ta" – este scopul pentru care omul s-a născut în această lume, iar fără atingerea acestui scop în viața sa, el va trebui să se reîncarneze încă o dată și încă o dată, să se reîntoarcă la această viață până când va cuceri lumea superioară, încă în viața sa pe fața pământului.

Cauza tuturor suferințelor și a durerilor este una singură – de a împinge poporul Israel și popoarele lumii spre atingerea scopului creației, care este simțirea lumii superioare. În măsura în care omul, prin studierea Cabalei, acționează pentru înaintarea sa spre acest scop, dispar presiunile asupra sa iar el se simte bine.

De aceea, când am primit învățătura din gura învățătorului meu, înțeleptul rabin Baruch Shalom Halevi Ashlag, fiul și continuatorul căii lui "Baal HaSulam", rabinul Yehuda Leeb Ashlag, eu am început să lucrez acum, nu numai la răspândirea științei Cabala, ci și la răspândirea adevărului în ceea ce privește această știință.

Cine învață Cabala înțelege, pe parcursul timpului, de ce i se întâmplă anumite lucruri și cum poate să acționeze ca să le schimbe în lumea spirituală superioară. Fără Cabala noi, pur și simplu, bâjbâim în ceață. Încercați să ajungeți într-un loc pentru prima dată în viața voastră și să vă descurcați fără hartă și fără instrucțiunile celor care au fost deja acolo. Cabala, după cum am spus, este harta noastră, iar înțelepții sunt ghizii drumului. Înțeleptul care a lăsat în urmă averea cea mai de preț dintre toate a fost rabinul Shimon Bar Yohai, căruia îi este atribuită cartea "Zohar". Cartea "Zohar"

este una din cărțile iudaice cele mai importate din Cabala. Acestei cărți îi sunt atribuite puteri enorme care sunt în stare să trezească în jurul nostru puteri spirituale care pot să ne ajute în înaintarea noastră spre acea sursă spirituală supremă din care am ajuns în această lume.

În cele din urmă, cu toții vor ajunge la Cabala şi vor învăța îndeaproape Puterea Supremă şi relația Sa cu creațiile. Nu avem nici o altă cale şi de aceea, dacă nu vom ajunge la Cabala din voință, vom ajunge la ea din cauza suferințelor. Iar în aceste zile grele, noi vedem că suferințele nu stau în prag, ele sunt deja în fața fiecăruia dintre noi. Nu este om care poate să spună că este fericit de situația în care se află țara sau lumea întreagă. Este în atmosferă o senzație apăsătoare. Deodată pare că, după sute de ani de ştiință, omenirea încă nu reuşeşte să ajungă la linişte şi plăcere şi nu continuă să se întrebe "De ce?"

Pe parcursul tuturor anilor existenței omenirii, ea a fost nevoită să se dezvolte pe diferite nivele. În fiecare generație, omenirea s-a dezvoltat pe o anumită cale, începând din zilele omului preistoric şi până în zilele în care omul a reuşit să "cucerească" Luna. Omul a reuşit rezultate tehnologice impresionante aproape în fiecare domeniu, însă într-un domeniu s-a scufundat în adâncuri – în domeniul spiritual. Astăzi, noi ne dăm părerea şi în acest domeniu. Omenirea a investit eforturi şi o cantitatea enormă de bani în idei greşite. **Abia acum noi începem să înțelegem că fuga după material este lipsită de orice valoare**. În ultimul timp a început căutarea după spiritual. Fiecare caută ştiința care corespunde necesităților sale imediate. Mai repede sau mai târziu, vor ajunge cu toții la ştiința Cabala. Nu toți vor ajunge la Cabala din voință, vor fi cei care vor ajunge la ea din greutăți, care vor fi imposibil de suportat. Nu vom mai putea suporta durerile şi suferințele, iar în clipa în care vom striga către Puterea Supremă, vom fi salvați.

Astăzi, scopul ştiinței Cabala este să avanseze medicamentul împotriva loviturii. Nu trebuie aşteptate suferințele, ci să le anticipăm cu ajutorul studiului. În ziua în care vom adopta felul vieții cabaliste şi vom accepta din voința noastră prezența Puterii Supreme, vom putea să ne asigurăm o viață mai liniştită şi mai fericită şi să ne ferim de toate problemele care ne aşteaptă. Nu degeaba a fost ales poporul evreu ca să fie poporul unic şi ales pentru popoarele lumii. Misiunea care ne este impusă prin studierea Cabalei îngreunează umerii fiecărui om, indiferent cine este. Noi, ca evrei, trebuie să fim primii care să ajungă la această comoară. Fraza "Lumina neevreilor" ne-a fost imprimată deoarece noi deținem în mâinile noastre harta independenței întregii omeniri față de boli, dureri şi suferințe. Capacitatea de a schimba realitatea se află în mâinile noastre, iar nouă ni se cere numai să întindem mâna şi să ne ținem de scrierile care ne-au fost lăsate de marii înțelepți. Ei ne-au demonstrat că se poate ajunge la scop şi chiar ne-au pavat drumul. Acum ne-a rămas numai să hotărâm dacă vrem să mergem spre scop din proprie voință, ori preferăm să facem aceasta sub presiunea enormă a suferințelor, pe care nu le vom putea suporta.

Michael Laitman

Cuprins

Cuvânt cititorului …… 3
Prefață …… 4
1. Totul este previzibil ……. 7
2. Nu există drum ocolitor Cabalei …… 12
3. Cei dintâi câştigă ……. 17
4. A împlini scopul creației …… 23
5. Deodată în mijlocul vieții …… 27
6. De ce mi se întâmplă aceasta mie? ……. 32
7. Înțelept şi-i este rău …… 37
8. În bogăție şi în sărăcie …… 41
9. Moartea – etapă în dezvoltarea spirituală …… 46
10. Stafii sunt numai în filme …… 50
11. A fugi de realitate …… 55
12. Templul nu-i numai lemne şi pietre …… 59
13. Greutățile ne îndreaptă spre studierea Cabalei ……. 65
14. Nu aşteptați reîncarnea următoare …… 69
15. Călătoria în timp …… 75
16. Cui îi este frică de a deveni religios …… 81
17. In fața exterminării …… 87
18. Sinuciderea nu-i soluție …… 93
19. Aceasta este numai prefața …… 99
20. Arabii sunt numai un mijloc în a ne ajuta către sfârşitul corecției ……. 101
21. Iluzia păcii …… 104
22. Razboi şi pace …… 107
23. Nu peste mult timp, vor studia Cabala în şcoli …… 109
24. Nu sunt extratereştri pe alte planete …… 113
25. Misiunea evreilor …… 118
26. Înapoi în viitor …… 124
27. Ora corecțiilor …… 129
28. Corpul şi sufletul …….. 134
29. Viața de cuplu începe în spiritualitate …… 140

1. Totul este previzibil

**Cu toate că aceasta sună curios, conform ştiinţei Cabala,
viaţa noastră este ca un film. Există scenariul, sunt actori,
este o acţiune, iar sfârşitul este cunoscut de la bun început.
Nu poate fi schimbat nimic, în afara faptului că, fiind fiinţe
umane, ni s-a dat dreptul să stăm în scaunul regizorului,
să vedem înaintea tuturor sfârşitul şi să ne pregătim pentru el.**

Ni se pare că viaţa noastră este, de fapt, o colecţie de milioane sau miliarde de întâmplări care s-au adunat împreună să producă o traiectorie de viaţă particulară. Iar realitatea ne prezintă o situaţie, ca şi când totul ar fi absolut întâmplător şi cum că în mâinile noastre ar fi posibilatea să ne schimbăm cursul vieţii. Noi suntem convinşi că deciziile pe care le luăm sunt, într-adevăr, deciziile care derivă din libera noastră alegere. Noi hotărâm cu cine să ne căsătorim, câţi copii să aducem pe lume, ce nume să le dăm, cu care prieteni să dezvoltăm relaţii şi care ocupaţie ne este cea mai potrivită. Noi suntem martori şi la catastrofe, ca de exemplu, accidentele rutiere. Totul pare atât de întâmplător: o maşină iese din Tel Aviv cu o viteză de 100 km/h şi se tamponează cu o maşină care vine din Ashdod cu o viteză de 80 km/h. Rezultatul a fost un grav accident frontal, cu răniţi şi poate chiar morţi. Totul pare o coincidenţă, încât şi dacă am vrea să ne imaginăm, să regizăm un astfel de accident, niciodată nu va ieşi ca şi cum acesta s-a întâmplat "întâmplător". Imaginaţi-vă că, cu toate acestea, am încerca să regizăm accidentul după aceste date. Maşina iese din Ashdod, însă nu vom avea nici un control asupra faptului ca ea să ajungă la timp în locul stabilit . Maşina din Tel Aviv se v-a împotmoli într-un "dop de circulaţie", cu alte cuvinte, încercarea să regizăm iar accidentul ne întăreşte aprecierea că totul trebuie să fie o întâmplare, căci orice încercare de a regiza un anumit proceses al vieţii noastre este condamnat, de la început, eşecului.

În realitate, nu astfel se prezintă lucrurile, cel puţin nu după cum ştiinţa Cabala le vede. Conform ştiinţei Cabala, nu numai că viaţa noastră este ştiută din capul locului, ci ea este şi proiectată din capul locului. Din clipa în care ne-am născut şi încă înainte de aceasta, ni s-a imprimat scenariul vieţii noastre în care a fost stabilit totul: când vom fi bolnavi, când vom fi sănătoşi, când vom câştiga la loto, când ne vom căsători, când vom naşte copii, câţi copii vom avea şi când vom muri. Drept vorbind, acest proiect este atât de sofisticat încât determină şi cele mai mici amănunte, ca unele pe care nici nu ni le putem imagina. Totul este scris şi prevăzut din capul locului, ca într-un fel de program cosmic miraculos, care a pregătit întregului univers un scenariu enorm, care are menirea de a ne aduce pe toţi la sfârşitul corecţiei. Aceasta pare de-a dreptul straniu şi cei care se opun ideii vor spune: "dacă-i aşa, atunci unde se află liberatea noastra de a alege, care ni s-a promis în Tora?" Într-adevăr, liberatatea de a alege există, însă ea a fost concepută să ne ajute în a ne schimba părerea, în a ne schimba viziunea asupra lumii, în a vedea lucrurile dintr-un alt punct de vedere şi în a ne ajuta să ne trasformăm din actori implicaţi în film, în regizori. Diferenţa este esenţială. Actorul care primeşte în mâinile sale scenariul filmului nu are nici o hotărâre asupra a ceea ce se întâmplă în film. El acţionează exact după cum este scris în scenariu. Numai regizorului îi stă în putere să schimbe, să aranjeze scene, să combine alte scene, să transforme o scenă a crimei într-o scenă a dragostei şi, poate, chiar să schimbe finalul filmului. În industria filmului sunt mulţi care procedează astfel. Iar ştiinţa Cabala ne pune la dispoziţie instrumentele ca să facem aceasta în

viața noastră, cu puterile noastre. Bineînțeles că asta nu este așa de simplu după cum pare. Este nevoie de efort spiritual pentru a ajunge la aceste instrumente, dar, din punct de vedere general, toți cei care vor, se pot folosi de ele. Apropo, şi hotărârea de a învăța Cabala este o decizie care a fost luată de la început şi implementată în noi încă înainte de a ajunge în această lume. Tot atunci ni s-a stabilit când vom începe studiul Cabalei şi când îl vom termina. Noi putem avea controlul numai asupra ritmului în care progresăm şi a perioadei de timp în care vom înainta.

Viața noastră seamănă cu un tren care alunecă pe şinele de fier. Nicio miscare a trenului nu schimbă faptul că el trebuie să se mişte înainte. S-ar putea să fie schimbări în ruta voiajului, în condițiile atmosferice sau poate chiar în starea fizică a trenului, ca urmare a voiajului îndelungat, însă destinația a fost stabilită dinainte şi chiar şi căile de a ajunge la ea. Şi viețile noastre sunt cunoscute din capului locului, însă stă în mâinile noastre posibilitatea de a mări viteza trenului şi de a ajunge mai repede la destinație. Iar aceasta poate schimba întregul voiaj, deoarece groapa de pe rută, care ar putea fi un pericol pentru o viteza mică, poate dispărea dacă o trecem cu o viteză mare. Faptul că am mărit viteza nu schimbă condițiile de voiaj, însă, în multe cazuri, o îmbunătățeşte, adică ne schimbă senzația, iar în loc de suferință vom simți plăcere. Este clar că destinul nostru este de a ne mişca spre scop, însă sunt şi cazuri în care trenul se împotmoleşte şi nu se mişcă spre acest scop. Singurul mijloc de a-l mişca este prin forță.

Aceasta este şi cauza pentru care Cabala ne propune două căi de dezvoltare spirituală: calea Torei, care nu este legată de reîntoarcerea la religia obişnuită şi calea suferinței. Pe calea Torei, cea pe care Cabala o încurajează, noi progresăm cu forțe proprii şi chiar mărim viteza şi în funcție de aceasta simțim plăcere pe întreg parcursul drumului, adică putem numi calea Torei, "Calea Plăcerii". Pe calea suferinței noi ne mişcăm, cum ar veni, împotriva voinței noastre, iar aceasta ne produce suferințe grele, deoarece nu ne place să facem ceva ce ne este impus.

Acest voiaj de reîntoarcere la Puterea Supremă toți trebuie să-l parcurgem. Diferența dintre noi constă în măsura cu care fiecare din noi este dispus să înainteze spre Forța Suprema şi cu ce viteză. Cabala este mijlocul care poate să ne scurteze calea către Forța Supremă, să transforme suferințele în plăcere şi durerea în fericire. Aceasta se poate întâmpla şi dacă vom înțelege că suntem în stare să ajungem la origine, în camera de comandă şi control din care coboară toate instrucțiunile în această lume. **Libera alegere care există în mâinile noastre, ne dă posibilitatea de a decide să mergem către scopul creației sau împotriva ei. Diferența este esențială şi, după cum am menționat înainte, fiecare pas împotriva curentului produce iadul pe care-l simte omenirea şi pe care mulți dintre noi ar prefera să nu-l experimenteze.** Iar aceasta, deşi Cabala ne propune o soluție mai creativă şi anume, de a transforma tot ce ni se pare că e suferință în plăcere, iar cu aceasta precis suntem de acord.

Problema provine din faptul că înaintarea noastră spirituală trebuie să fie conştientă. Pe tot parcursul existenței sale, omenirea a înaintat pe aceste şine, din perioada epocii de piatră şi până în perioada tehnologiei. Această înaintare nu se întrerupe, pentru că roata sufletelor (reîncarnarea) nu se opreşte nici o clipă. În fiecare moment mor miloane de oameni în întreaga lume şi alte milioane se nasc, o generație pleacă, iar alta vine şi țara există în veci.

Această planetă este singurul loc în care suntem în stare să ajungem la sfârşitul corecţiei şi orice încercare a noastră de a ne sustrage acestui scop, ne costă şi ne va costa încă suferinţ. Iar dacă nu ne vom mişca, întotdeauna va exista o forţă contrară care ne va face să ne mişcăm înainte prin forţă, cu toate că se poate şi altfel, numai dacă vom vrea aceasta.

Nu este nimic întâmplător în viaţă

Nu este nimic întâmplător. Noi ne naştem cu toate datele vieţii noastre şi nu numai cu cele ale acestei vieţi, ci şi cu cele ale vieţii care va urma după ea, până la sfârşitul corecţiei sufletului nostru.

Libera alegere şi controlul nostru asupra vieţii

În viaţa noastră noi nu putem schimba nimic. Totul este scris şi cunoscut din capul locului: cu cine ne vom întâlni, cu cine vom vorbi şi despre ce, cu cine ne vom căsători, câţi copii vom naşte, deoarece omul este acţionat de "liste" (רשימות = reshimot) – programul care i-a fost imprimat de la începutul creaţiei. Prin aceasta, în esenţă, nu este nici o deosebire între noi şi animale – noi ne îndreptăm spre scop, la fel cum şi ele se îndreaptă. Chiar dacă ni se pare că am avea vreo alegere liberă, sau vreo preferinţă faţă de animale, aceasta este numai o iluzie căci, dacă am cunoaşte ce conţin toate datele care ne-au fost imprimate, am vedea că toate aceste date sunt complete şi de neschimbat.

Noi, faţă de toate animalele, suntem mult mai complicaţi în structura noastră sufletească interioară. Senzaţiile de ezitare, stările de spirit sau incertitudine, ne dau, cum s-ar spune, un fals tablou, cum că am avea alegere liberă sau acţiune liberă, însă, de fapt, ele sunt percepute şi vin din interiorul nostru, din liste clare şi niciodată nimic nu este întâmplător. Tot ceea ce omul face în fiecare clipă sunt acţiuni care trebuiau să aibă loc; şi pentru a-l scoate pe om de pe acest nivel al animalelor şi a-l urca la nivelul "om"-ului, i s-a dat un aranjament deosebit: "puctul din inimă"
(הנקודה שבלב = hanecuda shebelev), care este dorinţa de înălţare peste dorinţele animale şi de a ajunge la scopul vieţii. Dacă în om se trezeşte punctul din inimă, el începe să se întrebe: pentru ce trăiesc eu? Această întrebare nu vine pentru a îmbunătăţi viaţa sa în această lume, sau să-i furnizeze alte plăceri lumeşti, ci ea atinge existenţa sa veşnică şi apare ca să-i aducă înălţarea spirituală.

Dacă omul încearcă să descifreze această întrebare, atunci el începe să se înalţe peste nivelul "animal" programat şi vede că fiecare acţiune a sa este programată încă de la început. Libera noastră alegere vine din înţelegerea faptului că totul vine de la Puterea Supremă, care este originea vietii şi procesul vieţii fiecăruia. Omul trebuie să se înalţe până la această Putere Supremă şi să fie în acest loc al Său, la nivelul Său şi atunci va şti să prevadă din timp viitorul său şi cauzele fiecărei acţiuni şi nu numai aceasta, ci va putea, ca şi Creatorul, Puterea Supremă, să creeze acţiuni sau să fie în locul acestei Puteri Supreme şi să creeze propriile sale acţiuni.

Pentru aceasta, omul trebuie, pe de o parte, să rămână cu caracterul său, iar pe de altă parte, să se înalţe la nivelul Puterii Supreme. Scopul creaţiei este ca omul să se înalţe la un asemenea nivel încât să fie asociat activ al Puterii Supreme şi să ajungă la nivelul existenţei Dumnezeieşti. În fond, omul devine regizorul filmului şi nu actorul

care trebuie să asculte instrucțiunile regizorului, deoarece Puterea Supremă nu este interesată în a-l săpâni pe om, ci Ea vrea ca omul să se stăpânească pe el însuşi şi în acest fel să ajungă la uniformizarea formelor cu Puterea Supremă.

Sunt puțini aleşi care au devenit "regizorii" vieții lor şi împreună cu Puterea Supremă încep să acționeze această lume şi restul sufletelor, în contopire cu Puterea Supremă şi astfel devin asociați unul altuia şi ajută restul sufletelor să ajungă la starea în care ei se află. Aceşti aleşi se numesc înțelepți (מקובלים = mecubalim). Ei se află în fiecare generație. Câțiva dintre ei sunt cunoscuți, iar câțiva sunt anonimi. Ei continuă să existe în această lume, cu toate că au ajuns la nivelele cele mai înalte, pentru necesitatea de a ne ajuta să ne dezvoltăm pe urmele lor.

De ce Puterea Supremă nu ne-a programat astfel încât în prima reîncarnare să ajungem la sfârşitul corecției?

Deoarece prima dată noi trebuie să urmăm o dezvoltare conştientă, până să ajungem la dorința de a dezvolta o dezvoltare spirituală. La început, omenirea a avut nevoie de dorința de a dezvolta ştiința, bogăția şi onoarea, iar acum ajunge la faza care necesită dezvoltarea spirituală. Nu ni se poate da din capul locului o dorință atât de dezvoltată, pentru că dorința trebuie să se dezvolte din conştiența omului, deoarece, în fiecare generație, noi începem de la început şi, pur şi simplu, aceleaşi suflete se reîntorc aici.

Criminalul se naşte criminal şi nimic nu schimbă aceasta

În cazul criminalului, acțiunea este pentru el pedeapsă, iar închisoarea este numai corecția în vederea reîncarnării următoare. Statul în închisoare ar trebui să-l ajute să dezvolte frica față de dorință (criminală). Paralel cu dorința, se dezvoltă şi inteligența, iar în viitoarea reîncarnare el devine mai instruit pentru sfârşitul corecției. Apropo, aceasta este şi motivul pentru care înțelepții sunt cei mai dezvoltați din specia umană. Ei ajung la atingerea scopului înaintea tuturor, deoarece fiecare suflet diferă unul față de altul. În fiecare suflet este o compoziție diferită a dorințelor proprii numai lui, care se dezvoltă în diferitele perioade ale vieții.

Nu avem nici o posibilitate să ne schimbăm viața

Nici înțelepții nu au avut controlul asupra vieții lor până când nu au dobândit Puterea spirituală Supremă şi au devenit înțelepți. Şi noi, doar când vom ajunge la aceea treaptă spirituală, vom putea schimba lucrurile. Ceea ce vom reuşi să schimbăm va fi de fapt schimbarea entuziasmului, simțirilor, înțelegerii şi cunoaşterii a ceea ce ni s-a făcut, din faza în care încă nu am înțeles ce ni se întâmplă şi până în faza în care suntem de acord cu ce a fost, este şi va fi, deoarece devenim asociați procesului şi nu rămânem partea neactivă din ea.

Dacă dezvoltarea omenirii a fost stabilită din capul locului, de ce ne străduim să răspândim în mulțime știința Cabalei?

Deoarece dezvoltarea "animală", inconștientă, acționează până la apariția punctului din inimă, începând de la el încolo, omul poate deja schimba ritmul dezvoltării sale cu ajutorul "Luminii care-l reîntoarce destinatarului" (למוטב מאור שמחזירו = maor shemahziro lemutav). Este clar că dacă nu ne vom folosi de alegerea liberă, vom primi lovituri şi astfel vom fi obligați să facem alegerea. Noi trebuie să ajungem din punctul A – începutul vieții, în punctul B – scopul vieții. Iar dacă noi suntem împotmoliți în mijloc şi nu acceptăm să ne mişcăm dintr-un oarecare motiv, cineva trebuie să ne împingă, ori prin simțirea suferințelor, ori prin simțirea plăcerii. Libera alegere se poate exprima şi astfel, prin posibilitatea noastră de a stabili rapiditatea dezvoltării, nu pentru a preveni loviturile ci pentru a înainta mai repede spre Dumnezeire, căci Ea este sursa Binelui. De aici noi învățăm că alegerea pe care o facem în lumea spirituală are influență imediată în lumea materială. De aceea, în loc de război, noi suntem în stare să producem înflorire şi dezvoltare, deoarece lumea materială este reflexia lumii spirituale, iar ceea ce se întâmplă în spiritualitate se întâmplă apoi şi în lumea materială.

2. Nu există drum ocolitor Cabalei

Ştiinţa Cabalei care în generaţiile anterioare a preocupat numai un număr mic de oameni, care au fost curioşi să afle despre lumea spirituală, devine acum interesul tuturor. Acest proces doar se va intensifica în anii care urmează, până când Cabala va ajunge în fiecare casă din Israel şi din lumea întreagă. Aceasta se va întâmpla în clipa în care vom înţelege că nu avem nici o altă alternativă.

Una din problemele esenţiale care ne împiedică să ne ocupăm liber de ştiinţa Cabalei, provine din subconştientul nostru unde înţeleptul trebuie să fie bătrân, cu haină neagră, barbă albă şi de dorit să aibă şi o pălărie cu boruri largi, care se ascunde în colţ sau într-un loc dosnic şi îndepărtat de orice legătură cu lumea. Din copilărie am fost obişnuiţi să auzim că în diferite părţi ale ţării sunt înţelepţi şi că ei îndeplinesc exact această descriere. Ne revine obligaţia să schimbăm această percepţie şi să înţelegem că fiecare dintre noi poate deveni înţelept – fără haină neagră, fără barbă şi fără pălărie neagră.

Cu toată durerea, noi încă ne aflăm în ultimi ani ai procesului de creştere şi întărire a acelor oameni care au transformat conceptul de "înţelept" în scop şi nu în mijloc. Nu întotdeauna cel care se numeşte "înţelept" este, într-adevăr, cineva căruia ştiinţa Cabala este apropiată inimii sale. Dimpotrivă, sunt nu puţine cazuri în care oamenii s-au dat drept înţelepţi şi au stopat drumul spre Cabala în faţa mulţimii. Prin aceasta, ei au trasformat conceptul de "Cabala" în ceva foarte îndepărtat şi interzis studiului.

Însă, în realitate, nu aşa stau lucrurile. **Cabala este ştiinţa deschisă în faţa fiecăruia dintre noi. Astăzi ne este dat să ne ocupăm, aici şi acum, de învăţătura Cabala, fără să ne fie frică sau să fim împiedicaţi de stigme care nu au nici un suport în realitate.** Numai dacă vom înţelege adevărata esenţă a ştiinţei Cabala, vom descoperi că învăţarea Cabalei este, în fond, necesitatea noastră existenţială. Exact după cum copilul învaţă să meargă şi se foloseşte de această posibilitate pe întreg parcursul vieţii, tot aşa şi noi trebuie să învăţăm acum ştiinţa Cabala şi s-o transformăm în parte integrantă a vieţii noastre.

Cu toate că ştiinţa Cabala pare îndepărtată şi greu de atins, istoria ei confirmă că nimeni nu s-a născut ca înţelept, după cum nimeni nu s-a născut ca fizician, inginer sau cercetător. Exact ca şi oricare altă ştiinţă, ştiinţa Cabala este o ştiinţă care se dobândeşte, numai că dorinţa de a o învăţa nu derivă dintr-o dorinţă materială. Dorinţa de a învăţa ştiinţa Cabala derivă dintr-o dorinţă spirituală, unde nu se vede că omul va putea trage din ea foloase. În fiecare generaţie înţelepţii au fost oameni simpli, ca fiecare dintre noi, oamneni care, într-o bună zi, au înţeles că nu este niciun scop în îndeletnicirile acestei lumi materiale în care noi trăim şi au început să-□i pună întrebări existenţiale, care ating cauza pentru care am venit în lume – de unde am venit şi unde mergem. Întrebări de felul acesta şi altele au apărut şi au umplut inimile lor în anumite faze ale vieţii, iar după ce s-au săturat să caute răspunsuri în ştiinţele cunoscute nouă, ei au descoperit ştiinţa Cabala. Dorinţa lor fierbinte de a cunoaşte misterele acestei ştiinţe a produs în lumile superioare trezirea dorinţei de a le deschide porţile şi de a descoperi în faţa lor această cunoaştere enormă ascunsă în această ştiinţă, nu pentru a acumula încă o ştiinţă materială, ci pentru a atinge scopul spiritual.

Din totdeauna au înțeles înțelepții că noi ne aflăm în această lume pentru a îndeplini scopul superior pentru care am sosit aici. Ei au căutat răspunsuri pentru însăşi existența noastră pe fața pământului şi au înțeles că viața noastră în corpul material şi animal este, de fapt, stimulent care poate să ajute părții spirituale din noi, sufletului, să urce treptele lumilor superioare până va ajunge la esența superioară – la treapta Puterii Supreme. Acolo ea va împlini scopul pentru care a sosit pe lume.

În toți anii am fost învățați să fim oameni mai buni față de societate. Religioşilor dintre noi li s-a explicat că merită să îndeplinească îndatoririle religioase, pentru că există "paradis" şi "iad". Ni s-a explicat că, dacă vom fi oameni buni, față de noi şi față de cei care ne înconjoară, vom beneficia de plăceri mari pe cealaltă lume, dupa ce vom muri. Cu alte cuvinte, pentru ca să ajungem la plăcerea spirituală care
ne-a fost destinată, trebuie să murim. Ştiința Cabala ne explică faptul că această abordare are multe inexactități esențiale. Fiecare om, indiferent cine este, trebuie să se întoarcă, încă pe parcursul vieții sale, în această lume, în locul din care i-a fost proiectat sufletul. Cum facem aceasta? Învățăm Cabala. În ştiința Cabala se află instrumentele concrete care-l învață pe fiecare om calea prin care să se conecteze cu Puterea Supremă. Înțelepții au scris că, dacă omul ar fi chiar unul din înțelepții generației şi nu va învăța ştiința Cabala, el va fi obligat să se reîntoarcă aici în reîncarnarea următoare, pentru a completa misiunea spirituală care i-a fost destinată.

Din ziua în care am venit pe lume ne este impusă această misiune spirituală, numai că, din nerăbdare, datorită tentațiilor lumii materiale, serviciului, învățăturii, casei şi copiilor, uităm scopul pentru care am fost aduşi aici. În ziua în care toți vor înțelege că trebuie să se reîntoarcă la treapta spirituală din care le-au fost proiectate sufletele, ei vor fi ocupați nu ca să-şi cumpere o maşină nouă sau o vilă mai impozantă, ci să găsească diverse căi de reîntoarcere la acea origine. La acest scop se ajunge prin ştiința Cabala. Din aceasta se poate înțelege că fiecare dintre noi poate să fie înțelept, însă ca mijloc şi nu ca scop.

Pe parcursul ultimilor ani, omenirea a ajuns la realizări impresionante în domeniul ştiinței, tehnologiei, medicinei, însă cu toate acestea, în loc să evoluăm, se pare că omenirea involuează. Deodată apar boli care nu au fost cunoscute înainte, suntem martori valurilor de crime fără precedent, situației economice care se înrăutățeşte, şomajul ajunge la recordul tuturor timpurilor, situația securității pune la îndoială securitatea personală a fiecaruia, iar noi căutăm încă soluții în lumea în care trăim, cu toate că ne este clar că orice încercare de a rezolva problemele la nivelul lumii materiale este destinată eşecului.

Dacă ne vom schimba percepția şi vom începe să rezolvăm probleme materiale cu ajutorul spiritualității, vom înțelege că toate problemele sunt de fapt puteri care ne presează să înțelegem că dezvoltarea greşită nu ne duce către scopul creației şi, astfel, vom putea stăpâni materialul şi nu vom fi robii săi. Această capacitate de a adera Puterii Supreme este dată celor care au ajuns la înțelegerea spirituală şi la implementarea scopului creației. Cine a ajuns pe treapta Puterii Spirituale poate să-şi permită să execute schimbări extreme în lumea materială, în scopul de a face o lume în care să fie mai uşor de trăit. Tot atât timp cât vom continua

să ne încăpățânăm să credem că soluțiile se găsesc în lumea materială, ne scufundăm în mocirla din care nu există ieşire.

În trecut, numai un număr mic de oameni au câştigat dreptul ca Lumina Superioară să aprindă punctul din inima lor şi să-i atragă spre lumile spirituale. Pe când tot restul omenirii era ocupaă cu dezvoltarea bombei atomice, a celui mai rapid avion din lume sau cu descoperirea penicilinei, ei erau ocupați cu dezvoltarea învățăturii Cabala şi punerea ei pe hârtie pentru generațiile următoare, din recunoaşterea faptului că va veni ziua în care această ştiință va fi bunul tuturor.

Astăzi, mulți dintre noi dobândim aprinderea puctului din inima noastră de către Lumina Supremă. El ne arată calea către spriritualitate. În viitorul apropiat va creşte în mod esențial numărul celor care vor fi interesați de lumea spiritului, deoarece lumea materială nu mai are răspunsurile pe care ei le cer. Aceasta este cauza pentru care astăzi ştiința Cabala este accesibilă mulțimii, însă se vor ocupa de ea numai cei care simt dorința fierbinte de a trasforma această ştiință în mod de viață.

Cui îi este destinată ştiința Cabala?

Ştiința Cabala este destinată fiecăruia dintre noi. Dacă luăm scrieri din cartea "Zohar" despre sfârşitul corecției şi venirea Mântuitorului, sau articolul "Garanția" (Haaravut = הערבות) din cartea "Dăruirea Torei" (Matan Tora = מתן תורה) vom descoperi că toate aceste scrieri prevestesc o realitate în care întreaga omenire va începe, încet, încet, să cunoască Puterea Supremă, după cum este scris: "Toți mă vor cunoaşte, de la mic până la mare" (Ieremia cap.31 versetul 43). Numai că acest proces a început acum 6000 de ani şi continuă până la sfârşitul acestor 6000 de ani, tocmai această perioadă în care ne afăm noi acum. Până acum am dezvoltat numai dorința noastră omenească – de a primi; am vrut bani, onoare, dominare, instruire. Abia acum, începând cu anul 1995, începe să existe o altă formă de dezvoltare, prin punctul din inimă, cu ajutorul căruia mulțimea va descoperi goliciunea existenței materiale şi oamenii vor pretinde să ajungă la împlinirea spirituală a sufletului lor.

Specificul generației noastre

Pe parcursul tuturor generațiilor de până acum, punctul din inimă se trezea numai în câțiva oameni şi, cu ajutorul lui, ei au devenit înțelepți şi au ajuns la legătura directă cu Puterea Supremă. Insă este vorba, într-adevăr, numai de câțiva oameni speciali.

De acum încolo, această sclipire va lumina interiorul mulțimii. Acesta este şi motivul pentru care, în trecut, nu a fost necesară răspândirea ştiinței Cabala în rândurile poporului, deoarece numai câțiva au avut nevoie de ea. Astăzi însă, când este vorba de o cantitate impresionantă de oameni care vor descoperii interes în spiritualitate, este nevoie de a le da răspunsuri şi de a propaga pentru ei ştiința Cabala.

Şi ce trebuie să facă cel căruia nu i se trezeşte punctul din inimă?

Cei care până acum nu au ajuns la dezvoltarea spirituală, vor ajunge la ea în viitoarele reîncarnări, însă şi atunci vor avea nevoie de ştiința Cabala. Astăzi însă, răpândirea Cabalei trebuie să fie foarte moderată şi să includă numai pe cei cărora inima le este aprinsă de dorință – nu prin constrângere şi nu prin forță. Cabala este prezentată pe diferitei căi, pentru ca fiecare persoană să ştie că ea îi stă la dispoziție, astfel încât dacă persoana va avea nevoie de această ştiință să nu aibă nici o problema în a întinde mâna şi a o descoperii.

Noi suntem numai la începutul drumului

În generația noastră, deja mii de persoane se ocupă cu Cabala şi mulți dintre ei se află deja pe calea descoperii spiritualității. Între timp, sunt încă zeci de mii de oameni care se află în aşteptare şi care încă nu simt necesitatea descoperiri Puterii Supreme.

Şi care sunt instrumentele care stau la dipoziția celui căruia deja i s-a trezit punctul din inimă?

În primul rând, cărțile de Cabala, care se găsesc astăzi în aproape toate librăriile.

Nu există teama ca un elev începător să fie expus la informații foarte sensibile?

Nu trebuie să existe nicio frică în a învăța Cabala, deoarece ce este scris în cărțile acestea sunt "gusturile Torei" (tamei Tora = טעמי תורה) şi nu "secretele Torei"
(sitrei Tora = סתרי תורה). Prin învățarea lor se poate transforma lumea într-un loc în care este mai bine de trăit. Secretele Torei nu sunt scrise nici într-un loc şi nu se pot găsi în cărți. Ele trec din gură la ureche, de la învățător la elev.

Aceasta, nu în sensul că stă învățătorul cu elevul şi îi povesteşte secrete ci, în sensul că învățătorul îi dă elevului instrumentele cu ajutorul cărora el descoperă lumea spirituală. Dacă, cu ajutorul ochelarilor mei, eu sunt în stare să văd de la un kilometru, este clar că orice descriere pe care ți-o fac despre ceea ce eu văd este lipsită de valoare. În scimb, dacă te ajut să-ți procuri şi tu ochelari asemănători şi te învăț să priveşti prin ei asupra realității, vei putea tu însuți să vezi realitatea la care m-am referit. Înțelepții dăruiesc elevilor intrumente şi nu le povestesc poveşti.

Nu va fi lipsă de învățători de Cabala?

Cu toate că deja a venit mulțimea să învețe Cabala, nu au lipsit învățătorii de Cabala. Aceasta seamănă mult cu ciobanul care conduce 10.000 de oi. Cu toate că

acel cioban nu este cu mult mai dezvoltat mental decât turma, fiecare oaie îl urmează şi ele nu au nici o problemă să ajungă la locul potrivit, deoarece ciobanul cunoaşte foarte bine toate locurile. Şi înțeleptul poate să atragă după el întreaga lume. Întrebarea este, cât de pregătite sunt persoanele care vor să-l urmeze ca să fie dependente el, subordonate lui? Este nevoie de multă cunoaştere a dorinței din partea lor ca să meargă pe urmele lui.

În studierea Cabalei elevul are nevoie de învă□ător

Trebuie să existe îndrumarea îndeaproape a învă□ătorului, deoarece altfel nu se poate înțelege Cabala. Se poate învăța din cărți şi CD-uri înainte de a ajunge la învă□ător. Aceasta este o pregătire bună, însă asta nu-l scuteşte pe elev de a învăța alături de învă□ător.

Numai Cabala ne conduce la sfârşitul corecției

Nu există nici o altă cale în afară de Cabala, iar ea este singura care ne conduce la sfârşitul corecției. Ştiința Cabala a fost scrisă de oameni care au ajuns pe treptele cele mai înalte ale spiritualității. Ei ne-au furnizat metoda aceasta ca să putem şi noi să urcăm pe treptele spirituale, până la atingerea scopului creației.

La sfârşitul corecției nu se temină rolul omului în această lume

Înțelepții din toate generațiile au ajuns la sfârşitul corecției personale încă în timpul vieții lor, dar au trăit încă mulți ani în care şi-au dedicat via□a lor pentru Cabala, pentru generațiile care vor urma.

3. Cei dintâi câştigă

Înţelepţii din toate generaţiile au avertizat că părăsirea ştiinţei Cabala poate să coste foarte scump întrega omenire. Ei au criticat profund pe toti cei care au împiedicat învăţarea Cabalei de către mulţime şi, prin aceasta, au adus dezastre lumii. Cu toate acestea, noi continuăm să ignorăm toate avertizările, cu toate că, singura frânghie de salvare pentru noi se află aici, în faţa noastră.

Incă în urmă cu zeci de anin înţeleptul rabin Yehuda Leib HaLevi Ashlag ("Baal HaSulam") a avertizat despre pericolul ascuns în tăinuirea ştiinţei Cabala faţă de mulţime. Cu toată durerea, au ajuns aceste avertizări, ca şi astăzi, la urechi otrăvite. Ştiinţa Cabala se află aici, printre noi, numai că foarte puţini întind mâna să o atingă. Noi nu vedem pericolul care se apropie şi de aceea ne purtăm ca şi cum în mâinile noastre ar fi certificatul de siguranţă pentru viaţa veşnică. La urma urmelor, ni se va da posibilitatea tuturor să ajungem la ştiinţa Cabala, numai că, fiecare dintre noi, va ajunge la ea pe căi diferite. Vor fi cei care vor ajunge la ea din libera lor dorinţă, din curiozitate, din dorinţa de a şti care este scopul vieţii şi vor fi cei care vor ajunge la Cabla pentru că au trăit experienţe grele şi acum se întreabă: de ce mi se întâmplă aceasta? Cabala dăruieşte persoanei oportunitatea să ajungă la ea fără necesitatea de a încerca suferinţa, numai că problema începe tocmai aici: fără suferinţe nu se trezesc în oameni întrebări existenţiale. Cu alte cuvinte, dacă aceasta ar depinde numai de ei, în vecii vecilor nu ar fi ajuns la ştiinţa Cabala şi la scopul creaţiei.

Cu toată durerea, ştiinţa Cabala încă nu a primit recunoaşterea de drept ce i se cuvine. **Cabala nu este o religie, ea este un mod de viaţă, o cale care conduce omul în lumile superioare din care a coborât. Nu este o altă cale şi toţi cei care încearcă să găsească scurtături, se reîntorc, totdeauna, la punctul de pornire.** Ştiinţa Cabala au scris-o înţelepţii, oameni, ca mulţi alţii, pe care i-au preocupat întrebările existenţiale. Ei nu au înţeles de ce au venit pe lume, de ce trebuie să sufere şi de ce trebuie să moară. Astfel de întrebări, ca şi multe altele, i-au ajutat, prin cercetare, să ajungă în lumi superioare şi de acolo ne-au adus harta, pentru ca să urcăm pe urmele lor, pe calea regească, direct la sfârşitul corecţiei noastre personale.

Acum mulţi dintre noi se simt ca şi turiştii care s-au pierdut în pădurea înceţoşată. Este clar că, fără hartă, nu vor găsi drumul ieşirii din pădure şi este posibil ca în scurt timp să treacă prin suferinţe grele, foame, sete, boli şi pericolul animalelor sălbatice. Singura lor scăpare este harta. În clipa în care vor primi harta şi vor începe să o descifreze în concordanţă cu realitatea care-i înconjoară, abia atunci le va fi asigurat drumul ieşirii din pădure.

Şi noi suntem neajutoraţi în lumea aceasta. Mulţi dintre noi nu ştiu încotro se mişcă şi de ce. Fiecare dintre noi trăieşte ca să-şi împlinească dorinţele sale, sau dorinţele altora. În realitate, nu avem multe răspunsuri la întrebările existenţiale care

ne frământă şi de aceea alegem opţiunea cea mai simplă – ignoranţa. Ne este mai uşor să ne confruntăm cu problemele ignorându-le. Deşi ne este clar că
într-o anumită fază a vieţii, aceste întrebări vor ieşi la suprafaţă şi ne vor inunda, iar data următoare nu vom avea nici o şansă, în afară de a le găsi răspuns. Şi, ca acei turişti din pădure şi noi vom căuta harta. Harta noastră este **Cabala**.

Harta au schiţat-o turiştii care deja au vizitat pădurea şi au cunoscut toate cărările care conduc spre ieşire. Şi Cabala a fost scrisă de oameni care au ajuns în lumile spirituale şi s-au întors de acolo cu mesaje pe care le-au transmis în scris. Această hartă se află astăzi aproape în toate librăriile în care intraţi. Ea se află în cartea "Zohar", numai că, prima dată, trebuie să învăţaţi cum să citiţi harta. Dacă veţi descoperi dorinţa arzătoare să vă ridicaţi peste această lume materială, pe care deja am demonstrat-o ca fiind lipsită de valoare, atunci în faţa voastră vi se vor descoperii lumile superioare. Această dorinţă nu este aşa de departe după cum vi se pare. Este aproape de voi şi trebuie numai să "întindeţi mâna şi s-o atingeţi". Este de preferat să faceţi asta înainte ca să fie prea târziu, înainte ca să fiţi obligaţi să o faceţi prin teroare, frică sau suferinţe grele.

Ce poate să-i facă pe turişti să iasă din pădure? Dacă pădurea ar fi un loc în care totul ar fi minunat, plin de bunătăţi, mâncare, apă şi aer curat, atunci nimeni nu ar avea dorinţa să părăsească pădurea, însă, dacă ea ar fi înfricoşătoare, tristă, întunecoasă şi complicată, turiştii vor face tot ce le este în putinţă numai ca să se salveze din ea. Presiunea pentru a ieşii de acolo creşte odată cu creşterea incertitudinii şi a suferinţelor. Într-o anumită fază va sosi şi leul şi va devora pe unul din turişti. Acest eveniment va grăbi ritmul căutării hărţii. Când un al doilea turist va muri de foame, toţi vor înţelege că viaţa lor depinde de acea hartă. Aceasta seamănă cu situaţia pe care noi o aducem asupra noastă. În loc să căutăm harta în linişte şi să încercăm
s-o descifrăm împreună, noi ignorăm existenţa ei, încasăm lovituri şi tăcem, în special pentru faptul că, pentru mulţi dintre noi, loviturile încă nu au atins nivelul nostru maxim de suferinţă. În clipa în care vom simţi durerea adevărată, atunci, ca şi acei turişti, vom căuta harta.

De ce noi aşteptăm suferinţele? Această întrebare au încercat s-o descifreze şi marii înţelepţi. Se adevereşte că viaţa omului condusă de linişte nu-l face să simtă lipsa unui anumit lucru. Noi nu suntem în stare să suferim o anumită lipsă. Dacă ne lipseşte ceva, noi întoarcem lumi numai pentru a-l obţine. Acum noi nu simţim lipsa spiritualităţii şi, de aceea, nu găsim motiv ca să ne ocupăm de ea, cu toate că se află în noi punctul din inimă care ar trebui să ne dezvolte dorinţa noastră pentru spiritualitate. Atât timp cât acest punct nu s-a trezit, noi trăim ca şi "animalele", mâncăm, bem, dormim, facem sex, lucrăm şi reluăm totul de la început. Lipsa spiritualităţii nu apare în nici o fază, exact ca şi cum nu simţim lipsa degetului al şaselea de la mână.

În clipa în care, datorită suferinţelor vieţii, se trezeşte în noi lipsa spiritualităţii, aspiraţia de a cunoaşte cauza suferinţelor, noi descoperim dorinţa de a o satisface, în scopul de a o linişti. Dorinţa de spiritualitate nu se linişteşte prin satisfacţii "animale". Nu se poate satisface persoana care este interesată de spiritualitate printr-un milion de dolari, ori două proprietăţi scumpe. Ea va simţi lipsa şi dacă va fi cel mai bogat om de pământ. Găsirea satisfacţiei se află numai în ştiinţa Cabala. În clipa în care omul începe să se ocupe de Cabala, el cercetează şi originea

acestei lipse. Cabala îl îndeamnă pe om să pună întrebări, să cerceteze dorinţele sale şi mediul sau pentru a primi răspunsurile.

Şi ce se întâmplă când această dorinţă nu se trezeşte în mod firesc? Deodată, sosesc suferinţele, accidentele, atacurile teroriste, razboaiele. Toate acestea şi încă multe altele există numai pentru ca să trezească în noi lipsa, să ne facă să dorim liniştea şi calmul şi să ne facă să căutăm cauza suferinţelor, până când, în sfârşit, descoperim cauza ca fiind Forţa Supremă.

De ce, în pofida situaţiei grele în care ne găsim, nu simţim nevoia să ajungem la Cabala? Deoarece noi nu suferim îndeajuns. În clipa în care suferinţele vor fi intolerabile, nu vom avea nici o altă posibilitate decât să ajungem la Cabala pe calea cea grea şi dureroasă. Poporul Israel a lucrat în Egipt 400 de ani în robie şi nu a deschis gura. Numai în ziua în care a venit un nou rege în Egipt şi le-a mai adăugat suferinţe pe care nu le-au mai putut îndura, numai atunci au strigat către Dumnezeu şi au primit salvarea. Şi noi suntem foarte aproape de momentul în care vom striga către Puterea Supremă. Actualmente, nu ne este chiar atât de rău, avem case frumoase, maşini luxoase şi copii aranjaţi. Sunt atentate teororiste şi accidente care dor, însă încă nu ne fac să ne schimbăm ritmul nostru zilnic. În clipa în care suferinţa va pătrunde în casa noastră, vom începe să strigăm şi nu vom avea altă adresă în faţa noastră decât ştiinţa Cabala şi nu pentru că cineva încearcă să ne facă credincioşi. Cabala este răspunsul pentru suferinţe, pentru că ea este unica frânghie a salvării care poate să ne facă să ne urcăm înapoi la Puterea Supremă, pe treapta spirituală din care am coborât în această lume. Actualmente, aceasta poate părea ca o povestire ştiinţifico-fantastică sau, cel puţin, ca un scenariu al unui film de succes hollywoodian; însă, dacă veţi înţelege că voi citiţi aici cel mai detaliat avertisment şi, ca urmare, vă veţi trezi □i ve□i ac□iona, deoarece veţi simţi lipsa spiritualităţii, veţi ajunge astfel la Cabala, căci ea este cel mai scurt drum posibil pentru a pune capăt suferinţelor, precum şi cel al înălţării în lumile spirituale.

Noi suntem în stare să producem o enormă revoluţie, chiar în aceste clipe, dacă hotărâm că, în afară de a citi acest articol, vom căuta să aprofundăm studiul Cabalei; atunci vom putea schimba cursul lumii, împiedicând suferinţele celor mai apropiaţi nouă şi ne vom îndrepta spre scopul creaţiei. Mii de oameni fac deja aceasta; ei au ajuns la ştiinţa Cabala deoarece s-a trezit în ei necesitatea, iar acum ei corectează şi reînoiesc legătura cu lumile superioare, cu lumea de apoi. Aceasta nu înseamnă că ei urmează să moară – dimpotrivă, ei sunt pe drumul către treapta vieţii şi a spiritualităţii celei mai înalte la care omul poate să ajungă, iar noi putem să devenim asociaţii acestei experienţe.

Bineînţeles, aceasta nu este o călătorie în parcul de distracţii. Aceasta este o călătorie înapoi la originile noastre, la rădăcina din care am sosit în această lume. Fiecare dintre noi este în stare să ajungă acolo, deoarece toţi am ieşit de acolo. Acum ne revine misiunea să învăţăm cum să ne reîntoarcem, înapoi. Această informaţie se află în ştiinţa Cabala. Este necesar însă ca să existe în noi dorinţa de a ajunge la aceste trepte spirituale, altfel, fără voinţă, nu vom înainta nicăieri şi vom continua să ne bălăcim în realitatea în care trăim astăzi, cu întrebări la care nimeni nu are răspuns.

Omul poate să accelereze aprinderea punctului din inimă, apariția dorinței pentru spiritualitate

Puterea superioară a creat dorința de a primi şi acesta este singurul lucru care a fost creat în noi. Din ea decurg toate efectele şi frazele pe care noi le cunoaştem în această lume. Dorința de a primi a fost creată de către Lumina care vine de la Puterea Supremă şi ea se dezvoltă prin Lumină când, uneori, aceasta i se dezvăluie. Dorința de a primi ajunge pe treapta cea mai de jos, în această lume şi de aici ea se dezvoltă în drumul ei înapoi spre lumea spirituală; de pe treapta cea mai de jos şi până la locul de unde a coborât sufletul, loc care se numeşte, dupa ştiința Cabala, "rădăcina sufletului". Noi nu putem să producem schimbare în traseul pe care sufletul îl parcurge înapoi la originea sa, pentru că fiecare din noi are originea sa, din care a coborât sufletul său în această lume şi s-a îmbrăcat în corp. Puterea Supremă a stabilit că ea trezeşte în om dorința, numai dacă omul se poate folosi de ea în forma corectă. De exemplu: bebeluşilor nu li s-a dat puterea să mişte pietrele, deoarece le lipseşte inteligența şi se pot răni. În măsura în care dobândesc inteligența, în acea măsură primesc şi putere, iar omul care are putere şi nu are inteligență este un om nedezvoltat.

Adică, noi nu putem stabili calitatea dorinței de a primi care există în fiecare din noi şi nici care este mărimea sa. Noi putem stăpâni alegerea noastră de a mării inteligența şi simțul şi, astfel, să obținem o dorință mai mare ca să ne dezvoltăm. Noi pretindem copiilor să învețe mai mult pentru ca să poată primi mai multă putere, deoarece ştiința este putere, iar cu ajutorul ei se vor putea folosi de puterile aflate la dispoziția lor. Astfel este şi în spiritualitate. Noi putem să ne ajutăm să fim mai deştepți şi, în funcție de aceasta, să ne dezvoltăm. Acesta este şi motivul pentru care această ştiință, de care ne ocupăm, se numeşte ştiința Cabala: aceasta este ştiința care ne învață cum să ne dezvoltăm capacitatea de a primi, care este dorință.

Cabala creşte inteligența omului

Rabinul Yehuda Ashlag scrie că, înaintea perioadei rabinului Isaac Luria, înțeleptul trebuia să învețe şapte ştiințe înainte ca să poată învăța Cabala. Din perioada rabinului Isaac Luria încoace, nu mai este nevoie de aceasta, deoarece am primit Lumina care ne reîntoarce la origini. Cabala trezeşte inteligența şi spijină dezvoltarea omenirii, pentru că urcarea de pe o treaptă pe o altă treaptă este posibilă numai dacă tu nu mai accepți situația ta anterioară. Când starea ta anterioară se trasformă, prin alegerea ta, în minciună, starea ta actuală devine adevăr, iar atunci tu abandonezi legătura în favoarea adevărului.

Diferența dintre ştiința Cabala şi celelalte ştiințe

Pe celelalte ştiințe omul le învață cu ajutorul inteligenței, fără ca ele să producă schimbări în calitățile, ori însuşirile lui. Cabala poate fi înțeleasă numai prin faptul că omul îşi însuşeşte calități noi. Aceste calități se trasformă în parte integrantă din el şi, cu ajutorul lor, el primeşte revelația. De aceea, pe de o parte, ştiința se

numeşte “ştiinţa Cabala”, iar pe de altă parte, ea se numeşte “ştiinţa misterioasă”, deoarece numai prin obţinerea unei noi calităţi, însuşiri, eu pot să înţeleg şi să simt ceea ce se întâmplă în jurul meu în lume, iar cine nu-şi dobândeşte o nouă însuşire este exclus să simtă o anumită parte a lumii care-l înconjoară, ca şi bebeluşul, copilul, omul care doarme sau omul înconştient, plantă sau vieţuitoare, cărora le lipseşte din simţuri acea parte a tabloului lumii care este simţită de noi. Această însuşire, pe care nu a dobândit-o, este, încă, din punctul lui de vedere, un aspect al ştiinţei misterioase.

Dorinţa de a stăpâni această ştiinţă este implementată în noi

Toate dorinţele noastre sunt implementate în noi în aceeaşi măsură. **Omul se dezvoltă în concordanţă cu descoperirea dorinţelor sale.** El doreşte să mănânce, doreşte bani, onoare, ştiinţă şi, de obicei, toate astea împreună. Numai când se trezeşte în noi dorinţa specială, deasupra cunoaşterii, de a cuceri lumea spirituală, el acţionează ca să mărească această dorinţă, iar ceea ce el simte în interiorul acestei dorinţe se numeşte spiritualitate.

În fiecare dintre noi, evrei şi neevrei, există toate dorinţele, de la cele mai înalte, până la cele mai de jos, iar deosebirea este ascunsă în intenţie. În concordanţă cu intenţia i se deschide omului o anumită dorinţă.

Noi începem să urcăm în lumea spirituală, numai dacă avem intenţia de a ne folosi de dorinţa spre binele Puterii Supreme şi, în concordanţă cu aceasta, creşte dorinţa, în funcţie de efortul investit de om. Despre asta s-a spus că sunt două căi de înaintare în spiritualitate: calea “suferinţei” (בעתה = beita), în ritmul obişnuit şi calea “studierii” (אחישנה = achishena), în ritm rapid, accelerat. Se poate ca omul să nu aibă o dorinţa puternică de a studia Cabala, însă, cu toate acestea, el intră în grupul de studiu, vede prietenii etuziasmaţi de studiu şi, ca urmare, începe şi el să se preocupe şi să înveţe. Este posibil ca el să nu dobândească spiritualitatea, dar se poate ca în timpul studiului să economisească zeci de reîncarnări şi se poate ca în reîncarnarea următoare să continue misiunea pe care a început-o în această reîncarnare şi, atunci, va ajunge la scopul creaţiei şi la cucerirea lumii spirituale, pâna la completarea corectării sale personale.

Astăzi omul trebuie să descopere dorinţa, chiar dacă şi numai o dorinţă mică, pentru Cabala, deoarece, prin el şi prin mulţi alţii care se ocupă deja de Cabala, va veni multă Lumină în lume.

A descoperi interes pentru Cabala

Ficare om are motivul său pentru care nu este mulţumit de viaţa lui, iar, când începe să îi pună întrebări existenţiale, cum ar fi: “de ce trăiesc eu?” el ajunge în situaţia “Gustaţi şi vedeţi că Domnul este bun” (Psalmi 33 – 8). Omul care a ajuns la această întrebare, a început deja să înveţe Cabala inconştient, însă, ca să înveţe Cabala conştient, va trebui să treacă încă vreo câteva reîncarnări, iar noi vrem să-l lipsim de această suferinţă

Sunt anumite scrieri care, chiar dacă omul nu înţelege ce e scris în ele, ajunge numai să le citească pentru a trezi asupra sa Lumina atotcuprinzătoare, exact ca şi copilul care imită fiecare acţiune pe care cel o face adultul, chiar dacă nu înţelege esenţa acestei acţiuni. Când el se maturizează, înţelege acţiunea, însă în acea clipă în

care a acționat, a acționat deasupra cunoaşterii, fără să înțeleagă acțiunea şi atunci el s-a a devenit mai inteligent. Orice lucru nou pe care vrem să-l ob□inem în viața noastră, vom putea să-l obținem la fel cum a făcut copilul care a reprodus acțiunea care i-a fost propusă de oamenii cei mari, care au trecut deja acele faze. Această formă de acțiune, pe care omul o face, iar apoi ajunge la cunoaşterea ei, se numeşte "muncă deasupra înțelegerii". Astfel, cine încetează să facă acțiuni, la fel ca şi copilul – de a-i asculta pe cei maturi, opreşte dezvoltarea sa. De aceea, când noi vrem să cucerim lumea superioară, care ne este ascunsă, nu avem nici un alt mijloc decât acela de a acționa în formă oarbă, după sugestiile înțelepților, adică de "a rămâne copil", cum este scris în cartea "Zohar": "copil mic şi deştept" şi nu "rege bătrân şi idiot".

Ce se va întâmpla dacă nu ne vom folosi de ştiința Cabala

Dacă nu ne vom însuşi ştiința Cabala, vom intra într-o perioadă de suferințe grele. Este vorba de suferințe fără de sfârşit care ne vor aduce în fața întrebării, "care este sensul vieții noastre?", până când vom vrea să ajungem să descoperim Puterea Superioară. Dacă vom învăța Cabala, vom ajunge la treapta Puterii Superioare din suferința iubirii şi nu din suferința terorii. Înțelepții din toate generațiile au strigat că numai Cabala poate ajuta la salvarea omenirii întregi, însă, cu tot regretul, doar puțini înțeleg mesajul nostru, cu toate că deja, astăzi, avem în posesie posibilitatea de a schimba realitatea, ocupându-ne de Cabala. Şi popoarele lumii au pretenții de la noi (evreii), care vin din subconştient, pentru faptul că noi împiedicăm să ajungă la ei Lumina spirituală superioară, iar în acest caz au dreptate. Dacă ar fi în generația noastră câteva mii care s-ar ocupa cu Cabala, am simți deja acum schimbarea.

4. A completa gândirea creației

Ne este clar că viața este un voiaj pe care nu noi am ales să-l începem, nu noi am ales itenerariul său şi nu noi vom hotărâ când să-l terminăm. Totul este stabilit din capul locului, iar nouă ni s-a dat numai alegerea să hotărâm dacă vom merge în acest voiaj din proprie voință sau vom fi traşi în el prin forță.

Dacă Puterea Supremă ar fi trebuit să se bazeze pe creaturi că vor ajunge prin proprie forță la sfârşitul corecției, aceasta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Din clipa în care creațiile sosesc pe lume, ele uită motivul pentru care au ajuns aici. În această lume sunt prea multe tentații care ne fac să uităm scopul. Noi trecem aici serii de vieți întregi, fără să ştim de ce am sosit în lume şi de ce trebuie s-o părăsim. Acestea sunt întrebări de bază, fundamentale, care se trezesc în inima fiecărui om în care s-a trezit punctul din inimă. Acesta este momentul în care omul îi pune aceste întrebări existențiale care urmează să-l ajute în dezvoltarea sa spre scopul creației. Aceasta se întâmplă numai după ce el înțelege care este scopul creației şi după ce va şti care este partea sa în acest imens program cosmic.Cabala nu lasă loc imaginației în ceea ce priveşte libera alegere. Nu puțini înțelepți au scris că noi, ca oameni, nu avem nici un control asupra vieții noastre şi chiar dacă avem impresia că viața noastră se află sub control, aceasta este numai o iluzie. Fiecare din noi ajunge în această lume cu un scop al vieții clar, stabil şi cunoscut. Nu este nicio coincidență, nimic nu are loc întâmplător. Poate aceasta pare tare crud, că nu avem libertate nici măcar să hotărâm ce tricou să îmbrăcăm, însă acesta este singurul drum care ne reîntoarce la originea din care am sosit în această lume.

Ne este clar că, în urmă cu mii de ani, am fost în cu totul altă situație. A fost o altă realitate în care am fost parte integrantă din ea, iar ea nu semăna cu realitatea din zilele noastre, deoarece de atunci am căzut de pe trepte spirituale foarte înalte până pe treapta cea mai de jos, pe care noi ne aflăm astăzi. Scopul nostru pe parcusul întregii noastre vieți este de a ne reîntoarce la originea din care am venit. Este clar că nu am putea face aceasta prin puterile noastre, de aceea ne-a dăruit Puterea Supremă capacitatea de a înainta, după cele stabilite din capul locului. În această privință nu avem nici o considerație, pentru că orice considerație liberă de-a noastră poate încurca acest voiaj spre scopul creației. Deşi asta pare straniu, noi înaintăm dintr-un punct în celălalt punct ca o turmă când, în fond, viața pe care noi o trăim este de fapt instrumentul spiritual important în dezvoltarea noastră spirituală. Vom putea ajunge în legatură cu Puterea Superioară numai după ce vom ajunge la apogeul dezvoltării la care omenirea a fost martoră în ultimele sute de ani. Pentru a ajunge la Puterea Superioară, noi tebuie să-i fim asemănători Ei, aceasta este singura noastră cale de a ne contopi cu Ea. Tot timpul cât vom fi la distanță de Ea, vom suferi. **Apropierea de Puterea Superioară nu este o apropiere fizică, ci o apropiere spirituală. În sensul că, singura cale de a ne asemăna Puterii Superioare este aceea de a ne asemăna Ei prin calități şi să acționăm în concordanță cu aceste calități. În spiritualitate, calitățile asemănătoare înseamnă apropiere, iar calitățile diferite înseamnă distanțare.** Exact ca doi iubiți a căror bază a iubirii lor este bătută în cuie prin calitățile lor asemănătoare, iar calitățile diferite i-ar fi îndepărtat unul de altul. În acest caz, distanța fizică nu are nici o influență. Cuplul de îndrăgostiți nu se iubeşte

mai puțin dacă unul se află pe un continent, iar celălalt pe alt continent. În schimb, doi oameni care se urăsc, chiar dacă vor locui sub acelaşi acoperiş, nimic nu-i va ajuta să se înțeleagă, atâta timp cât calită□ile lor vor fi diferite.

De aici ne învață ştiința Cabala că libera alegere care ni s-a dat nouă, ca oameni, decurge din posibilitatea noastră de a decide dacă vrem să fim asociați acestui imens proces cosmic sau să-i ignorăm existența. Prețul ignorării este foarte mare, deoarece noi suferim fără să ştim de ce. Iar, cine se face asociat acestui proces, cunoaşte îndeaproape cauzele a tot ceea ce i se întâmplă. Aceasta este baza expresiei "Om drept" (צדיק= Tzadic). Dacă noi suntem interesați să eliminăm suferințele de prisos, aceasta este singura cale prin care trebuie să acționăm: să îndreptățim acțiunile Forței Superioare şi să fim parte integrantă a scopului creației. Numai când ne vom împăca cu aceste procese, vom putea să ajungem pe cele mai înalte trepte spirituale spre care noi trebuie să tindem. Este clar că, până la urmă, toți vor ajunge la rădăcina din care am provenit, numai că diferența dintre noi este pecetluită în decizia crucială dacă să facem parte din acest proces, sau să-l ignorăm.

Acest proces are loc indiferent dacă suntem de acord cu el sau nu. Fără voia noastră venim pe lume, fără voia noastră trăim şi fără voia noastră vom muri. Aceasta este mărturia că noi nu suntem stăpâni pe viețile noastre şi chiar dacă ni se pare că ne stăpânim viața, foarte repede descoperim că suntem expuşi bunăvoinței cereşti.

Dacă omul hotărăşte că vrea să fie asociat acestui imens proces cosmic, el trebuie să ceară prezența Forței Superioare de partea sa, în fiecare clipă a vieții sale. Ignoranța noastră față de prezența Forței Superioare naşte imensa durere la care noi îi suntem martori. Această lume este, de fapt, senzația reflectată în simțurile noastre, ca şi toate celelalte lumi. În clipa în care vom reuşi să ne schimbăm simțul nostru, vom ajunge în alte lumi, iar de acolo vom urca până pe culmile lumilor, la simțirea spirituală numită Creator. Iar acum avem posibilitatea să-L invităm de partea noastră şi aceasta este singura cale ca să terminăm acest voiaj în pace.

Orice încercare de a trece singuri prin acest voiaj extenuant este sortită eşecului, □i duce la dureri şi suferințe. Cabala nu ne propune scutirea de suferințe; ea doar ne învață să ne confruntăm cu ele în forma corectă. În prezent, viziunea noastră este defectă. Noi suntem închişi într-un corp care funcționează dupa datele furnizate lui de către cele cinci simțuri şi nu avem niciun alt instrument după care să investigam realitatea care ne înconjoară. Acest lucru este adevărat şi în ceea ce priveşte suferințele. Dacă am fi avut instrumentul cu care să investigăm scopul suferințelor şi semnificația lor, poate am fi putut să ne confruntăm mai bine cu realitatea grea şi extenuantă de toate zilele. Cabala este instrumentul care ajută să investigăm şi să verificăm cauzele suferințelor. După ea, noi suntem în stare să cunoaştem de ce suferim, care este cauza tuturor suferințelor şi cum depinde dezvoltarea noastră spirituală de aceste suferințe.

De-a lungul tuturor generațiilor am încercat şi încă încercăm să fugim de suferințe şi dureri. Nu vom reuşi acest lucru, deoarece şi suferințele au fost scrise şi pecetluite încă înainte de a sosi în această lume. Scopul acestei situații nu este acela de a transforma omul rațional în masochist, care este tot un fel de egoism, ori să-l facă să se bucure de suferințele pe care le simte, ci să-l facă să înțeleagă care este scopul suferințelor şi pe ce căi poate să le neutralizeze.

Cu toate că acest lucru pare straniu, istoria Cabalei demonstrează că nici chiar înțelepții nu au fost scutiți de suferințe, cu toate cunoştințele vaste pe care le-au avut în această ştiință. Rabinul Yehuda Ashlag, care el insuşi a scris interpretarea la cartea "Zohar" (פירוש לספר הזוהר = pirush lesefer haZohar), a ajuns, nu o dată, aproape să moară de foame. Rabinul Itzach Luria (האר"י הקדוש) s-a îmbolnăvit foarte tare şi a murit la vârsta de 38 de ani. Înțeleptul rabin Moshe Haim Luchato, care a fost considerat de generația sa ca un mare înțelept, a murit împreună cu întreaga sa familie în epidemia care a cuprins oraşul Tzfat în urmă cu câteva sute de ani. Aceste evenimente şi altele, arată că nu este nici o cale de a neutraliza suferințele, deoarece înțeleptul adevărat înțelege scopul suferințelor, simte în interiorul lor dulceața şi răsplata pentru ele. Pentru el, ele sunt trepte puse la picioarele sale cu scopul de a se ridica spiritual. Cu toate că este greu să ne confruntăm cu ele, iar câteodată confruntarea părea de-a dreptul imposibilă, se pare însă că tocmai această confruntare ne ajută să achiziționăm intrumentele spirituale care ne vor ajuta în continuarea drumului şi în intuirea scopului care ne aşteaptă.

Scopul creației

Creația are un singur scop: **să facă legătura peste diferența** dintre creație şi Puterea Supremă. Acesta este lucrul pe care noi trebuie să-l facem din clipa în care începem să ne dezvoltăm conştient, de la nivelul nostru actual şi până când vom ajunge la nivelul Puterii Supreme.

Ce este Puterea Supremă?

Dacă omul îi pune această întrebare, ea va naște numai concluzii filozofice, care sunt rupte de realitate, deoarece noi nu putem atinge nivelul Puterii Supreme atâta timp cât suntem rupți de Ea. Nu este interzis să ne punem această întrebare, numai că asta nu duce nicăieri. Puterea Supremă este, de fapt, legea generală a întregii realități, iar diferitele lumi care au fost create au fost create numai ca să ne transmită nouă această lege. Misiunea care ne-a destinat-o Puterea Supremă este de a parcurge acest drum înapoi la Ea, de a urca treaptă după treaptă, până la nivelul Ei.

Când se trezeşte în om dorința de a cunoaşte Puterea Supremă?

În clipa în care se trezeşte în om punctul din inimă. Acest punct este, de fapt, dorința ascunsă din creație, de a ajunge la nivelul Puterii Supreme. Aceasta este dorința care a fost destinată să producă în om voința de a se îndrepta spre Puterea Supremă, când deja drumul a fost scris din capul locului şi tot ceea ce el poate să facă este să fie de acord cu aceasta sau să nu fie.

Libera alegere

Omului i s-au dat două posibilități: ori ca Puterea Supremă să i se dezvăluie în fiecare clipă a vieții sale, ori ca el să fie ascuns în fața Puterii Supreme. Această alegere este în mâinile sale şi nu are nici o legătură cu procesul însuşi. Asemănător cu situația copilului care hotărăşte să iasă să se joace în fața casei: el poate să ceară supravegherea părintelui său, ori să renunțe la ea. Marea majoritate a copiilor renunță la ea, deoarece prezența părintelui, de multe ori, îi deranjează şi tot timpul trebuie să

aibă grijă să se poarte după regulile stabilite din timp, iar aceasta, într-adevăr, nu este uşor. Cu toate acestea, este şi o altă cale, să alegem o viaţă ascunsă faţă de Puterea Supremă, iar atunci totul este bine şi frumos până când sosesc suferinţele şi, deodată, ni se pare că nu avem către cine să ne îndreptăm cererea de ajutor.

Omul care se desfată la revelaţia Dumnezeirii, primeşte şi puterea persistenţei, importanţa ei fiind: credinţa. Aceasta este, de fapt, puterea care ni se dă pentru a rezista faţă de pornirile animalice naturale ale omului. Când omul spionează "vederea" Puterii Supreme, ca să-I simtă existenţa, el încearcă să i se asemene Ei. Dacă el cere să i se asemene Ei, atunci el va trece toate fazele de compatibilitate la Puterea Supremă, până când va începe să fie ca Ea, acesta este scopul creaţiei.

Este adevărat că nu este plăcut ca Puterea Supremă să fie în faţa noastră, căci noi ne asemănăm cu copiii care vor să fie singuri, să fim stăpânii noştri, căci prezenţa Puterii Supreme ne obligă să fim asociaţi proceselor supranaturale. Copilul vrea ca părintele să fie lângă el numai când are nevoie de el, iar aceasta este natural. Copilul bun este copilul care este de acord ca părintele să fie în faţa sa, pentru ca să i se poată asemăna. Iar dacă băiatul nu vrea să fie ca şi tatăl, tatăl îl presează. Aceasta se aseamănă cu copilul care hotărăşte să fie un simplu muncitor, în loc să înveţe o profesie serioasă. Când tatăl vede că nu este nici o cale de a influenţa copilul să-şi schimbe părerea, el îl roagă pe patronul copilului său să-i îngreuneze munca. Iar asta este şi ceea ce face Puterea Supremă cu noi.

Bineînţeles, cunoaşterea procesului nu este îndeajuns. Omului îi trebuie o serie de îndrumări şi căi pentru a se asemăna Puterii Supreme şi numai prin învăţare, citirea cărţilor, studiul în grup şi cu învă□ător, el descoperă toate acele mijloace care să-l ajute să ajungă la acel nivel. Atâta timp cât nu ajunge la acel nivel, el va simţi inconfortul, lipsa răbdării şi, cel mai important – suferinţele.

Faptul că toată viaţa îi este cunoscută, nu-l face pe om să dispere

Nu este treaba noastră că totul este cunoscut. Acest lucru nu ne atinge pe noi. Scopul nostru este de a ne asemăna Puterii Supreme, acceptarea programul nostru general. Dacă ne opunem la aceasta, viaţa ne va învăţa să înaintăm şi să înţelegem că merită să ne supunem legilor dezvoltării bune şi corecte, dacă nu pe calea înţelepciunii (a Torei), atunci pe calea suferinţelor. Faptul că viaţa este cunoscută şi, cu toate acestea, noi nu ştim ceea ce ne aşteaptă, demonstrează că fiecare experiment al vieţii noatre este un mijloc de a dezvolta conştiinţa noastră. Avem alegerea să înaintăm pe calea înţelepciunii (a Torei) sau pe calea suferinţei. Iar noi stabilim felul dezvoltării. Noi trebuie să fim asociaţi acestui proces şi să-l învăţăm. Aceasta este cauza care ne obligă la revelaţia Puterii Supreme.

5. Deodată în mijlocul vieții

Scopul care stă in fața fiecăruia dintre noi, voiajul spiritual în drumul său spre împlinire şi veşnicie, , poate să existe numai cu ajutorul Cabalei. Dar, înainte ca omul să iasă în acest voiaj spiritual, el are nevoie de dorință. Fără dorință nu există mişcare. Numai cine simte că-i lipseşte legătura cu Puterea Supremă, doreşte, până la urmă, să se mişte către Ea. Cine trezeşte în oi această dorință şi cauza pentru carev ni se întâmplă aceasta deodată tocmai în mijlocul vieții?

"Mi-e foame, vreau să mănânc", este o expresie a lipsei, însă în contradicție cu aceasta este, totodată şi o dorință de a ne simți sătui. Fiecare om flămând se va trudi să fie sătul. Acesta este un exemplu al nostru de confruntare cu dorința noastră. În fiecare moment noi avem dorințe care, în mare parte, sunt menite să ne dea mai multă plăcere şi mai puține suferințe. Dacă voi stați acum în scaun în timp ce citiți acest articol, iar peste o clipă vă veți simți incomod, chiar dacă nu veți fi conştienți de aceasta, corpul vostru va găsi poziția cea mai comodă, care-i va produce cea mai multă plăcere şi cea mai puțină suferință. Noi ne îndepărtăm de suferințe.

Puterea Supremă este plină de abundență şi plăcere şi există în ea nicio măsură a suferinței şi a durerii. Când noi simțim că ne lipseşte ceva, vrem să umplem această lipsă. Mijlocul de umplere a lipsei este dorința. Noi trăim ca să dorim şi dorim ca să trăim. Dorința poate fi exprimată în multe feluri. Foamea şi saturarea sunt descoperiri mici ale necesității – ale dorințelor. Unica noastră cale de a le învinge constă în a ni le satisface. Orice încercare a noastră de a nu le băga în seamă va creşte dorința, necesitatea. Cabala ne învață că este interzis să ne oprimăm dorințele, dimpotrivă, scopul este să ne mărim dorințele, necesitățile, deoarece de fiecare dată când dorința creşte noi ajungem la o conştientizare mai mare.

De cele mai multe ori noi vrem lucruri materiale, care sunt legate de existența noastră de zi cu zi, însă, în afară de acestea, noi mai vrem studii, iubire, fericire, sănătate – care şi ele sunt dorințe, necesități. Când dorin□ele există, noi simțim suferința, iar cu împlinirea lor, simțim fericirea, cu toate că nici celelalte dorințe nu dispar. Împlinirea unei dorințe nu neutralizează dorința următoare; dimpotrivă, câteodată, împlinrea unei dorințe măreşte dorința următoare la proporții extreme. Toată viața noi trudim să ne împlinim dorințele. Cu alte cuvinte, fără să fim coştienți de aceasta, noi ne transformăm în sclavii dorințelor noastre. Nu există om pe fața pământului care poate să ne stăpânească după cum ne stăpânesc dorințele. Noi facem tot ceea ce dorințele noastre pretind, de la acțiunea cea mai uşoară şi până la acțiunea cea mai complicată. Câteodată apare o doriță care poate să ne fure ani lungi din viață pentru a o împlini, însă, cu toate acestea, noi nu ne punem întrebări şi încercăm să o împlinim. Ştiința Cabala încurajează omul să-şi cerceteze dorințele sale, să le împlinească şi nu să le neutralizeze, deoarece numai aşa va ajunge la concluzia că fuga după lumea materială este fără de sfârşit.

Omul care cumpără o casă cu două camere, dezvoltă, de ce cele mai multe ori, dorința pentru o casă mai mare, iar când va reuşi să-şi împlinească această dorință, el va vrea, într-un timp scurt, o casă şi mai mare, astfel dorința creşte de fiecare dată şi nu se opreşte. Cabala ne explică faptul că, într-o anumită fază, dorința noastră

animalică trece printr-o schimbare calitativă, adică, din dorința noastră, în lipsa posibilității de a o împlini, descoperim, deodată, o dorință superioară, spirituală, dorința de a şti şi mai multe despre lumea spiritului şi nu despre lumea materiei.

Ca un exemplu, vom povesti despre un om care a fost foarte bolnav de o boală foarte grea. Toți medicii la care a fost pentru ca să-l vindece de dureri nu au reuşit să-l ajute să se vindece, până când a ajuns în starea de neputință. Dacă analizăm pentru o clipă această situație, vom descoperi că boala personifică dorința omului. Ea îl face să înțeleagă că îi lipseşte sănătatea. Din clipa în care simte suferințele, el va face tot efortul pentru a le micşora sau, alternativ, să ajungă la plăcere, ea fiind alternativa de preferat, bineînțeles. Va merge la orice medic care poate să-l ajute, iar când medicii vor ridica mâinile, el va apela la "Puterea Supremă". Aici se produce schimbarea în dorința noastră. Din dorința de a se vindeca de suferințe prin metode materiale, el se îndreaptă către ajutorul Puterii Supreme pentru a primi plăceri prin metode spirituale. De acum înainte omul simte Puterea Supremă, recunoaşte existența Sa, nu pentru că a dorit aceasta de la început, ci pentru că necesitatea l-a adus în această stare.

Totodată, omul care nu simte foamea nu va găsi de drept să caute mâncare. Problema începe în clipa în care noi simțim foamea. Foamea naşte lipsă, lipsa naşte dorință, iar dorința pretinde împlinirea. Aceasta este ordinea evenimentelor, iar noi trebuie să acționăm în funcție de aceasta, numai că, într-un anumit moment, în care ni se epuizează puterile de a ne împlini dorințele, noi descoperim că numai un anumit factor poate să ne ajute să ne împlinim dorința, iar acest factor este Puterea Supremă. Numai cunoaşterea răului ne conduce, într-un sfârşit, la bine. Cu cât răul este mai mare, dorința noastră de a-l neutraliza va fi mai mare, exact după cum plăcerea de a mânca creşte cu cât foamea devine mai puternică, adică lipsa noastră.

Cu alte cuvinte, într-o anumită fază a vieții noastre, fiecare din noi va simți lipsa Puterii Supreme, deoarece fără lipsă nu se poate ajunge la Puterea Supremă. Noi nu putem să aspirăm să vrem ceva pentru care nu avem nici o dorință. Numai dorința ne face să ne mişcăm, să facem ceva şi să progresăm. Iar studierea Cabalei necesită voință. Toți ajung la studiul Cabalei din necesitate, dar nu toți ajung la ea din voința de a învăța. Omul care caută răspunsuri la întrebările sale existențiale suferă şi el din lipsa de cunoştințe, iar dorința de a umple această lipsă îl duce spre o căutare nelimitată după răspunsuri. Cu cât dorința sa va fi mai mare, cu atât el va tânji să ajungă în locurile cele mai potrivite de învățătură, în cazul acesta la ştiința Cabala, deoarece ea este singura învățătură care serveşte ca o navetă spațială către Puterea Supremă. Numai că, înainte de a urca în această navetă spațială, noi trebuie să învățăm cum să o conducem. În ştiința Cabala nu sunt "autostopişti", de aceea fiecare trebuie să cunoască calea către Puterea Supremă prin puterile sale. Aceasta este cauza pentru care la ştiința Cabala ajung numai acei oameni a căror dorință este maturizată. Alții, care nu simt lipsa, nu simt nici nevoia de a învăța. Căci omul sătul nu poate fi obligat să mănânce.

Şi citirea acestui articol ar trebui să trezească în fiecare din noi dorința. Însăşi faptul că voi citiți acest articol deja demonstrează că există în voi dorința de a cunoaşte, iar acesta este un început bun. Acum trebuie găsită calea de a mări dorința, adică lipsa de cunoaştere. Câteodată, un învă□ător bun poate să-l ajute pe elev să-□i crească dorința după cunoştințe şi un mediu bun poate să trezească dorința în om. Mediul are o influență enormă asupra omului. El stabileşte cum să ne îmbrăcăm, ce

muzică să ascultăm, ce fel de pantofi să purtăm. În clipa în care omul intră în societatea spirituală, se trezeşte în el dorința de a se asemăna cu prietenii prin ajutorul învățăturii, iar aceasta este o cale de a mări dorința.

În cele mai multe cazuri, prima dorință este trezită de Sus. Într-o anumită zi senină, omul începe să-□i pună întrebările existen□iale, la care nu are răspunsuri şi începe să caute cum să umple lipsa care s-a trezit. El nu se va linişti şi nu se va odihni până când nu va umple această lipsă. Cu cât creşte lipsa, căutarea este mai îndelungată şi mai de calitate. Posibil ca, în calea sa, el să cerceteze multe metode, până când va ajunge la învățătura în care va găsi răspunsurile satisfăcătoare.

În alte cazuri, când omul nu este pregătit din punct de vedere spiritual pentru trezirea dorinței de Sus, fără suferințe, sosesc suferințele şi-l fac să vrea să ştie, să învețe şi să cerceteze de unde vine şi încotro se îndreaptă. Fiecare din noi are posibilitatea de a ocoli suferințele, prin studierea în mod conştient a ştiinței Cabala, deoarece aceasta este calea cea mai uşoară de reîntoarcere la Puterea Supremă.

A trezi dorința către spiritualitate

În general, omul este ca un robot. Puterea Supremă a creat dorința şi, în afară de aceasta, nimic. **Dorința de a simți plăcerea este toată realitatea**. În afară de ea, există plăcerea care umple dorința, iar la ea tânjeşte această plăcere. De aceea s-a spus că nu există nimic în realitate în afară de Puterea Supremă şi creație, iar dacă vrem să ne simțim bine, atunci trebuie să ajungem la adevărata revelație, pentru ca Puterea Supremă să ne umple de plăcere.

Atingerea acestei revelații depinde de dorința omului. Dacă medicii îmi spun că trebuie să beau lapte, iar mie nu-mi place laptele, sau nu sunt obişnuit cu el, atunci eu trebuie să mă gândesc la tot felul de mijloace care să mă facă să cred că laptele este bun, nutritiv şi sănătos. Trec pe la diferitele societați, gust tot felul de arome, trec printr-o "spălare a creierului" iar în final încep să beau lapte.

În situația noastră actuală nu simțim Puterea Supremă şi nu O cunoaştem. În loc să tânjim dupa Ea, noi tânjim la ceea ce simțurile noastre răspund în această lume, la plăcerile corporale. Pentru a ne umple de plăcerile Puterii Supreme, noi trebuie, prima dată, s-O vrem, să dobândim dorința către Ea, deoarece numai din dorință vom putea să simțim plăcerea atingerii Puterii Supreme.

Ştiința Cabala este, de fapt, metoda care a fost destinată să ne ajute să ne apropiem de Puterea Supremă. Atunci începem să dobândim dorința pentru Ea şi, în concordanță cu aceasta, să ne umplem de plăcerea cu care Ea ne influențează. De fapt, în afară de a dori Puterea Supremă, noi nu avem nevoie de nimic, căci dobândirea dorinței pentru Puterea Supremă este unica acțiune în care omul are liber arbitru. În toate celelalte acțiuni, omul doar are impresia că este liber în deciziile sale, însă, în realitate, totul a fost deja stabilit de Sus, cu excepția dorinței de a descoperi Puterea Supremă.

Descoperirea dorinței de cunoaştere a Puterii Supreme

Dacă dorința nu vine de Sus şi ea nu se află în noi de la început, vom putea să o primim numai cu ajutorul mijloacelor pe care Puterea Supremă le-a creat în jurul omului: societatea şi cărțile. Omul poate să aleagă liber în ce societate vrea să trăiască şi ce carte vrea să citească. Orice conectare de acest gen la societatea potrivită sau la cărțile potrivite poate să producă în om entuziasmul, iar din acest entuziasm dorința de a ajunge la cunoaşterea Puterii Supreme şi de alipire la Ea.

Studierea Cabalei şi schimbarea destinului

În clipa în care omul se apropie de Puterea Supremă prin studiu, el are posibilitatea de a fi stăpân pe destinul său, căci el nu mai are nevoie de suferințe pentru a fi apropiat de scop.

Trezirea primei dorințe către spiritualitate

Când se aprinde în inima omului punctul din inimă, el se trezeşte către spiritualitate. Înainte de aceasta, el nu înțelege ce este dorința după spiritualitate şi nu se poate pretinde de la el nimic, este ca animalul care trăieşte numai cu ajutorul celor cinci simțuri şi atât. După ce primeşte dorința pentru spiritualitate, el începe să fie posesor al liberei alegeri, iar, în funcție de aceasta, se pretinde de la el, de Sus, să se apropie el însuşi şi se acționează asupra sa cu presiune ca să-l împingă spre scopul creației. Înainte de aceasta, nu are nici un sens să pretindem de la el să se apropie de Puterea Superioară şi de aceea fiecare se apropie după măsura dorinței sale şi după tânjirea care există în inima sa. Este clar că drumul din fața sa nu este lin, el este plin de urcuşuri şi de coborâşuri, decepții şi experiențe triste şi bune, care au ca scop să întărească, prin perseverență, dorin□a după Puterea Supremă.

Omul care alege, în mod conştient, să se lege de Puterea Supremă, îşi economiseşte multe dureri şi suferințe şi, totodată, multe reîncarnări de prisos. Utilizarea alegerii libere este ca şi o scurtătură. Ceea ce omul face într-o sută de ani, el poate să treacă, cu ajutorul alegerii libere, într-un an, sau doi.

Cum ştie omul că punctul din inimă s-a trezit?

Toți cei care citesc scrierile de Cabala simt că aparțin de acestea, chiar dacă nu înțeleg ce se spune în ele. Mai târziu, ei vor primi de Sus dorința de a căuta locul în care vor putea să-şi îmbogățească cunoştințele şi să se dezvolte, cât mai repede posibil, spre scopul creației. Puterea Supremă îi dă omului o mică dorința spre spiritualitate, de apindere a punctului din inimă, iar dacă el nu reuşeşte să-şi mărească această dorința prin forțe proprii, sosesc suferințele care îl obligă să o facă. Suferințele trezesc în om dorința de a progresa. De altfel, nu este diferență între dorința trezită de libera alegere sau dorința trezită de suferințe. Principalul lucru este trezirea dorinței, iar scopul este ca omul să micşoreze suferinşa şi să ajungă pe calea cea mai bună, la Puterea Supremă.

Care este logica în publicarea ştiinţei Cabala dacă cine trebuie să ajungă la ea, la urma urmelor, va ajunge, din voinţă sau din suferinţă?

Este logic să trezim în mase dorin□a de a învăţa Cabala dacă sunt cei cărora puctul din inimă li s-a aprins şi pot să şi-l mărească prin studierea Cabalei. Căci există pericolul ca, dacă ei ajung în alte societăţi, să-şi piardă această dorinţă aprinsă.

6. De ce mi se întâmplă asta mie?

Ştiința Cabala îi dăruieşte omului posibilitatea de a fi stăpân pe destinul său. Pentru înțelept nu este nimic neaşteptat sau întâmplător. Din această cauză înțelepții nu se ocupă cu previziunea viitorului. Pentru ei viitorul cel mai sigur, stabil şi previzibil este promis numai celor care au hotărât să ajungă la alipirea de Creator.

Numai ni se pare că avem controlul asupra vieții noastre. Dar, chiar dacă trăim în această iluzie, că totul este previzibil, într-un scurt timp aterizează asupra noastră o lovitură din cel mai neaşteptat loc, zguduie bazele existenței noastre şi ne introduce în spirala care ne face să reflectăm din nou la întrebarea dacă, într-adevăr, noi suntem stăpâni pe destinul nostru.

Omul se scoală dimineața din pat, este conştient de sacinile pe care le are pe umăr, are o ordine de zi meticuloasă până în cele mai mici detalii, ca o maşină. Şi, cu toate acestea, viața nu este niciodată aşa cum încercăm să o vizionăm. În calendar putem să scriem orice vrem, însă, în realitate, nimeni nu poate să ne promită că pe drum nu vom întâlni prieteni la o discuție, că nu vom primi un telefon urgent de la o rudenie care are nevoie de ajutor, sau că nu vom fi amestecați într-un accident. Acestea sunt scenarii pe care nu suntem în stare să le introducem în ordinea noastră de zi, deoarece noi nu avem capacitatea de a prevedea viitorul. Dar noi, într-adevăr, avem nevoie de această posibilitate? Şi ce se întâmplă dacă nu vom şti ce ne aduce viitorul în fiecare clipă dată? Unde s-ar afla atunci libera noastră alegere?

Viața noastră este previzibilă, însă noi nu avem instrumentele ca să vedem viața de la sfârşit spre început şi, de aceea, pur şi simplu ne mişcăm pe o traiectorie marcată de la început, ca vagonul unei locomotive care se mişcă pe şinele de fier. Şinele există, iar cine le poate vedea de sus ştie unde duc, însă săracul vagon nu are nici o posibilitate să devieze de pe drum. El va călători în urcuşuri, în coborâşuri, pe dealuri, pe platouri, în ploaie sau în soare. Condițiile din jurul său se vor schimba fără întrerupere, însă drumul va rămâne acelaşi . De fapt, aceasta se întâmplă şi cu noi în viață. Noi ne mişcăm pe şinele vieții noastre. Din când în când, panorama se schimbă, condițiile meteorologice se schimbă, oamenii din jurul nostru se schimbă, numai drumul rămâne acelaşi .

Cabala ne învață că noi nu avem alegere liberă. Aparent, avem impresia însă că suntem în totalitate liberi să facem tot ce ne trece prin minte. Drept vorbind , aceasta este adevărat, numai că este o libertate virtuală. Luați, de exemplu, copilul născut într-o închisoare mare, pe o insulă singuratică. Pe parcursul multor ani din viață sa, el era convins ca închisoarea este întreaga lume, iar ceea ce el face în interiorul închisorii este libera sa alegere, numai că această alegere liberă nu schimbă faptul de bază, că el se află în inteiorul închisorii, chiar dacă el nu este conştient de aceasta. Şi noi avem închisoarea noastră, nu este ea oare această lume? Aparent, avem impresia că suntem stăpânii destinului nostru, iar tot ceea ce noi alegem să facem, facem; numai că, până la urmă, realitatea ne demonstrează că noi suntem sub un regim meticulos de legi ale universului, unde fiecare abatere de la ele produce suferințe.

Pe parcursul tuturor anilor de existență a omenirii, omul a căutat căi de a cunoaşte viitorul, de a fi stăpân pe destinul său şi posesor al liberului arbitru. După ştiința Cabala noi avem liber arbitru într-o singură situație, iar cică celelalte situații sunt, de fapt, alegeri virtuale. Exact ca sentimentul de libertate pe care-l simte copilul din închisoare, libertate care nu există. Viața noastră este stabilită de la început, se ştie ce ne aşteaptă în fiecare clipă, zi sau an, şinele sunt fixate din capul locului, iar în clipa în care noi ieşim în aerul acestei lumi, ne începem călătoria pe aceste şine, care ne conduc, în cele din urmă, la Cabala.

Dacă-i aşa, care este adevărata noastră sarcină în această realitate? Ştiința Cabala ne explică faptul că omului îi este dată o singură alegere pe parcursul vieții – de a fi în legătură cu Puterea Superioară, sau de a nu fi în legătură cu Ea. Este vorba de o hotărâre esențială care poate produce trasformări ireversibile în viața omului. Numai în clipa în care omul hotărăşte să se alipească Puterii Supeioare, el primeşte aripi, posibilitatea de a privi pentru prima dată în viața sa, de sus, la şinele pe care urmează să treacă. De la mare înălțime, omul poate să vadă obstacolele şi să se pregătească aşa cum trebuie. El poate să vadă greutățile care-l aşteaptă în viitor şi se pregăteşte pentru ele încă din prezent. Traiectoria vieții sale nu se va schimba, însă viziunea sa asupra lumii se va schimba şi-l va ajuta nu mai aibă parte de suferinte inutile.

Numai legatura cu Puterea Supremă, încă în timpul vieții, ne poate dărui capacitatea de a pluti peste şine şi de a le vedea aşa cum nu le-am văzut niciodată. Abia atunci vom putea fi, într-adevăr, stăpâni pe destinul nostru şi nu subordonați planurilor vieții. Înălțarea Cabalei este, de fapt, procesul în care omul hotărăşte să fie conducător, în loc să fie condus. Numai din poziția conducătorului poate omul să țină în mâini frânghiile şi să stabilească ritmul călătoriei. Nu este în puterea sa să schimbe drumul, deoarece drumul a fost deja pecetluit, însă i s-a dat posibilitatea să se pregătească pentru el.

Aceasta seamănă cu doi oameni care vor petrece o călătorie de neuitat, când unul are harta traseului, iar celălalt ştie numai destinația. Este clar că primul analizează traseul în amănunțime, verifica dacă drumul este muntos şi are nevoie de bocanci speciali, dacă traseul trece prin zone înzăpezite şi trebuie haine calde, în timp ce celălalt, care ştie numai destinația, va merge în călătorie ca un orb. El nu va putea să se cațăre pe munți, pentru că nu s-a pregătit din timp. El nu va rezista în zăpadă şi frig, pentru că nu a ştiut că trebuie să-şi ia haine calde. De aceea, şansa să termine călătoria este mică.

Cabala dăruieşte elevului detaliile traseului vieții sale. El va şti ce-l aşteaptă şi va şti să se confrunte mai bine cu greutățile. Nu există o cale de a face dispărute greutățile şi suferințele în totalitate. Acele greutăți şi suferințe sunt, de fapt, trepte spirituale care ne-au fost date ca să le folosim în ascensiunea noastră înapoi la Puterea Supremă, la sursa superioară din care am sosit. Nu avem altă cale şi aceasta este cauza pentru care numai în corpul animal, în această lume, din poziția spirituală cea mai de jos, avem în mâinile noastre posibilitatea de a ajuge pe cea mai înaltă treaptă spirituală.

Cum explică ştiinţa Cabala fenomenele naşterii, vieţii şi a morţii?

Noi trebuie să privim aceste fenomene ca pe un proces continuu şi nu ca şi cum ar fi pauze între procesul vieţii, morţii şi al naşterii. Este important să înţelegem că în lume exisă numai Creatorul şi creaţia sau, cu alte cuvinte – sufletul, care este dorinţa de a primi plăcerea pe care Puterea Supremă a creat-o. Puterea Supremă a creat sufletul în starea numită "starea A" (מצב א' = matzav alef), iar aici sufletul este numai dorinţa de a beneficia de plăcere. Ea a umplut-o cu prezenţa Sa şi a vrut ca sufletul s-O vrea, să-l umple din dorinţa sa proprie şi nu din dorinţa pe care Ea a creat-o în suflet, de la început. De aceea, Ea îndepărtează sufletul de la Sine, în punctul opus, iar în acest punct el simte sentimentul acestei lumi. Aici el nu simte Puterea Supremă, ci pe sine insuşi şi ceea ce se află în jurul său. Cu toate că şi ceea ce se numeşte "această lume" este prezenţa şi simţirea Puterii Supreme, doar că Ea este o prezenţă ambiguă. Sufletul se află într-o stare cum ar fi pierderea cunoştinţei. În această stare el are, pe treapta cea mai de jos, cinci simţuri prin care simte existenţa sa, fără legătură cu Puterea Supremă. Această simţire în interiorul lui este definită ca "această lume". Astfel, el simte corpul fizic şi lumea care-l înconjoară. Din această existenţă minimală poate omul să înceapă să-şi mărească sufletul, asta este, să iasă din starea de inconştienţă, să-şi construiască intrumentul sufletului şi să dezvolte acest instrument, care nu a conţinut înainte de aceasta nici o simţire.

Sufletul poate să rămână cu cele cinci simţuri umane şi concomitent să primească simţul spiritual, cu ajutorul căruia omul simte lumile superioare. Acest om se numeşte înţelept (מקובל = mecubal).

Opus celor cinci simţuri umane ale noastre: vederea, auzul, mirosul, gustul şi pipăitul sunt cele cinci simţuri spirituale care se numesc coroana(כתר = keter), înţelepciunea(חוכמה = hochma), înţelegerea(בינה = bina), miniatura(זעיר אנפין = zeir anpin) şi regatul(מלכות = malchut). În spatele celor cinci simţuri umane stă dorinţa de a primi, care poate fi mai mare, sau mai mică. Când omul a crescut, cresc şi dorinţele sale, până când, într-o anumită clipă a vieţii încetează să mai dorească la fel ca în trecut. Dorinţa sa de a primi se micşorează treptat până când moare, deoarece viaţa şi moartea sunt, de fapt, expresii ale dorinţei de a primi. Moartea "dorinţei de a primi" spirituale duce, în cele din urmă, la moartea fizică a corpului, care decurge din faptul că omul nu mai vrea să primească plăcerea. Aceasta se întâmplă când el nu mai simte plăcere în viaţă. Simţurile sale umane nu mai sunt atât de receptive încât să primească stimulaţii exterioare, să vrea plăceri şi cu repeziciune soseşte moartea. Aceasta se întâmplă ca rezultat al procesului spiritual. Omul nu are controlul asupra dorinţelor sale, el trăieşte ca un animal şi face ceea ce dorinţa sa îi cere. Aceasta este cauza pentru care trebuie să treacă succesiv procesul vieţii şi al morţii, de separare a dorinţei şi de diminuare a ei, de răspândire a luminii şi de dispariţia ei, deoarece acest proces este cel care formează instrumentul, formează sentimentul lipsei plăcerii, în funcţie de dorinţa sa. În spiritualitate, dorinţa creşte şi descreşte, iar atunci soseşte treapta următoare care măreşte, din nou, dorinţa, până la descreşterea următoare. Din această cauză spunem despre spiritualitate că este veşnică. Adică, aceeaşi dorinţă în care se afla înţeleptul, creşte şi se opreşte, iar în locul ei vine o altă dorinţă mai mare, iar apoi o altă dorinţă şi mai mare. De fiecare dată când înţeleptul trece acest proces de extindere şi de dispariţie, el "trece o treaptă spirituală". El trebuie să treacă 620 de trepte, până să ajungă la dorinţa cea mai mare. Această stare se numeşte **"sfârşitul corecţiei"** (גמר התיקון = gmar hatikun) dorinţei.

Omul se află în corpul fizic numai pentru ca să-şi crească dorinţele pentru material, iar deasupra lor, cele pentru spriritualitate şi să continuie tot aşa, până la sfârşitul corecţiei, de la o dorinţă mică, la o dorinţă mai mare şi tot aşa, până la dorinţa cea mai mare. De fiecare dată, de câte ori nu ajunge la sfârşitul corecţiei, sufletul trebuie să îmbrace din nou corpul fizic pentru a continua să-şi crească dorinţele şi tot aşa, până la sfârşitul corecţiei.

Teoretic, ar fi trebuit să completăm tot acest proces pe parcusul unei singure vieţi. Numai existând, putem să ajungem la sfârşitul corecţiei şi, astfel, să terminăm misiunea noastră. Dar asta este imposibil, deoarece trebuie să existe o dezvoltare şi în spiritualitate. De aceea, nu există altă cale de a ajunge la sfârşitul corecţiei în ciclul unei vieţi. Cu toate că în spiritualitate există 620 de trepte, asta nu înseamnă că trebuie să ne reîncarnăm aici de 620 de ori. Cu toate acestea, noi trebuie să trecem un număr mare de reîncarnări, iar situaţia finală va fi când noi toţi vom fi, întreaga omenire – în spiritual şi în material, ca unul. Se spune că în această stare, a sfârşitului corecţiei, lumea noastră va urca pe treapta lumii nobile (עולם האצילות = olam haatzilut). Cu toate acestea, nu ni s-a transmis cum va decurge acest proces.

Legătura dintre procesul spiritual şi cursul vieţii noastre

Toate procesele care ni se întâmplă nouă, cu corpul nostru, sunt procese care nu se întâmplă fără rost; totul se întâmplă după judecata sufletelor, adică după structura particulară a fiecărui suflet în parte. Nu ne este clar de ce unul se îmbolnăveşte şi moare, iar altul trăieşte până la 120 de ani, de ce unul moare în accident de circulaţie, iar celălalt trăieşte în fericire şi bogăţie. Noi nu înţelegem şi nu ştim care sunt cauzele acestor evenimente. Nu are nici un rost să încercăm să descifrăm judecata sufletelor. Cu ce mă va ajuta ideea de a şti ce proces voi avea de urmat, dacă şi aşa va trebui să-l urmez? Pentru cine evoluează în spiritualitate nu este important ce stări primeşte de la Puterea Supremă, ci cum le primeşte. În viaţa noastră ni se vor întâmplă lucruri în relaţie directă cu comportarea noastră faţă de Puterea Supremă. Dacă îmi întăresc alipirea de Puterea Superioară din proprie voinţă şi nu voi aştepta suferinţele care mă vor grăbi, căci prin aceasta mă folosesc de intrumentele pe care le-am primit de la viaţă, în scopul dezvoltării în direcţia corectă, căci oricare eveniment al vieţii, la bine şi la rău, mă obligă să-mi întăresc legătura cu Puterea Supremă, în concordanţă cu scopul creaţiei.

De ce avem impresia că marii înţelepţi nu s-au bucurat în viaţă de bunăstare materială?

Aceasta se întâmplă pentru că noi nu suntem calificaţi să ştim ce este binele şi ce este răul. Acei înţelepţi avansează în fruntea lumii şi trag după ei toate sufletele spre sfârşitul corecţiei şi duc şi problemele şi durerile întregii omeniri şi primesc recompensă pentru aceasta. Suferinţele le vedem, numai că recompensa nu o vedem. Ei nu regretă faptele lor nici măcar o clipă, exact ca şi muncitorul căruia i s-a promis salariul la sfârşitul lunii. Deci el lucrează cu vigoare în fiecare zi, ca şi cum cică ar fi primit deja salariul. Astfel şi înţelepţii, ei lucrează astăzi în această lume, ca şi cum cică deja ar fi primit salariul lor în lumile superioare.

Există o clipă în viață, în care omul poate să preia conducerea vieții sale, să fie stapân pe destinul său?

Omul poate să fie stăpân pe destinul său din clipa în care, de Sus, i-a fost luminat punctul din inimă. Din această clipă încolo, el primeşte ocazia să fie stăpân pe destinul său.

7. Înțelept şi-i este rău

De ce cel înțelept suferă şi cică cei răi şi eretici reuşesc în tot ceea ce fac. Înțelepții sunt de părere că înțelegerea răspunsului la această întrebare este una din cheile lumii superioare, însă atunci, de ce există o realitate inversă în această lume?

Această întrebare apare într-o anumită fază a vieții. Aveți impresia că, pentru orice faptă bună pe care o faceți, primiți pedeapsă. Dacă asta s-ar termina numai aşa, poate ați fi putut ierta, însă ce se întâmplă când tocmai vecinul de vizavi, care vă amărăşte viața, reuşeşte să conducă o afacere care prosperă, să-şi cumpere o maşină noua şi poate chiar să-şi îmbunătățească condițiile de locuit.

Cine, de fapt, stabileşte care este cel drept şi care este cel rău? Dacă este posibil ca aceste două măsuri să existe într-un singur om? Se pare că da. Cabala este singura știință care propune un răspuns adecvat la această problemă complicată. După percepția Cabalei, fiecare dintre noi ajunge în viață, pe această lume, pentru ca să poată obține intrumentele potrivite care să-l ajute să ajungă în lumea spirituală, încă în timpul existenței sale în această lume. **Tot atât timp cât omul nu va obține dezvoltarea spirituală cerută de la el, va suferi într-o măsură sau alta, până va ajunge la concluzia că alipirea de Puterea Supremă este singura cale a plăcerii veşnice.**

Aceasta nu se întâmplă, bineînțeles, într-o zi şi în multe cazuri, noi nu învățăm acest mesaj nici măcar într-o singură încarnare şi de aceea suntem obligați să ne reîntoarcem în alte reîncarnări, fiecare mai grea decât cea precedentă, pentru ca mesajul să fie clar: fără dezvoltare spirituală nu are sens sau scop existența noastră.

Deoarece cel drept se află cu o treaptă sau două deasupra celor răi, dorința Puterii Supreme de a-l apropia de Ea este mai mare şi de aceea Ea îi pune în față sarcini mai complicate care îl vor ajuta să înainteze spre sursa Luminii, dacă va şti să se folosească de ele în mod corect. Aceasta seamănă cu elevul stralucit din clasă care este prezentat alături de elevul căruia orice legătură cu cartea de învățătură este, într-adevăr, cu totul întâmplătoare. Aparent, avem impresia că învățătorul investeşte mai mult în elevul strălucit, nu cumva să regreseze în învățătură sau comportare. De asemeni, învățătorul îi dă noi provocări, examene şi sarcini care să-l ajute să progreseze spre scop – terminarea studiilor cu "magna cum laude" şi obținerea diplomei. Vederea îngustă a elevului strălucit îi dă impesia că învățătorul îl suprasolicită. În timp ce el se zbate şi lucrează din greu la pregătirea lecțiilor şi se pregăteşte de examen aşa cum trebuie, tocmai acel învățător este atent la el la fiecare element, în comparație cu elevul slab de lângă el, de care nici măcar la directorul şcolii nu pare să-i pese .

O privire mai amănunțită asupra întregului proces ne dezvăluie că supravegherea meticuloasă a învățătorului față de elevul strălucit a avut menirea să-l îmbărbăteze ca să progreseze în direcția sursei de Lumină. Progesul va avea loc numai dacă el va reuşi să treacă de toate obstacolele care-i stau în cale. Aparent, avem impresia că elevul slab câştigă din abandon, nu există asupra sa nici un control, nu are

obligația să facă lecțiile pentru acasă, sau să se pregătească de examen. Aparent, avem şi impresia că el este liber şi fericit. Numai că, cine va câştiga în cele din urmă, din suferințe, este elevul strălucit şi nu pentru că există vreo intenție de-al pedepsi pe prietenul său cel slab. Scopul este de a-i apropia pe amândoi de obținerea diplomei şi terminarea studiilor, numai că sunt cei care pot să se confrunte cu misiunea aici şi acum, iar alții care preferă s-o evite.

Astfel şi cu cel drept şi cu cel rău. Aici nu există o problemă de răsplată sau pedeapsă, după cum predică toți. Singura răsplată a celui drept este posibilitatea de a se alipi sursei Luminii Superioare încă din această viață. Cel rău nu va fi pedepsit. El pur şi simplu se va reîntoarce într-o nouă reîncarnare şi va încerca, din nou, să treacă toate etapele vieții pentru a se lega de sursa de Lumină a Puterii Supreme. În cele din urmă, toți ne vom reîntoarce la sursa Luminii, numai că sunt cei care o vor face mai repede decât alții şi într-o formă mai plăcută, iîn acelaşi timp trasformând ani de suferință în ani fericiți, iar alții vor face aceasta mai târziu. Dacă ne gândim, de exemplu, la sfera educației, ni se pare că lucrul acesta seamănă cu clasa de elevi care a primit ca misiune să obțină diploma de bacalaureat. Sunt acei elevi care învață în cursul anului mai mult şi cei care învață mai puțin; şi sunt cei care se află în clasă, iar alții care preferă să stea la soare. În cele din urmă, când va sosi momentul examenului, vor reuşi cei care s-au pregatit temeinic şi au repetat îndeajuns materialul. Cei care au preferat cealaltă cale, vor pierde oportunitatea să obțină diploma, însă se vor reîntoarce la şcoală într-o altă reîncarnare, poate după terminarea stagiului militar, pentru a completa materialul care le lipseşte, când scopul lor va fi de a completa examenul şi de a obține diploma pe care au obținut-o ceilalți colegi, în urmă cu mulți ani.

Sfârşitul corecției este timpul în care toți vom asista la descoperirea Luminii superioare, a Puterii Supreme. Din cauza lipsei de conştientizare, mulți dintre noi întâmpină greutăți în a înțelege, încă de pe acum, scopul. Aceasta este cauza pentru care expresii de felul, "înțelept şi-i este rău, rău şi-i este bine", apar din timp în timp, când celor înțelepți răspunsul le este atât de clar! Înțeleptul primeşte instrumentele cu care să înainteze, instrumente care, câteodată, par a fi suferințe. Cel rău nu primeşte acest drept şi, de aceea, el este împotmolit în aceaşi poziție în care şi-a început viața. Dacă cel rău va hotărâ să-şi schimbe poziția şi să se apropie de Puterea Supremă, el se va trasforma imediat în înțelept şi va primi şi el, în funcție de măsura dorinței sale, instrumentele care sunt destinate apropierii de spiritualitate. Poarta este deschisă tuturor.

Acum, scopul nostru este de a înainta spre o dezvoltare spirituală, de a ieşi din situația animală iîn care ne aflăm şi să dobândim cunştințele care ne vor ajuta în dezvoltarea noastră către Lumină. Aceste cunoştințe se află în ştiința Cabala, numai că trebuie dobândite. **Exact ca orice altă ştiință şi Cabala doreşte memorare, exerciții, învățătură şi înțelegere. Cine va descoperi dorința de a învăța, va descoperi că din ceruri i se comandă posibilitatea de a evolua în funcție de dorința sa adevărată, pe care o simte.**

Cabala ne ajută, de fapt, să ajungem în centrul de control al creației, la panelul de control unde se primesc comenzile care pot să schimbe fața omenirii. Înțelepții care au ajuns la acest nivel, încă în viețile lor corporale, au reuşit să facă schimbări în lumile spirituale, iar ca urmare la acestea, să producă schimbări în această lume

materială, în care noi trăim. Fiecare dintre noi este în stare să acceseze acest centru de comandă, numai că, prima dată, este necesară dorința de a înțelege esența creației, de a pune întrebările esențiale care ar trebui să deranjeze pe fiecare om, indiferent cine ar fi el şi, în principal, dorința de a învăța această ştiință şi de a beneficia de ea la maximum.

In clipa în care obținem cunoştințele lumilor superioare şi legăturile dintre ele, care cuprind influențele asupra acestei lumi, găsim şi soluții la întrebările care ni se par fără răspuns. Din aceste lucruri putem trage concluzia că înțeleptul şi cel rău sunt aceaşi entitate, care există într-un singur corp. În mâinile noastre stă posibilatea de a ne transforma din răi în înțelepți şi din înțelepți în răi, totul în funcție de mărimea dorinței noastre de a ne dezvolta din punct de vedere spiritual şi de a ajunge, în cele din urmă, la sursa superioară a creației.

Cum să producem schimbări în lumile spirituale superioare

Prima dată trebuie să înțelegem că realitatea noastră este o realitate închisă, că toate extremitățile sale sunt legate împreună într-un singur sistem. Dacă tu tragi o sfoară într-o anumită parte a sistemului, tot sistemul se zguduie. De aceea, trebuie înțeles modul cum funcționează sistemul. Pentru aceasta, trebuie să ajungem la centrul de control, care se numeşte, conform Cabalei, "lumea nobilă" (עולם האצילות = olam haatzilut), de unde sosesc toate comenzile, controalele şi conducerile. Acest centru este responsabil pentru fiecare loc şi situație din realitate. Cine nu se află acolo, niciodată nu va înțelege acțiunile de control.

Noi, cei care ne aflăm în această lume de mii de ani, descoperim abia acum necesitatea de a simți supravegherea spirituală, fără de care nu ne vom descurca, sau chiar vom ajunge în situații grele şi amare.

Aceasta este clipa în care se aprinde, în fiecare dintre noi, Lumina, punctul din inimă, care pretinde preocuparea cu spiritualitatea. Aceasta se întâmplă numai când omul ajunge în situația în care simte că pierde controlul asupra a ceea ce se întâmplă în această lume, dintr-o dată faptele sale bune primesc răspuns negativ şi, aparent, cică faptele rele ale altora primesc răspuns pozitiv.

Cabala răspunde la această întrebare numai printr-o altă frază. Cine vrea să înțeleagă căile supravegherii superioare, trebuie s-o cunoască îndeaproape prin învățătură intensivă. Citirea acestei învățături (תורה = tora) într-un anumit segment din ziar nu este îndeajuns şi nici citirea cărții o jumatate de oră pe zi nu este soluția. Astfel nu vom reuşi să rezolvăm problemele la care omenirea încearcă, de mii de ani, să găsească răspuns. Soluția simplă, la toate întrebările pe care noi le prezentăm, se află în descoperirea Puterii Supreme. Din aceasta vom înțelege de ce este rău şi de ce este bine şi cum putem noi să influențăm legile şi să schimbăm formula care ni se pare absolută.

Drumul spre centrul de control

Drumul spre centrul de control se numeşte, conform ştiinței Cabala, "treptele înțelegerii" (שלבי ההשגה = shlavei hahasaga). Aceasta este înțelegerea Puterii Superioare în realitatea generală. Acest drum se împarte în patru părți – Lumea

Facerii (אולם העשייה = olam haasya), Lumea Creației (אולם היצירה = olam hayetzira), Lumea Creării (אולם הבריאה = olam habrya) şi Lumea Nobleții (אולם האצילות = olam haatzilut). Jumătate din drum, omul îl face pe bâjbâite (fără să vadă), când, cică, simte cum că ar merge în ceață, fără intenție, fără puterea care supraveghează, iar cealtaltă parte o face în revelație. Drumul începe din această lume. De aici omul începe să urce treptele până în Lumea Nobleții, iar acolo, el descoperă adevărul despre căile supravegherii superioare. Această supraveghere trece şi ea prin Lumi, numai că, în drumul ei spre Lumi, ea dispare, un proces de ascundere care îngreunează posibilitatea creaturilor s-o vadă şi s-o supravegheze. Numai cine începe urcarea în sus vede, încetul cu încetul, Lumina. Cine rămâne jos, va suferi de întunericul care produce necazuri, dureri şi suferințe.

Noi ne aflăm în această lume ca minerii în mina de aur. Tuturor le este clar că aurul se afla undeva, acolo, numai că puțini se încumetă şi sfredelesc drumul spre el. Cu cât minerii se vor apropia tot mai mult de el, aşa vor vedea încă o parte din "strălucirea" pe care o răspândește. Cine va prefera să rămână în spate şi să nu se obosească, va rămâne totdeauna în ceață. Cabala este de fapt instrumentul care ne ajută să sfredelim drumul spre lumile superioare, să dobândim vederea Luminii Superioare ascunsă în spatele stâncilor grele.

Răul şi Înțeleptul

Conform Cabalei, răul şi înțeleptul sunt două măsuri care coexistă în aceaşi persoană. Este scris că, "nu este om care să se bazeze pe aplicarea unei percepții religioase, numai dacă nu a reuşit cu ea" (din ordinul al treilea al Mishnei - "Femeie", tratatul şase, pagina 43). Adică, omul trebuie să ajungă la gradul de rău ca să dobândească instrumentul primirii, iar după aceea, prin corectarea instrumentului, să se transforme în înțelept. Astfel este pe fiecare treaptă .

Dacă realitatea ar fi cea în care înțeleptul să primească recompensă în această lume, iar răul să primească pedeapsă pentru faptele sale, aici şi acum, nu am fi diferiți față de animale, care sunt conduse numai prin puterea naturii imprimate în ele. Principiul este simplu – răul şi înțeleptul sunt două stări care descriu depărtarea de Puterea Supremă şi apropierea de Ea. De aceea, este vorba de stări dinamice, care se pot schimba în fiecare clipă, în fiecare om, când scopul principal trebuie să fie atins prin urcarea pe treptele scării spirituale, concomitent cu tragerea concluziilor din acele stări de coborâre, în care noi ne aflăm din când în când.

8. În bogăție şi în sărăcie

Situația economică grea în care se află lumea, în general şi Israelul, în special, este parte integrantă din acel program mondial general, care are ca scop să trezească în fiecare din noi lipsa Puterii Supreme, sursa abundenței superioare. În cursul procesului, oamenii nu vor ajunge să fie flămânzi, însă mâncarea nu va mai avea acelaşi gust.

Se pare că una din perioadele cele mai grele pe care le-au prevestit proorocii în cărți se împlineşte zi de zi în fața ochilor noştri. Întâmpinăm greutăți în urmărirea ritmului întâmplărilor din țară şi din lume. Deodată, ni se pare că haosul domină în fiecare colț. State, de care mulți dintre noi nu ştiam de existența lor, ocupă rubrici întregi la ştiri.

Deodată, atentatele numai sunt proprietatea exclusivă a Israelului. Tocmai la începutul secolui al XXI-lea, în perioada în care lumea avansează spre o nouă dezvoltare materială, soseşte tragedia dintr-o sursă neaşteptată. Cutremurul securității la care suntem martori este parte din cutremurul general care cuprinde lumea în ultimii ani. În Israel se simt foarte tare mişcările acelor cutremure. Piața locală nu reuşeşte să se redreseze din recesiunea continuă, sute de mii de lucrători sunt concediați şi nu-şi găsesc alte locuri de muncă, fabrici se închid, afaceri dau faliment, iar în ultima perioadă, ajunge recesiunea şi la "cireaşa de pe tort", iar societățile de ştiințe informatice concediează mii de muncitori. Ele se rentabilizează şi în multe cazuri se şi închid. Somajul în Israel a ajuns la recordul tuturor timpurilor şi se pare că şi guvernul este lipsit de planuri. Situația securității este fragilă şi nu încurajează investitorii să se reîntoarcă şi să investească în Israel, creşterea economică este în continuă scădere, iar un viitor mai roz nu se vede la orizont.

Înțelepții din toate timpurile au prevestit această realitate şi la nivelul economic. Le-a fost clar că recesiunea economică va sosi şi va lovi familiile, societățile, popoarele şi țările. Toți vor plăti prețul dureros al goanei fără de sfârşit după material, nu ca pedeapsă, ci pentru nerespectarea legilor creației. Puterea Supremă ne-a dăruit o întreagă carte de legi, ca s-o folosim spiritual. Scopul a fost şi a rămas, de a ne reîntoarce, încă în viața aceasta, la sursa din care am sosit. Între timp, ne-am ocupat cu alte lucruri, ne-am dezvoltat instrumente complicate, avem mini calculator, iar în urmă cu câteva zeci de ani am ajuns şi pe Lună, printr-un proiect ambițios care a costat omenirea 20 de miliarde de dolari. Ce a câştigat omenirea din călătoria pe Lună? Se pare că nu multe. Noi încă suntem neputincioşi în fața catastrofelor naturale, dacă găsim tratament la o boală, imediat apare alta şi mai gravă. Tehnologia ar fi trebuit să ne economisească şi mai mult timp scump, însă, în cele din urmă, cu fiecare zi de lucru care se termină, avem impresia că nu am terminat tot ce ne-am planificat să facem. Dacă, în trecut, am aşteptat cu răbdare o scrisoare trei zile sau chiar mai mult, astăzi avem pretenția s-o primim în câteva secunde, prin poşta electronică. Însă, cu ce ne ajută pe noi, ca omenire, sau ca o societate globală? Oare am devenit oameni mai buni? Oare dorința noastră de a ajuta aproapele a crescut? Sau, de fapt, ne-am trasformat într-o societate mai crudă, mai pretențioasă, mai lipsită de compasiune şi fără compromis? Se adevereşte că partea a doua este cea adevarată. Noi suntem martori la valuri de violență fără precedent, astăzi copii de 12 ani merg la

şcoală cu arme, iar câțiva au deja şi cazier la poliție. Iar, pe deasupra, mai grav decât toate, oamenii încep să-şi piardă solida bază economică pe care s-au bazat de-a lungul anilor.

Dintr-o dată, valurile zdruncină corabia stabilă pe puntea căreia am plutit în decursul anilor. Aceste zdruncinături încearcă să ne spună ceva, să ne transmită un mesaj. Mesajul, conform Cabalei, este clar: a sosit timpul să lăsăm materialul şi să ne ocupăm cu spiritualul. Cine nu înțelege aceasta acum, va fi nevoit să înțeleagă după aceea, pe căi mai puțin plăcute.

Din păcate, am uitat scopul pentru care am sosit în această viață, ca popor şi ca omenire. Avem un scop după care suntem obligați să fugim, iar în loc de aceasta, noi construim încă alte maşini de război şi încă alte calculatoare complicate, care ne fac viață şi mai complicată. În generațiile precedente, înțelepții au reuşit să urce pe trepte spirituale înalte, nu cu ajutorul super-calculatoarelor, ci tocmai cu ajutorul scrierilor extraordinare, acele scrieri cabalistice, care le-au arătat drumul înapoi spre Puterea Supremă. Fiecare dintre noi trebuie să se reîntoarcă la Puterea Supremă, iar noi, ca evrei, trebuie să fim primii dintre toate națiunile care vor face aceasta. Între timp, vremea trece, iar natura ne încasează nouă, prin sânge, prețul mare pentru neîndeplinirea misiunii.

Pentru depaşirea termenului la bancă plătim dobândă. Deja, acum se află întreaga omenire în situația de depăşire a termenului şi nu a mai rămas mult timp pentru completarea misiunii după programul universal. De aceea, cine anticipează, îşi economiseşte multe dureri şi suferințe. Deja, astăzi suntem martori la suferințele grele pe care omenirea urmează să le parcurgă în anii care urmează, iar în mâinile noastre există posibilitatea de a alege să fim parte din acest proces şi să-l controlăm, sau să fim sclavii procesului şi subordonați amărăciunilor sale.

Cine crede că suferințele îl vor ocoli, se înşală. Suferințele vor ajuge la fiecare om şi la fiecare casă. Lipsurile vor fi simțite în fiecare loc posibil, într-atât încât şi pâinea pe care o vom mânca îşi va pierde gustul, pentru ă o vom mânca în nelinişte şi griji şi nu cu inima intreagă. Această lipsă are scop şi anume, să ne trezească la căutarea Puterii Supreme şi la încercarea de a O găsi. Puterea Supremă se ascunde în lume, însă Ea apare doar la acele creaturi care vor să i se asocieze. Pentru a ne asocia Ei, se pretinde de la fiecare dintre noi să dobândim intrumente şi numai cu ajutorul lor vom putea ajunge la descoperirea Puterii Supreme. Oamenii de ştiință nu ar fi putut să ştie de existența microbilor înainte să se fi descoperit microscopul. Acesta este motivul pentru care şi noi avem nevoie de acele intrumente spirituale pentru a descoperii Puterea Supremă şi să ajungem la Ea şi, prin aceasta, să completăm scopul creației. Fiecare acțiune pe care o facem în contradicție cu aceasta, ne îndepărtează de Puterea Supremă şi obligă natura să acționeze cu toată puterea, pentru a ne reaminti cu exactitate "de unde am venit şi încotro ne îndreptăm".

Ignoranța noastră față de legile naturii poate ne poate provoca crize grele. Ne aflăm în mijlocul unei crize economice continue, care va produce multora dintre noi dureri şi lipsuri. În lume nu vor fi lipsuri materiale, din contră, planeta poate să hrănească miliarde de oameni, din abundență, însă mereu ne va lipsi ceva, iar aceasta va fi dorința după spiritualitate. Fără ea, vom simți că viața noastră nu are sens. Şi cei

bogaţi, care posedă bogăţii fără de sfârşit, vor ajunge, în cele din urmă, la concluzia că ceva le lipseşte, iar materialul nu va mai fi pentru ei un scop, cum a fost până acum.

Sutele de mii de şomeri care trăiesc astăzi în Israel sunt încă un semn al lipsei ajunse în faţa uşii fiecăruia dintre noi. Ea nu ne va face să murim de foame, deoarece moartea de foame nu uşurează munca omului ca să ajungă la cunoaşterea Puterii Supreme… trebuie să se producă starea în care omul saă părăsească ocuparea de prisos cu lumea materială şi să se alipeasca de lumea spirituală. Aceasta se va întâmpla numai după ce va suferi frustrări sufleteşti care se reîntorc, iar şi iar, în lumea materială. Ca şi tehnicianul care încearcă să repare aparatul stricat; când, după încercarea a cincea şi a şasea nu va avea rezultat, el va fi nevoit să părăsească aparatul şi să găsească o nouă sursă în care să investească timp şi energie. Şi omenirea va junge la situaţia în care va părăsi materialul, care nu se poate satisface şi va căuta după alte alternative. Noi, ca evrei, suntem obligaţi să dăm răspuns la această schimbare esenţială în perceperea universală, pentru că noi trebuie să fim lumina pentru neevrei, să ajungem la Puterea Supremă, iar apoi să fim îndrumătorii neevreilor spre lumea spirituală superioară.

Schimbarea nu se produce peste noapte, însă este de aşteptat că va sosi. Dacă vom reuşi să anticipăm schimbarea globală, vom fi printre cei peste care suferinţele vor trece. Însă, dacă vom prefera să ne ocupăm de lumea materială, vom ajunge la spiritualitate pe căi mult mai grele.

Simţirea problemelor economice

La sfârşitul lumii, timp de care noi suntem aproape, adică, la sfârşitul exilului Israelului, iar pentru omenire, la sfârşitul sclaviei sub egoism, va fi abundenţă pe lume, într-atât încât planeta noastră va putea hrăni miliarde de oameni în belşug şi nu-i va lipsi nimic din partea Înaltei Supravegheri şi, cu toate acestea, nu va fi om care să nu simtă că are o problemă economică, o lipsă privind securitatea economica în viitor şi un sentiment de sărăcie, în cel mai simplu înţeles al cuvântului.

Pe de o parte, bogăţia, iar de cealaltă parte, sentimentul lipsei

Este important să ne amintim că, pe această cale, omenirea este ajutată să descopere diferenţa dintre Înalta Supraveghere, care abundă în bogăţie pentru oameni şi disfuncţia pe care omul o simte de jos în sus, în supraveghere. Aceste fapte ale omului dăunează, de fapt, în regulile sale de primire, iar abundenţa apare, la urma urmelor, în defavoarea sa. Economia este bogăţia pe care omul o primeşte de Sus şi ea este îndreptată spre satisfacerea necesităţilor. În toate aranjamente pe care omul, toată omenirea, le parcurge, el trebuie să ajungă la descoperirea răului, pentru a ajunge în situaţia în care se revolta de rău. Însă el nu poate face aceasta singur; el va descoperi că numai Puterea Supremă poate să-l ajute. Abia atunci el va descoperi că are nevoie de ajutorul Puterii Supreme. Relaţia cu Ea îl va ridica pe om la treapta Puterii Supreme şi-l va scăpa de treapta animală. Puterea Supremă îi aduce omului decepţia de toate aranjamentele vieţii. Nu merită să ne arate că avem nevoie de Ea, sau că merită să păstrăm prescripţiile religioase, ci merită să trezească în noi lipsa dorinţei de a ajunge la nivelul Ei, dorinţa de a ajunge la o stare spirituală superioară. Aceasta se poate face numai când este o lipsă generală.

Creşterea diferenței dintre cei bogați şi cei săraci

Diferența dintre cei bogați şi cei săraci va creşte, ca parte a procesului economic. Mai mult decât atât, cel bogat nu va simți că este bogat. Cei care vor avea milioane în bancă vor simți lipsuri mai mari decât orice altă persoană, căci orice pierdere pe care ei o simt este mai mare de câteva ori față de pierderea celui sărac. Dacă săracul pierde un shechel, ei pierd milionul. Ni se pare că economia mondială influențează pe cei săraci, însă nu are nici o importanță dacă până acum el a mâncat pâine cu unt, iar mâine va mânca pâine cu ceapă. Economia mondială va influența puterile şi nu un "pachistanez" care trăieşte în peşteră. Pe el nu-l interesează căderea burselor.

Nu este nici un beneficiu în fuga după bunuri materiale

Numai la sfârşitul generațiilor vor înțelege oamenii că nu este nici un beneficiu sau scop în fuga după bunuri materiale. Ultima generație despre care este vorba este, de fapt, rezultatul tuturor generațiilor care au existat până atunci. Este vorba despre generația care include sufletele care s-au reîncarnat din generație în generație şi de la o reîncarnare la alta au devenit mai sofisticate, au acaparat mai mult egoism şi răutate, până când au ajuns la ultima generație, cu tot acest bagaj. Când ele se vor reîncarna în cea din urmă generație, intensitatea răului va fi atât de puternică, încât nu se va mai putea face nici un pas înainte, în acea direcție. Cruzimea se va dezvălui în această generație, în toată amploarea sa, iar atunci va fi văzut de toți, şi de cei care o folosesc, şi de cei care suferă din cauza ei, ciclul şi lipsa scopului din ea. Este vorba de generația care "în întregime va fi obligată", cu excepția unui mic număr de oameni, care se vor ocupa de ştiința Cabala si care, numai ei, în cele din urmă, vor salva poporul de loviturile care îl aşteaptă în acea ultimă generație.

Lipsa speranței

Nu este vorba despre colapsul acestor sisteme, ci pur şi simplu, de dezamăgire. Totul va fi rău şi josnic, până când omul nu va avea nici o speranță de la ziua de mâine. În acele zile va băga mâna în buzunar şi nu va găsi nici un ban, însă, cu toate acestea, oamenii nu vor fi flămânzi, vor avea pâine. Oamenii vor ajunge la disperare tocmai din belşug. Ca şi omul important care are totul şi nu are nimic. În sensul că, în acele zile, când omul va mânca pâine, pâinea nu va mai avea acelaşi gust. Nu în sensul gustului material, ci în sensul lui spiritual, din disperarea sufletească în care se află. Din această lipsă el va ajunge la Puterea Supremă. Despre aceasta s-a spus, "nu numai cu pâinea se va sătura omul" (לא על הלחם לבדו יחיה האדם = lo al halehem levado ihie haadam). În sensul de lipsă spirituală şi nu materială. Nu se va întâmpla o cădere economică atât de mare încât oamenii să fugă din colț în colț ca să caute mâncare. Omul nu va ajunge la cunoaşterea Puterii Supreme din foame animală. El ajunge la Ea numai din lipsa spirituală, care trezeşte lipsa Ei, iar această lipsă se exprimă în lipsa siguranței, lipsa iubirii, lipsa respectului reciproc şi prin existența sălbăticiei fără de margini.

Aceasta seamănă cu deţinutul care primeşte în fiecare zi o masă regească în închisoare. În acele clipe, când el se află în spatele gratiilor, nu-l interesează ce mâncare i se aduce, căci el vrea să guste ceva spiritual, libertatea şi nu mâncarea materială. Aceasta este cauza pentru care el va prefera o felie de pâine uscată în afara zidurilor inchisorii şi nu o mâncare regească în spatele gratiilor.

Soluţia acestor necazuri se află în Cabala

Omul care se adresează Cabalei, se aşteaptă ca această ştiinţă să-i aducă salvarea. De fapt, Cabala îl ajută să-şi deschidă ochii, îi arată, într-adevăr, de ce depinde fericirea sa şi îi dă soluţia, conform căreia, numai descoperirea Lumii Superioare va putea să-i aducă găsirea satisfacţiei, a binelui, în suflet şi în corp. **În clipa în care omul va fi stăpân pe destinul său, cu ajutorul Cabalei, el va avea posibilitatea să stăpânească acele conducte care aduc bogăţia în lume, în general şi în lumea sa, în particular, iar atunci, pe această treaptă spirituală, când va ajunge la ea, nu va mai găsi motiv să fugă după material.**

9. Moartea – etapă în dezvoltarea spirituală

**În contradicție cu percepția răspândită în public,
care zice că moartea este încă o formă de pedeapsă, prin care Puterea
Supremă loveşte în creaturi, înțelepții spun că, de fapt,
ea are menirea să ne ajute în înaintarea spre sfârşitul
corecției, pe drumul cel mai scurt posibil, poate într-un
alt personaj.**

Moartea a fost, din totdeauna, una dintre secretele cele mai miraculoase şi înfiorătoare cu care omenirea a fost nevoită să se confrunte. Mii de cercetători au încercat să cerceteze viața de după moarte. Aceasta a fost şi încă este, subiectul pe care mulți au crezut că, odată, vor reuşi să-l descifreze. Dacă sufletul continuă să existe şi după moarte? Ce se întâmplă după zilele de doliu? Unde merge mortul după ce moare, sau după zilele de doliu? Dacă el încă bântuie pe această lume, ori a trecut deja într-o altă dimensiune? La multe dintre aceste întrebări nu s-au găsit răspunsuri, poate din cauză că cei care au căutat nu au căutat în locurile potrivite. În posesia ştiinței, la ora actuală, sunt mii de mărturii în ce priveşte viața de după moarte, numai că niciuna din ele nu poate să confirme existența ei. Înțelepții niciodată nu au avut nevoie de răspunsuri la acest fel de întrebări. Ocuparea cu Cabala i-a învățat că moartea este, de fapt, încă o etapă în dezvoltarea spirituală a omului.

Ca o comparație, luați pentru o clipă omida fluturelui. Ea se naşte într-o realitate în care este convinsă că are multe picioare. Ea trăieşte ca un vierme, mănâncă frunze şi are relații sociale cu lumea viețuitoarelor care o înconjoară, până când, într-o bună zi, pe neaşteptate, ea se transformă în cocon. Dacă aceasta este moartea? Din punctul de vedere al celor care o înconjoară, într-adevăr, este moartea. Omida activă şi colorată care a mâncat frunze fără de sfârşit, deja nu mai există. Ea nu se mai vede, nu este activă, s-a transformat într-o formă inexplicabilă.

Numai cine cunoaşte etapele dezvoltării fluturelui, de la început şi până la sfârşit, poate să înțeleagă că acel cocon este doar o etapă în procesul de dezvoltare adevarată a fluturelui şi, da, într-o bună zi, fluturele sparge învelişul coconului şi iese la o viață nouă, într-o altă formă, colorată şi uşoară. Cine ar fi crezut că, în urmă cu câteva săptămâni, acest fluture frumos a fost o omidă flămândă ?! Şi noi, ca oameni, avem etape în dezvoltarea noastră spirituală. Noi trăim ca omizile, mâncăm, bem, tindem să ajungem la frunza cea mai înaltă şi la frunzele cele mai dulci din copac, până când, într-o bună zi, ne transformăm în cocon. Câteodată aceasta se întâmplă în mod normal, iar altă dată puțin mai tragic: în accidente de circulație, în atentate, în crime. Moartea ne introduce într-o stare asemănătoare cu cea în care se află coconul. Noi suntem înmormântați fizic în groapă, acoperiți cu pamint. După o săptămână pun peste noi piatra de mormânt şi, cică, pentru cei care ne înconjoară, li se pare că am dispărut, că nu mai existăm. Înțelepții care au cucerit lumile superioare ne descoperă că, tocmai ca şi fluturele care se dezvoltă din cocon, aşa şi omul se ajută, fără să fie conştient, de moarte, pentru a se dezvolta spiritual. Moartea este instrumentul care are menirea să ne ajute să părăsim corpul fizic în care zace sufletul şi să trecem într-o altă

dimensiune. Dacă am reuşit să ajungem la sfârşitul corecţiei încă în această viaţă, nu mai este nici un motiv pentru ca să ne reîntoarcem în această lume. Dacă nu am completat corecţia, nu avem altă cale de a o face decât reîntorcându-ne pe această lume, într-un alt personaj, cu o altă înfăţişare, într-un alt mediu, care să ne ajute să ajungem, cât mai repede posibil, la sfârşitul corecţie, după ce ne-am despărţit de vechiul corp – iar acum suntem inveliţi într-un nou corp.

Niciodată înţelepţii nu au acordat multă atenţie corpului fizic al omului. Înţeleptul rabin Yehuda Ashlag a exprimat aceasta spunând, şi nu o dată, că nu-i pasă unde îi va fi îngropat sacul oaselor sale. Înţelepţilor le este clar că spiritul aflat în corp este esenţa. Din păcate, sunt cei care dau mai multă importanţă corpului fizic şi mai puţină spiritului care se află în el. Omului îi este greu să descopere că preocuparea cu materialul este lipsită de valoare. Omul care a câştigat un milion de dolari vrea două milioane, iar omul care a câştigat două milioane va face tot efortul să obţină patru milioane. Fuga după material nu are sfârşit. Cine se ocupă de Cabala învaţă că materialul este numai mijlocul care ar trebui să ajute sufletul să se corecteze şi să se reîntoarcă la sursa din care a sosit.

Toată această lume, în toată complexitatea ei minunată, a creat-o Creatorul în favoarea omului. Şi corpul complex în care este sufletul l-a creat Creatorul în favoarea sufletului. Sufletul, care a venit din sursa care emană dăruire, este introdus în corp, a cărui întreagă dorinţă este de a primi. Lupta nesfârşită dintre dăruire şi primire continuă pe întreg parcursul vieţii. Sufletul ar trebui să-şi aservească dorinţa corpului pentru scopurile sale. Avem câteva nivele ale dorinţei de primire, unde cea mai înaltă este dorinţa de a primi spiritualitatea. Sufletul care reuşeşte să-şi subjuge corpul în care este localizată dorinţa de a primi spiritualitate face un imens pas înainte, iar de acolo, cunoaşterea Puterii Supreme devine mai scurtă. În această fază în care se află sufletul, îi este clar că acest corp care-l găzduieşte nu este decât un mijloc, o îmbrăcăminte, exact ca şi hainele pe care le purtăm în fiecare zi, îmbrăcăminte care are scop definit. Nimănui nu i-ar trece prin minte să-şi schimbe cel mai bun prieten al său pe o haină, deoarece este clar ca soarele că îmbrăcămintea nu este esenţialul, ci omul care se află în ele. **Înţelepţii înţeleg, prin vederea spirituală pe care au atins-o, că acest corp este îmbrăcămintea sufletului şi niciodată nu s-au referit la om în funcţie de îmbrăcămintea sa exterioară, corpul, ci vor încerca să găsească sufletul din el**. Aceasta este cauza exactă în urma căreia veţi fi bucuroşi să primiţi pe prietenul vostru cel bun şi dacă el este îmbrăcat zdrenţuros. Vă este clar că prezenţa sa alături de voi este importantă şi nu îmbrăcămintea lui.

Astfel s-a desvoltat şi relaţia faţă de moarte. La sfârşitul unei lungi zile de muncă ne dezbrăcăm de hainele transpirate şi murdare şi, câteodată, chiar rupte. Azi ne dezbrăcăm de o haină, iar mâine îmbrăcăm o haină nouă. Şi aici este tot o dezvoltare de viaţă şi moarte. O haină a murit, iar alta a renăscut. În moarte, corpul fizic a murit, însă sufletul continuă drumul său spre Puterea Supremă, spre staţia următoare. El se ajută de corpul în care va intra ca să înainteze spre Puterea Supremă, cu noile date care i-au fost stabilite, când ritmul dezvoltării depinde de starea spirituală în care s-a aflat în clipa morţii şi a fost influenţat de ea.

Tuturor ne este clar că moartea este un proces complex şi pentru suflet, care trebuie să se reîncarneze într-un alt corp, să treacă prin procesul naşterii, copilăriei, maturităţii, armatei, căsătoriei, datoriei la bancă pentru împrumutul ipotecar şi iarăşi

moartea. Înțelepții au încercat să descifreze calea care ar putea să economisească suferința inclusă în reaîntoarcerea la viața în corpul fizic. După metoda lor, cu ajutorul studierii ştiinței Cabala, ei reuşesc să omoare în fiecare zi "dorința lor de a primi". Moartea spirituală a "dorinței de a primi" îi scuteşte de multe reîncarnări de prisos. Asfel, ei propun fiecărui om să experimenteze, încă în viața lor, moartea spirituală, în scopul ca, atunci când va sosi momentul morții fizice, omul să ajungă la ea după ce deja a completat corecția sa personală şi, astfel, nu mai trebuie să se reîntoarcă în această lume.

Fiecare din noi a trecut, în ultimii mii de ani, sute de reîncarnări, în chipuri diferite, în corpuri diferite şi în medii diferite. Dacă ne-am reîntors la viață în corpul fizic în care noi existăm astăzi, se pare că încă nu am reuşit să ajungem la cunoaşterea Puterii Supreme şi la sfârşitul corecției. Este important să înțelegem că la sfârşitul corecției se poate ajunge numai în viață şi nu în moarte. În moarte nu avem puterea de rezistență, care este corpul şi care ne ajută să înaintăm cu mai mare intensitate spre spiritualitate. Aici şi acum este momentul să începem să studiem, să dezvoltăm partea spirituală din noi, deoarece ne este clar că, până la sfârşit, va trebui să facem aceasta, în această viață sau în viețile următoare care vor veni după ea. Dacă vom încerca acum, vom reuşi să ne scutim de multe suferințe produse de încă o întoarcere la viața pe această lume, când nu ştim unde ne vom naşte, în ce personaj şi ce destin vom avea.

Iadul şi raiul

Iadul şi raiul sunt concepte care descriu stări spirituale în care noi ne aflăm încă în această viață fizică, pe această lume. Sufletul, cu cât se apropie de Puterea Supremă, simte o tristețe tot mai mare de ceea ce a făcut în trecut, când a fost departe de Ea şi, ca să corecteze situațiile în care a eşuat, este nevoit să se scufunde în stările anterioare, iar din punctul său de vedere actual, sunt suferințele iadului.

Toate aceste stări ale iadului şi raiului sunt stări aflate în interiorul omului, căci da, în exteriorul lui este numai Lumina Simplă, Lumina Puterii Supreme. Creația primeşte lista de la Lumina atotcuprinzătoare după asemănarea însuşirilor sale cu însuşirile Luminii.

De ce în iudaism nu pregătim omul pentru moarte?

Iudaismul propune omului să facă drumul dincolo de moarte încă în viața sa. Omul care a cucerit lumile spirituale, ca şi alți înțelepți, învață să cunoască sufletul său interior şi lumile spirituale încă iîn viața sa, pe când el se găseşte aici, în această lume. El nu are nevoie de moarte pentru a cunoaşte sufletul. Cabala dăruieşte fiecăruia din noi oportunitatea de a simți lumea spirituală de dincolo încă în viața aceasta, deoarece omul care cere să cunoască lumea spirituală care-l înconjoară nu trebuie să moară pentru ca să o cucerească.

Simbolurile morții în iudaism - înmormântarea, shiva (cele şapte zile de doliu), rugăciunea pentru comemorarea sufletului, ceremoniile de comemorare

Acţiunile pe care le întreprindem în această lume, ca urmare a morţii, sunt corectări care se fac în lumile superioare. Şi înţeleptul care a cucerit treapta spirituală face aceleaşi acţiuni când el se află în această lume materială. Expresiile de comemorare a sufletului îmbunătăţesc starea spirituală şi nu numai cea a sufletului celui decedat, ci şi a multor suflete alipite lui. Bineînţeles, în sensul acţiunilor spirituale care se află în spatele acţiunilor fizice.

Oamenii se reîncarnează în pietre, pomi sau animale?

Sufletul omului, întotdeauna, se va reîncarna în corp omenesc, după cum şi sufletul pisicii, întotdeauna, se va reîncarna în pisică. Este ordinea din Lumea Spirituală, în care sunt cinci nivele ale dorinţei de a primi: nenimat, vegetal, animal, grăitor şi spiritual. Numai ultima parte, spiritualul, aparţine creaţiei. Celelalte aparţin Puterii Supreme, deoarece nu există în ele o aşa de mare dorinţă de a primi care să-i trasforme în creaţii de sine stătătoare. Ele sunt, de fapt, cinci feluri ale sufletului, când de partea opusă se află celelalte cinci feluri ale creaţiei: neanimat, vegetal, animal şi grăitor care, numai el, se poate dezvolta la nivelul Dumnezeirii. Toate celelalte nivele nu se dezvoltă şi nu există nici un scop în existenţa lor, în afară de faptul că ele au fost destinate să ajute sufletele oamenilor să-şi completeze corectarea.

10. Stafii sunt numai în filme

Pentru faptul că multe religii susțin credința existenței sufletului şi a vieții de după moarte, au apărut, în decursul anilor şi efectele ulterioare ale credinței.

Oamenii cred în existența sufletelor care bântuie în lume fără corp, în stafii care bântuie în cimitire şi în figuri din "lumea de dincolo", care găsesc de cuviință să se stabilească aici, în lumea noastră. Conform ştiinței Cabala, chiar dacă aceste "fenomene" stârnesc curiozitate şi fascinație, nu au nici o legătură cu realitatea spirituală. Ele există numai în mintea şi imaginația celor care le-au creat.

Fenomenele "supranaturale" au stârnit curiozitatea omului dintotdeauna. Necunoscutul şi nerezolvatul ne fascinează mai tare decât orice alt subiect care are deja răspunsul. Aceasta este cauza pentru care şi subiectul morții fascinează omenirea, încă de la începuturile sale. În epoca primitivă, când nu au ştiut să explice fenomenul morții, au creat, referitor la asta, poveşti şi practici din abundență. Anii mulți care au trecut de atunci nu au îndepărtat atenția de la acele practici; dimpotrivă, le-au întărit şi le-au transformat în realitate adevărată pentru mulți.

Elevul care face primi paşi în lumea Cabalei este expus la diferiți termeni, expresii care se referă la lumea spirituală. Dacă el ajunge la studierea Cabalei cu un bagaj de termeni şi expresii care nu au nici o legătură cu realitatea, atunci învățătura este condamnată eşecului, de la bun început. Ştiința Cabala se ocupă de limbajul codurilor, iar câteodată, chiar dacă apar în ea descrieri spirituale esențiale, trebuie să se înțeleagă că simțirea naturii acelei esențe şi înțelegerea lor asociată este posibilă numai după ce acel elev a dobândit instrumentele spirituale necesare pentru munca în acest domeniu.

Cabala este o ştiință şi, la fel ca alte ştiințe care îl ajută pe elev să cunoască mai bine lumea în care trăieşte, tot aşa şi Cabala îl învață să cunoască lumea de dincolo şi să găsească drumul de conectare cu ea. Din punctul de vedere al înțelepților, realitatea este mult mai simplă decât felul în care noi încercăm să o descriem. Sufletul omului a ieşit din sursa superioară. El se îmbracă în corp, în apropiere de momentul naşterii lui, iar el se găseşte în acest corp până la moartea acestuia. După moarte, el părăseşte corpul şi se reîntoarce, într-un alt corp, în apropiere de momentul naşterii şi iar stă în el până la moartea lui. Sufletul trebuie să ajungă, pe parcursul vieii sale în această lume, la lumile superioare din care a sosit. Nu are nici o altă posibilatate să se reîntoarcă acolo. Din punctul de vedere al sufletului, corpul este singura trambulină spre Lumea Superioară. În lipsa corpului, sufletul este lipsit de instrumentul care să îl ajute să ajungă la sursa sa, la sfârşitul procesului, la contopirea cu Puterea Supremă. Procesul este foarte complicat, însă principiul său este simplu. Din păcate, cu toate că multe religii sunt ataşate credinței supraviețuirii şi reîncarnării sufletului, distorsionează adevăratul înțeles al acestor

concepte. Ele sunt golite de context şi s-a vărsat în ele concepte mai populare, la care oamenii pot să se dedice mai uşor.

Cabala prezintă realitatea spirituală, exact aşa cum au văzut-o înţelepţii din toate timpurile. Înţelepţii văd reîncarnarea sufletului ca un instrument ajutător enorm care, doar el, poate duce sufletul la sfârşitul corecţiei. Nu este aici tendinţa de a pedepsi sufletul, fără sfârşit. Într-o anumită fază a vieţii se trezeşte în fiecare din noi dorinţa de a descoperi lumea spirituală, lumea de dincolo. Sunt cei care găsesc de cuviinţă să liniştească foamea de spiritualitate călătorind în India, sunt cei care devin religioşi într-un anumit fel sau altul şi sunt cei care ajung la studiul Cabalei. La sfârşit, toţi vor ajunge la studiul Cabalei, deoarece ea este singura cale de a ne reîntoarce la sursa superioară din care am sosit. Din păcate, pe parcursul vieţii, întâlnim o mulţime de evenimente care ne fac să deviem de pe rută, să uităm scopul pentru care am sosit pe lume. De aceea, noi ne întoarcem aici, iar şi iar, până când înţelegem că avem scop; scop pe care noi trebuie să-l realizăm prin studierea Cabalei. Orice altă încercare a noastră de a găsi vindecare spirituală in alte secte sau religii, nu ne va ajuta. Staţia finală pentru noi este Cabala.

Pentru faptul că mulţi nu înţeleg în adâncime esenţa lumii spirituale, produc efecte secundare, pretind că reprezintă o anumită parte întunecoasă a lumii spirituale, care îi face foarte populari, în mod deosebit în lumea cinematografiei.

Oamenii sunt înclinaţi să creadă în stafii, în suflete care plutesc fără scop sau corp în lume. Sunt cei care, din punctul lor de vedere, existenţa acestor stafii nu se pune în discuţie. Cu toate că, pe parcursul a mii de ani, oamenii au încercat să documenteze existenţa stafiilor, orice încercare a lor a eşuat şi, într-adevăr, la ora actuală, nu este nici o documentaţie istorică a stafiilor, în afară de povestiri fascinante care învăluiesc această credinţă. Se pare că sursa acestei credinţe este în Anglia, acolo se găsesc castele antice în care şi-au găsit moartea mii de oameni. Nu se ştie de ce, vizitarea acestor castele îi face pe oameni să creadă că văd aparitţi şi aud voci, că, deoadată uşile se deschid şi se închid, iar personajul de pe tabloul de pe perete închide şi deschide ochii. Recunoaşteţi că este fascinant. Poveştile care vorbesc despre Lumea de Apoi s-au transformat într-o adevărată industrie, în special la Hollywood, acolo le place să trezească morţii la viaţă, pe orice cale, să fie stafii şi, în principal, să se vadă pe ecrane mult sânge. Aceasta pare foarte convingător, însă, îmi pare rău că trebuie să vă dezamăgesc, nu aceasta este realitatea. Lumea sprituală nu este construită după scenariul de la Hollywood. În lumea spirituală există ordine şi există scop în existenţa noastră aici. Ne este clar că noi ne împărţim în două, partea fizică şi partea spirituală, pe care continuă oamenii de ştiinţă s-o cerceteze fără sfârşit. Dovezi ale existenţei părţii spirituale nu sunt şi nu are nici un rost să se risipească vieţi întregi în căutarea dovezilor existenţei acestei părţi. Se poate încerca, s-a încercat în trecut şi vor încerca şi în viitor, însă toţi cei care au încercat să găsească astfel de dovezi, au pierdut scopul pentru care au coborât în lume şi vor fi nevoiţi să vină aici din nou.

Sunt şi oameni pe care ocuparea cu marginile spiritualităţii îi preocupă atât de mult încât îşi imaginează că sufletele oamenilor coboară în această lume cu ajutorul unei table de carton şi un pahar, când fac “sians”. Alţii sunt convinşi că sunt “medium”, care conversează cu sufletelor celor decedaţi. Toate aceste fenomene nu au nici o legătura cu lumea spirituală, după cum ea este înţeleasă de Cabala.

Cabala determină faptul că partea spirituală din noi nu are nici o cale de existenţă în această lume, fără corp. Nu sunt suflete ale morţilor care bântuie case nelocuite sau cimitire. Când omul moare, sufletul său trece, puţin timp după aceea, spre reîncarnea sa următoare, el nu bântuie nicăieri. Sufletul îşi reînoieşte viaţa în corpul bebeluşului care tocmai s-a născut, deoarece, numai acolo el este în stare să încerce să împlinească scopul pe care nu a reuşit să-l ducă până la capăt în viaţa precedentă. Oamenilor le este greu să înţeleagă că procesul, aparent, este atât de simplu. Industria aceasta a înflorit datorită curiozităţii oamenilor care au vrut să vadă în moarte ceva ce nu-i banal, ca şi viaţa, ci ceva curios, inventiv şi fasinant. Ei nu au primit răspuns în alte locuri şi, de aceea, au găsit imbold in iluzii şi povestiri, fără să aibă nici un suport real.

Povestirile despre stafii şi spirite care bântuie vând cărţi şi filme şi întreţin mulţi oameni. Pe cel care-l fascinează disciplina stiintifico-fantastică, se pare că încă sclipirea spiritualităţii adevărate nu luminează în el. Numai în căutarea ştiinţei spiritualităţii adevărate, Cabala, vom reuşi să înţelegem de ce noi existăm în această lume, de unde am venit şi încotro ne îndreptăm.

Sursele superstiţiilor

Din antichitate şi până azi au fost oameni cărora le place să facă lucruri "supra-naturale" şi sunt oameni cărora le place să creadă în ele. Oamenii au nevoie de aceasta. Nu degeaba au dezvoltat în religii şi în tot felul de organizaţii şi secte forme specifice de comunicare cu spiritele, ghicirea viitorului şi alte tehnici, prin folosirea ştiinţei. Încă din Egiptul antic s-au folosit de minuni pentru a excita marele public; uşi care se deschid şi se închid deasupra lor, stafii care arată ca regine. Am fost martor la experiente de acest gen în excursia în Rusia. Când am fost în nordul ţării, loc unde temperatura era de minus 40 de grade, am stat în aeroport şi am aşteptat ca timpul să se schimbe, ca să putem decola. Afară au stat avioanele, iar lângă ele era cutia cu ajutorul căreia măsurau temperatura şi presiunea atmosferică. Unul dintre "copii" a trecut în acel loc, iar uşa s-a deschis şi s-a închis pentru a executa automat măsurătoarea. El a fost convins că stafiile au pus stăpânire pe aeroport şi a fost greu de convins că din turnul de control se poate controla deschiderea uşii cutiei.

` În Anglia s-a amintit mult problema aterizării "farfuriilor zburătoare" pe câmpurile cu grâu şi imprimarea urmelor geometrice diferite. În cele din urmă s-a adeverit că totul a fost opera mâinilor omului. De altfel, în Anglia, credinţa în stafii este foarte dezvoltată, iar oamenii nu intră în casă nouă până când casa nu trece "purificarea de stafii". În afară de credinţă, la ei aceasta este deja cultură. Sunt şi oameni care fac din asta bani. Ei închiriază castele sau hoteluri în care se găsesc, cică, stafii, iar oamenii vin să vadă fenomenele de aproape. Într-adevăr, acestea sunt, de fapt, încercări ale oamenilor de a îmbunătăţi viaţa şi a-i da un pic de culoare. Sunt cei care fac asta în scop bun, sunt cei care fac din ea comedie, iar pentru alţii aceasta este o aventură. În Euro-Disney sau Hollywod sunt mijloace tehnologice care au fost dezvoltate pentru ca toate aceste credinţe să primească o altă dimensiune.

Conform Cabalei, toate aceste fenomene ciudate, despre care sunt raportări în lume, au legătură numai cu această lume şi nu au nici o tangenţă cu lumea spirituală. Toate celelalte fenomene la care suntem martori, oameni care aud voci şi văd spirite, decurg din corp şi nu din suflet.

Cabala hotărăşte că aşa ceva nu există. Cu toate că asta pare ciudat, deoarece, tocmai ştiința Cabala este ştiința ascunsă, iar în ea sunt tot felul de tehnici care arată lucrurile ascunse. Nu sunt minuni, în sensul în care credem noi. S-ar putea ca ele să fie acele fenomene din natură pe care ştiința le va descoperi numai peste câțiva ani, ori acele fenomene pe care le-au creat oamenii ca să-i încurce pe alții, din anumite motive.

În această lume nu este nici o cale de a fi în legătură cu sufletele celor decedați prin aceea că stăm în jurul mesei şi mişcăm paharul. Legătura cu sufletele este posibilă numai dacă omul a obținut "ecran", puterea de opunere, Lumina Reîntoarsă. Numai atunci el ajunge la nivelul acelor suflete. Dacă omul reuşeşte să treacă "bariera" spirituală, el poate să întâlnească toate sufletele care se găsesc pe acelaşi nivel.

Cabala se numeşte "ştiința Cabala" deoarece ea descoperă lumea spirituală ca o ştiință, cu dovezi care pot fi verificate de fiecare dată şi chiar predă tehnica şi cunoştințele altora.

Povestiri practice despre spirite şi stafii

Acest fenomen există în fiecare generație, deoarece toată omenirea are nevoie de afirmarea existenței sale. Ea are nevoie de dovezi că nu se termină totul în material. Iar dacă tu vezi înțelepți care vindecă oameni, dăruiesc binecuvântări sau încearcă să-i ajute în găsirea soluțiilor la probleme, totul se face numai prin forțele acestei lumi.

Este aici o masură, nu mică, de psihologie, deoarece nici **un înțelept adevărat** nu s-a ocupat niciodată cu tratamente, cu dăruirea de binecuvântări ori amulete, ci numai cu ceea ce se ocupă Cabala – descoperirea Puterii Supreme şi calea de a apropia întreaga omenire de sfârşitul corecției. Înțeleptul doreşte, întotdeauna, ridicarea spirituală şi să-i ajute pe alții să se ridice. El nu ar fi coborât forțe din lumea spirituală în această lume pentru a-i ajuta pe oameni. El poate face aceasta cu forțe obişnuite, după cum făcea rabinul Rabbi Moshe ben Maimon (cunoscut şi sub numele de: Rambam, Moses Maimonides sau Mūsā ibn Maymūn) ca medic. Misiunea înțeleptului este de a se ocupa numai cu corectarea sufletului şi ridicarea lui la nivelul Puterii Supreme. Acesta este motivul pentru care Cabala nu se ocupă cu corectarea corpului, ci numai cu corectarea sufletului.

Cu toate acestea, oamenii găsesc motive să se ocupe de lucruri nesemnificative, deoarece acestea sunt curioase şi fascinante. Dacă le vom prezenta Cabala ei vor fugi, căci studierea Cabalei necesită mult efort, adeseori zeci de ani de studiu şi perseverență. Comparativ cu aceasta, ce este mai uşor decât statul în jurul mesei şi "să cobori suflete"?!

Poveşti despre apariția spiritelor în vechiul testament

Vechiul testament se referă în exclusivitate la lumea spirituală şi nu la cea materială. Mesajul acestor povestiri este ascuns în lumile spirituale. Cum este posibil

ca omul de pe treapta spirituală, ca cea a Regelui Saul, care era înțelept, să meargă la ghicitoare ca să coboare sufletul lui Samuel? Pur şi simplu, atitudinea noastră față de Sfintele Scripturi a fost falsificată.

Alte fenomene "deja vu"

Sufletul nostru trece reîncarnări în tot felul de corpuri şi strânge impresii din tot felul de evenimente pe care le-a experimentat în corp. Această experiență a vieții anterioare, rămâne în suflet. În Cabala asta se numeşte "listă" (רשימו = reshimo).
Acesta este motivul existenței cazurilor când noi vedem pentru prima dată anumite locuri şi avem impresia că, parcă, am fost deja acolo. Aceste experiențe din trecut sunt destinate să ajute sufletul să-şi "amintească spiritual" în ce stare spirituală a terminat viața şi din ce punct să continue să se dezvolte spiritual, în noua viață.

Trebuie să reținem că sufletul nu încetează să existe, el, pur şi simplu, trece din corp în corp, exact ca şi cum noi ne îmbrăcăm şi ne dezbrăcăm în fiecare zi, iar toate aceste corpuri sunt instrumente ajutătoare de dezvoltare a sufletului. Din reîncarnare, în reîncarnare sufletul se ridică spiritual până când ajunge la sfârşitul corecției. De aceea, noi trebuie să înțelegem că principalul este sufletul şi nu corpul. Astăzi, aproape fiecare parte a corpului poți s-o schimbi, iar aceasta demonstrează nulitatea corpului. Sufletul nu poate fi schimbat.

Toate celelalte fenomene decurg din frica omului de necunoscut şi de moarte. De aceea el are nevoie de ştiința Cabala, ca să-i descopere esența acestei lumi şi esența lumii superioare. El nu are nevoie de meditații, yoga, tămâie pentru a ajunge la dobândirea spiritualității. El are nevoie numai de studiu, fără nici un fel de fenomene exterioare. El trebuie să fie parte integrantă din societate, cu familie şi copii, deoarece aceasta este singura cale de a ajunge la spiritualitate. Astfel învață omul să pună în practică învățăturile cabaliste în viața de zi cu zi, în mod practic, iar prin aceasta să ajungă la corecția rădăcinii sufletului său.

11. A fugi de realitate

Ştiința Cabala îl învață pe om să se ridice peste cele cinci simțțuri ale sale, din recunoaşterea că aceasta este singura cale de a ajunge la simțirea Puterii Superioare. Orice încercare de a scurta calea cu ajutorul folosirii drogurilor, de exemplu, s-ar putea să dăuneze şi să ceară un preț, fizic şi spritual, mult prea mare.

Această lume este numai o iluzie. Noi percepem informațiile primite cu ajutorul celor cinci simțuri ale noastre şi le prelucrăm. Asta este singura noastră cale de a fi în legatură cu realitatea înconjurătoare. În clipa în care reuşim să ne înălțăm peste unul dintre simțurile care ni s-au dat, noi ajungem la revelații care pot să schimbe fața omenirii. Aşa s-a întâmplat când s-a descoperit microscopul, de exemplu. Nimeni nu a crezut în existența microbilor sau a organismelor unicelulare care ne înconjoară ți traiesc în noi. Microscopul este dezvoltarea simțului existent – vederea, care a dus la o deschidere de drumuri de o importanță majoră.

Imaginați-vă ce s-ar întâmplaț dacă nu am fi reuşit să dezvoltăm un simț existent, ci unul nou. Atunci ni s-ar descoperi în fața ochilor noştri o lume necunoscută şi de a cărei existență nu ştiam. Acest simț suplimentar se poate dobândi. El este complet diferit de cele cinci simțuri de care noi ne folosim. Acest simț este simțul spiritual şi se poate dobândi prin studierea ştiinței Cabala. După ce omul reuşeşte să-şi dobândească acest simț, el începe să existe, în paralel, în două lumi. El simte senzațiile acestei lumi cu ajutorul celor cinci simțuri cunoscute nouă şi, in plus, simte şi senzația lumii spirituale de dincolo.

Înțelepții care au ajuns pe acele trepte spirituale ne explică faptul că lumea de apoi nu este locul unde trebuie să jungem după ce murim, ci este senzația la care să tindem încă fiind în viață. Cu ajutorul simțurilor cu care ne-am născut şi pe care le-am dezvoltat în copilărie, noi reuşim, fără efort, să simțim această lume.

Misiunea noastră nu este de a dezvolta simțurile existente, ci să le dedicăm efortului general de a ajunge la acel simț spiritual, care s-ar putea să ne ajute să înțelegem existența acelei "lumi de apoi", în această lume. La asta nu ajungem cu ajutorul meditației, yoga, s-au prin respirații ritmice. Este o cale foarte clară de a dobândi această ştiință, calea Cabalei. Studiul de unul singur şi, totodată, studiul în grup şi cu rabin, ajută fiecărui elev să se instruiască în vederea deschiderii noului canal de comunicare, despre a cărui existență nu a ştiut. Imaginați-vă că, mulți ani ați ascultat cinci stații de radio stabile, iar într-o bună zi, cineva descoperă că există şi stația a şasea, sau de fel, că există televiziune şi trebuie doar să puneți o antenă suplimentară pentru a o putea capta. Această stație funcționeaza şi exista tot timpul. În trecut nu am fost calificați să o recepționăm, însă astăzi sunt mulți dintre noi care sunt în stare de aceasta.

Cu cât suferințele se vor înmulți în lume, cu atât va creşte întrebuințarea stupefiantelor în rândul oamenilor. Mulți dintre ei vor greşi crezând că asta este calea de a se detaşa de realitatea grea şi să-şi creeze pentru ei o altă lume, însă, de fiecare dată când se vor reîntoarce la realitate, vor descoperi că ea a devenit mai grea şi mai

dureroasă şi nu vor avea altă cale decât să găsească o altă soluție care-i va conduce, în cele din urmă, la scopul creației.

În fond, ce este atât de rău în stupefiante?

Stupefiantele rup legătura omului cu realitatea şi aceasta este cauza pentru care nu este nici un guvern de acord cu permiterea folosirii complet libere a stupefiantelor. Nici o țară nu poate să existe când cetățenii săi sunt rupți de ceea ce se întâmplă, însă, în perioade când creşte presiunea şi suferințele şi ele vor fi greu de suportat, mulțimea va hotărî că nu există altenativă şi va permite folosirea stupefinatelor conform legii, exact cum oamenii folosesc astăzi calmantele, sau medicamentele contra depresiei, a căror utilizare este complet legală, cu toate că sunt socotite ca stupefiante. În acest caz, omul nu se detaşează complet de realitate, ci îşi slăbeşte funcționarea simțurilor sale în felul în care nu-i mai periclitează existența sau activitățile, ca om normal.

Într-un timp scurt, din cauza intensității suferințelor care vor veni, va fi inevitabilă pemiterea folosirii stufiantelor în forma legală. Însă, în cele din urmă, oamenii vor descoperi că, singura cale de a scăpa de suferințe este de a ajunge la rădăcina sufletului.

Este o diferență între întrebuințarea stupefiantelor în trecut şi întrebuințarea lor astăzi

În trecut, au atribuit folosirea stupefiantelor, în deosebi, celor nenorociți şi săraci, care nu au găsit altă alternativă, în afara drogurilor. Astăzi, stupefiantele au ajuns în toate categoriile populației şi în toate locurile, deoarece nu există om care să nu vrea să fugă de realitatea grea în care trăim noi astăzi. Cu toate că şi astăzi, ca şi în trecut, sunt oameni cu un comportament neconvențional care folosesc droguri; nu are rost să fugim de suferințe, ci merită să mărim imaginația şi să iritǎm nivelul maxim al simțurilor.

Care este diferența dintre un consumator de droguri şi un sinucigaş?

Este clar că drogurile sunt starea animală cea mai de jos pe care omul poate să ajungă. Omul care a ajuns la droguri nu se sinucide, el pur şi simplu se detaşează de realitate şi nu este de acord să primească supravegherea Puterii Supreme. El întrerupe simțirea Puterii Supreme de către sine şi, prin aceasta, se scoate din cadrul general. Nu se poate spune că el diferă mult de sinucigaş, însă, cu toate acestea, noi vedem că există diferență între ei. Sinuciderea este acțiunea din care nu există cale de întoarcere, însă drogatul, în comparație cu aceasta, întotdeauna poate fi "reîntors la religie".

Omul care studiază Cabala nu mai fuge la droguri. În toate stările prin care el trece, pretinde descoperirea Dumnezeirii cu mintea limpede şi deplin conştient, de aceea nu se trezeşte în el întrebarea cum să-şi liniştească conştiința. Eu presupun că, nu mult după ce va fi descoperit complet răul în ochii întregii omeniri, atunci oamenii vor înțelege că drogurile nu sunt soluția, iar atunci nu va fi nici o alta cale, cu excepția

studierii Cabalei şi numai acestă învăţătură poate conduce la descoperirea Puterii Supreme.

Şi în Cabala este menţionat că există drog – "drogul vieţii" şi "drogul morţii"

Acestea nu au nici o tangenţă cu drogurile pe care noi le cunoaştem. Conform Cabalei, "drogul morţii" este starea în care omul se foloseste de ceva din credinţă crezând că aşa va ajunge la bine, însă el ajunge la rău şi, de aceea, drogul care el a crezut că este al vieţii, se transformă în drogul morţii. De exemplu, omul care are o rană care-i produce mâncărime, scărpinarea îi va produce plăcere, însă lui îi este clar că îşi măreşte suprafaţa rănii şi poate să-şi producă o daună foarte serioasă. Dacă va continua să se scarpine, această plăcere, pe care a crezut-o ca "drog al vieţii", poate să-i fie "drog al morţii", căci infecţia va putea pătrunde în sânge şi-l va omorî. Acesta este exemplul prin care, câteodată, descoperim că acţiunea care ne produce plăcere pe o perioadă scurtă şi pare a fi "drogul vieţii", se dovedeşteş după un anumit timp, că este "drogul morţii".

Ce efecte au drogurile asupra oamenilor?

Problema cu drogurile este că ele produc deconectarea simţurilor, stoparea perceperii realităţii prin cele cinci simţuri ale omului. În fond, noi suntem oameni, iar ceea ce noi recepţionăm este doar ceea ce ne furnizează cele cinci simţuri. În clipa în care deconectăm acţiunea simţurilor, noi, se pare, nu mai existăm.

Cabala interzice şi medicamentele?

Este permis omului să ia medicamente care pot să-l ajute să funcţioneze. Sunt cei care spun că şi bolile vin de la Puterea Supremă şi, de aceea, nu-i nevoie să ia medicamente. Deoarece, de Sus, s-a dat medicului dreptul de a vindeca, omul trebuie să apeleze la medic ori de câte ori nu se simte bine. Prima dată trebuie ca omul să spună: "Dacă nu sunt eu pentru mine, atunci cine?" (אם אין אני לי מי לי = im ein ani li mi li (din Masechet Avot- cap.I paragraful 13), iar după ce a primit tratamentul şi s-a vindecat, el trebuie să spună "Nu-i nimeni în afară de El" (אין עוד בלבדו = ein od bilvadO). Cu alte cuvinte, omul trebuie să creadă că şi dacă nu ar fi apelat la medic s-ar fi vindecat, însă acest lucru nu-l împiedică să meargă la medic, căci el trebuie să se folosească de toate posibilităţile pe care Puterea Supremă i le-a pus la dispoziţie.

Este adevarat că drogurile produc senzaţie spirituală?

Tot ceea ce văd cei care folosesc droguri decurge din detaşarea de simţurile lor. Ei intră în speculaţii imaginare, pe care orice om poate să le scoată la suprafaţă prin substanţe chimice, iar acest lucru nu are nici un suport în realitate. Totul este fructul reacţiilor chimice care se petrec în creierul omului şi nimic mai mult.

Când ne simţim detaşaţi de simţirea acestei lumi?

Când omul moare simte, prin sufletul său, o anumită existență spirituală, deorece, în acea clipă, el se rupe de controlul simțurilor.

Cine foloseşte droguri risipeşte, de fapt, o reîncarnare

Omul care devine dependent de droguri nu foloseşte această încarnare în forma corectă şi îsi comandă reîncarnări suplimentare. El trebuie să înțeleagă că, în fiecare clipă care ni s-a dat în această viață, noi trebuie să facem munca spirituală, pentru a înainta spre scopul creației.

Omul care nu se foloseşte de Cabala, totuşi înaintează spre scopul creației pe calea suferinței, pe calea panicii (בעתה = beita), însă omul care foloseşte droguri se detaşează şi de esența vieții omeneşti, a cărui scop existențial este să ducă omul la necesitatea atingerii scopului vieții. Iar, dacă omul se detaşează în totalitate de viață, el se află în necaz. Chiar şi când simte suferințe, omul nu ştie de ce şi nu se întreabă de ce, chiar faptul că experimentează suferințele demonstrează că el evoluează. Cu toate că aceasta este o evoluție înceată, totuşi este o evoluție. În contradicție cu asta, drogatul se rupe şi de această dezvoltare naturală.

12. Templul nu-i numai lemne şi pietre

Construirea Templului în această lume este posibilă numai după ce oamenii au ajuns pe treapta spirituală numită în Cabala "Templul". Orice încercare de a deavansa viitorul în această lume, se va adeveri, până mâine, ca lipsită de valoare.

Cei care se ocupă cu Cabala întâlnesc, din când în când, definiţii diferite, pe care le cunosc mai puţin din lumea spirituală şi mai mult din lumea materială. Ele sunt definiţii pe care înţelepţii care au urcat din lumea materială, în care trăim noi, le-au folosit pentru a ne descrie lumea spirituală, însă, orice legătură dintre ele se însumează în concept şi atât.

În Cabala sunt termeni numiţi "Tora", "Mitzva=Îndatoriri religioase", "trepte" şi încă un lung lanţ de termeni, pe care omul nu poate să-i înţeleagă până când nu ajunge la ele în lumea spirituală. **Numai după dobândirea termenului în lumea spirituală, se limpezeşte şi înţelesul său material care i-a fost cunoscut omului în viaţa din această lume.** Această dobândire cere din partea omului să ajungă la treapta spirituală în care va simţi în interiorul său starea spirituală în care se află, iar, data viitoare, când va fi vorba despre acest termen spiritual, el va înţelege foarte bine despre ce este vorba. Dacă veţi încerca să explicaţi unui om care nu a fost niciodată la Marea Moartă, cât este de extraordinar şi frumos locul şi cât de sănătos este statul în apă sărată, îi va fi greu să simtă despre ce vorbiţi. Doar după ce va face o vizită acolo, pentru prima dată, va putea simţi acele sentimente pe care i le-aţi amintit şi ele vor fi gravate în memoria sa. De aici încolo, în fiecare conversaţie în care va fi vorba despre Marea Moartă, el va simţi la ce v-aţi referit.

Şi înţelepţii care au urcat în lumile spirituale s-au întors în această lume materială cu senzaţii care constituie memoriile lor din acele lumi. Când amintim înţeleptului nivelul sufletului în lumea spirituală, el ştie exact despre ce este vorba, căci "el a fost acolo". Când vorbim despre termeni ca şi "cap" (ראש =rosh), "corp"(גוף=guf) şi părţile sale, el înţelege aceşti termeni într-un fel deosebit faţă de felul în care noi le înţelegem.

Înţelepţii au înţeles că nu este o altă cale de a cunoaşte ştiinţa Cabala, decât aceea ca omul să ajungă pe treapta spirituală pe care o reprezintă fiecare termen. Atâta timp cât ne încăpăţânăm să înţelegem aceşti termeni ca şi în lumea materială în care trăim, aceasta ne va îngreuna foarte mult înaintarea.

Această problemă cuprinde multe întrebări care ating existenţa noastră pe globul pământesc. Nouă ne este greu să înţelegem în altă formă noţiunea de "Mântuitor" (משיח=meshia), problema învierii morţilor (תחיית המתים=thiat hametim) ori termenul numit "Templul" (בית המקדש=beit hamigdash). Mulţi dintre noi cred că Templul este grandioasa clădire construită de două ori pe Muntele Templului şi care s-a distrus din cauza "urii fără cauză" (שנאת חינם=sinat hinam). Puţini înţeleg că "Templul" este, în fond, treapta spirituală, numită astfel în lumea Cabalei. Această treaptă reprezintă o stare supremă, în care creaţia reuşeşte să ajungă în legătură directă cu Puterea Supremă. Pe această treaptă spirituală înţeleptul reuşeşte, nu doar să obţină

instrumentul spiritual care să-l ajute, ci şi cunoştinţele prin care va putea să ajungă la împlinirea acţiunii în această lume.

Arhitectul care este interesant să construiască o casă, vede prima dată casa cu ochii spiritului său. Pentru a pune planul în acţiune, în această lume, el trebuie să-l împlinească cu ajutorul diverselor materiale: hârtia, pe care trebuie să deseneze planul, iar mai târziu pietrele şi lemnele, cu ajutorul cărora va ridica fizic casa pe care şi-a imaginat-o în gând. Pentru a construi Templul, noi trebuie să ajungem la această treaptă spirituală, cea mai înaltă şi numai de acolo să extragem planul construirii Templului şi să începem construirea sa fizică.

Astăzi încearcă anumiţi factori să înceapă construirea Templului, fără să aibă în mâinile lor planul spiritual original, referitor la procesele construirii în spiritualitate şi în lumea materială. Aceste încercări de a pune piatra de temelie a Templului nu sunt decât jocuri, care nu au nici o tangenţă cu realitatea din această lume sau cu treptele din lumea spirituală. Nu se poate construi o casă fără ca înainte să se facă planul construcţiei sale. Orice încercare de a construi casa fără plan este sortită, din capul locului, eşecului. Templul, în contradicţie cu alte clădiri pe care noi le cunoaştem, necesită din partea omului să ajungă la starea spirituală numită "Templul" şi, de acolo, după cum am menţionat mai înainte, să extragă planul spiritual.

De ce, de fapt, este nevoie de urcarea la acest grad spiritual înalt, căci se poate construi Templul cu ajutorul muncitorilor străini, a cărămizilor, a varului şi a marmurei. La ce este destinată această nevoie spirituală pozitivă?

Este clar că, încă o construcţie de lemn şi pietre nu va schimba realitatea grea în care noi ne aflăm. Din contră, orice încercare, astăzi, de a construi Templul fizic, prin ocolirea construirii templului spiritual, poate să incite întreaga lume împotriva Israelului şi să conducă la vărsări de sânge inutile. Dacă am înţelege, numai, că prin preocuparea cu Cabala rezolvăm şi acest aspect, ne-am comporta altfel. Conform Cabalei, al treilea Templu, care se va construi în spiritualitate, va fi atât de perfect din punctul de vedere al supravegherii spirituale şi materiale, încât toate popoarele lumii se vor înrola împreună ca să ne ajute să-l construim. Atunci va fi clar tuturor, că şi construirea Templului este o necesitate pozitivă a întregii omeniri şi nu numai a poporului evreu. Numai prin construirea Templului va ajunge omenirea la sfârşitul corecţiei. Orice încercare de a devansa viitorul, prin construirea fizică a clădirii, indiferent cât de impresionantă ar fi, poate să cauzeze un dezastru inutil poporului. Pietrele şi lemnele nu ne vor ajuta să înaintăm spre sfârşitul corecţiei. Numai acţiunile spirituale pe care le vom face aici, pe această lume, vor duce la începerea construcţiei celui de al treilea Templu.

În contradicţie cu alte variante, nu are nici un rost să aşteptăm ca Templul să aterizeze din ceruri şi să strivească moscheea "El Aksha" pe Muntele Templului. Aceasta este credinţa care s-a dezvoltat pe parcursul generaţiilor, cu ajutorul rabinilor, care au crezut că ea îi va împiedica pe oameni să întreprindă acţiuni de construire a Templului, înainte ca să ajungă la nivelul spiritual dorit de această acţiune.

Şi încercările de a face, astăzi, sfeşnicul cu şapte braţe, draperia din faţa chivotului legii şi celelalte obiecte religioase seamănă cu jocul copiilor în castelul de nisip. Ei cred că acel castel de nisip este casa lor şi, după regulile jocului, ei îi împart funcţii unul altuia. Construirea Templului în lumea spirituală este o acţiune mai complicată faţă de cum încearcă unii factori să o prezinte. Noi nu avem altă cale de a ajunge la Templu, în afară de urcarea pe treptele spirituale.

Pe acelaşi principiu sunt alcătuite şi bazele credinţei în Mântuitor. Mâtuitorul este simbolul care va sosi în forma fizică numai după ce vom completa în lumea spirituală sfârşitul corecţiei. Mântuitorul nu va veni în mijlocul luptei pentru a face pace internaţională sau să omoare pe toţi arabii. Cine crede astfel, greşeşte şi duce în eroare şi pe alţii. În mâinile noastre este puterea de a aduce sfârşitul corecţiei şi, prin aceasta, să conducem la revelarea Mântuitorului. În primul rând, nu are nici un rost să punem problema în discuţie. Crede cineva că, prin construirea Templului astăzi, va rezolva toate problemele complicate la care am fost supuşi în ultimi ani? Aceasta este, în fond, o iluzie. Construcţia din piatră şi lemne nu va rezolva conflictul de sute de ani dintre popoare. Singura cale de a rezolva problemele materiale este de a ne ocupa cu spiritul.

Fiecare cercetător în botanică ştie că, atunci când fructele din pom se îmbolnăvesc de o boală grea, prima dată el trebuie să verifice rădăcina pomului şi numai după aceea să ajungă la fructe. Orice încercare de a înfrumuseţa fructele şi de a le face săătoase va suferi un eşec dacă nu se va rezolva problema la rădăcină. Rădăcina problemei noastre este rezultatul consecinţelor pe care le vedem în realitatea grea care se aşterne în faţa ochilor şi care decurge din îndepărtarea noastră de lumea spirituală si de Puterea Supremă. Singura cale de ajunge la rădăcină şi de a o vindeca este cu ajutorul Cabalei.

Dezvoltarea spirituală nu apare peste noapte. Este nevoie de efort şi este nevoie de cunoştinţe pentru a ajunge la treptele spirituale înalte, însă, primul pas nu este mai puţin important decât paşii care urmează după el. Este esenţial să înţelegem că noi nu avem altă cale. Misiunea noastră, care ne-a fost stabilită de la începutul creaţiei, este de a ne reîntoarce la Puterea Supremă din care am ieşit. Cu cât întârziem mai mult, suferim. Cheia dezlegării problemei este în faţa noastră, însă noi nu ne obosim să ne-o asumăm şi să deschidem porţile superioare. Fiecare întârziere a clipei va conduce la suferinţe care nu se pot descrie, suferinţe care pot fi evitate chiar acum.

Omul cu capul pe umeri şi cu mintea limpede merge la medic pentru analizele generale când este încă sănătos şi nu aşteaptă până va fi bolnav. Şi noi trebuie să ajungem la medic – Puterea Supremă, când suntem sănătoşi şi nu să aşteptăm războaiele grele care să ne oblige să ajungem la Ea, bolnavi şi suferinzi. Vă amintiţi fraza binecunoscută: Dacă nu mergi la dentist, te târăşti la el? Asta este adevărat şi în lumea spirituală. Înaintarea spirituală trebuie să fie din dorinţa noastră conştientă, căci orice altă cale se va adeveri ca fiind fără ieşire. Nu are nici un rost să aşteptăm lovitura următoare. Chiar acum se poate începe urcarea pe treptele spirituale. Astăzi, ştiinţa Cabala este deschisă pentru toată lumea, acum este timpul să exploatăm extraordinara ştiinţă ascunsă în ea şi să o punem în funcţiune.

În urmă cu aproape 400 de ani a trăit în Italia unul dintre marii înţelepţi care au existat, rabinul Moshe Haim Luzzatto, cunoscut ca RaMCHaL (רמח"ל),

1707-1746. El a scris multe cărţi şi articole, între care şi articolul care se ocupă cu Templul. Articolul se numeşte "Tabernaculul meu superior" (משכני עליון= mishcani elion), în care a descris cu limpezime construcţia Templului spiritual, după cum l-a primit din ceruri. În articolul său a arătat legătura specială dintre Puterea Supremă şi creaţie şi a menţionat că această legătură este "Templul" spiritual.

De ce se numeşte acest sistem "Templul"?

În ştiinţa Cabala este o calitate numită "înţelepciune" (בינה = bina), care reprezintă dăruire şi este o calitate de a primi, numită "regatul" (מלכות = malchut). "Înţelepciunea" se numeşte "sfânt"(קודש = kadosh), iar "regatul" se numeşte "Casa" (בית = bait). În regat primesc expresie calităţile creaţiei care sunt în proces de corectare de către înţelepciune. În timpul corecţiei pătrund în regat şi calităţile înţelepciunii – de a influenţa, iar această combinaţe crează"Templul".

În fiecare dintre noi este o parte a regatului care, prin studierea Cabalei, urcă să cucerească puterile spirituale superioare. În această formă primeşte creaţia calitatea înţelepciunii şi atunci începe procesul, cu ajutorul căruia se corectează sufletul. În interiorul sufletului său omul construieşte Templul, care este legătura spirituală dintre cele două calităţi. După ce ajunge la sfârşitul corecţiei, când toate cele 613 dorinţe ale sufletului său au fost corectate cu ajutorul legării de înţelepciune, omul completează construirea Templului spiritual. Numai astfel el atinge legătura adevărată cu Puterea Supremă şi, din interiorul său, înţelege expresia "Templu", pe fiecare nivel în parte, până în această lume. Abia atunci poate aduce omul muncitori şi profesionişti, ca arhitectul, şi să le spună, în ce fel urmează să se construiască Templul fizic, în această lume.

Nivelul spiritual care permite construirea Templului în această lume

Noi putem să ajungem la nivelul care să permită construirea Templulul prin urcarea pe treptele spirituale, însă, înainte de aceasta, nu avem nici un drept să punem piatră peste piatră, căci nu va ieşi din aceasta nimic spiritual. Hai să ne gândim, ce se va întâmpla dacă, cu toate acestea, vom hotărî să întemeiem Templul, fără să luăm în considerare latura spirituală. Vom avea o clădire frumoasă pe care o vom putea arăta întregii lumi. Şi ce vom face în ea? Vom vinde bilete la turiştii care vor veni s-o viziteze? Ce sfânt va fi în aceste pietre? Nouă ne este greu să înţelegem că sfinţirea vine de la om şi nu de la pietre. Aceasta este cauza pentru care omul trebuie să construiască prima dată Templul în sufletul său. Nu degeaba s-a spus că Templul a coborât din ceruri; nu în sensul că, într-o bună zi senină va ateriza peste noi clădirea gata şi se va stabili pe Muntele Templului. Ci în sensul că, prima dată trebuie să construim Templul în spiritualitate şi atunci vom avea dreptul să construim Templul şi în lumea materială.

De ce trebuie să ne grăbim să construim Templul fizic, dacă celelalte două Temple anterioare au fost distruse? Pentru că am produs distrugere în lumea spirituală, iar când am pierdut spiritualitatea, neevreii au pus stăpânire pe noi. Aceasta s-a întâmplat în lumea superioară, iar reacţia, în lumea de jos, nu a întârziat să apară. Pietrele Templului au existat, din totdeauna, ca barometru al situaţiei noastre spirituale. Dacă vom fi demni de aceasta, arabii vor elibera, din propria lor voinţă, Muntele Templului şi ne vor ajuta să construim Templul.

Când Profetul Moise a vrut să construiască clădirea, el a luat pe Batzalel, care era înțelept al inimii, adică înțelept (בעל חוכמה) şi inteligent (בעל בינה). El era în stare de alipire totală de calitățile Puterii Superioare. Era clar că el ajunsese la acest înalt nivel spiritual şi numai cu ajutorul lui putea să construiască clădirea. Astăzi sunt unii care vin şi pun piatra de temelie şi prin aceasta cred că se vor rezolva problemele. Ăsta este un act care aminteşte de copiii ce construiesc casa din nisip şi sunt convinşi că va veni clipa în care vor locui în ea. Ei nu înțeleg că Templele s-au distrus, nu pentru că au venit neevreii şi le-au dărâmat prin forță, ci pentru că noi le-am distrus înainte de aceasta, în spiritualitate. Asta este o problemă de acțiune şi răspuns, cauză şi efect

Înainte de prima şi de a doua distrugere au fost mărturii de luare de mită ruşinoase în Templu. Cohanimii au cumpărat cu bani funcția de Mare Cohen, în loc ca cohenul să ajungă prin propriile forțe la nivelul spiritual de "marele cohen" (כהן גדול = cohen gadol). În Gmara este scris că ei îşi doreau atât de mult funcția, cu toate că le era clar că Marele Cohen, care nu este în corelație spirituală, va muri o dată cu intrarea în Sfânta Sfintelor (קודש הקודשים = kodesh hakodashim).

În fiecare an, era obligat Marele Cohen să intre, în ziua de Yom Kipur, în Sfânta Sfintelor şi să execute o corecție specială. Dacă el nu se găsea în corelație spirituală completă cu Puterea Supremă, murea pe loc. În acea perioadă în care era corupția teribilă în Templu, Marii Cohanimi, care şi-au cumpărat funcția pe bani, intrau numai după ce slujitorii, răspunzători de sfințenie, îi legau la picioare cu funie, iar nu după mult timp, erau nevoiți să tragă corpul neînsuflețit afară. În acea perioadă, ei au tras afară câte un corp neînsuflețit al Marelui Cohen, în fiecare an.

În scurt timp vom înțelege că doar construirea Templului în interiorul nostru, cu ajutorul ştiinței Cabala, este soluția globală la problemele întregii lumi şi ajungerea la sfârşitul corecției pentru toată omenirea. Nu degeaba I-a spus Creatorul lui Moise în deşert, "să-Mi faci locaş sfânt şi voi locui în mijlocul lor" (Iesirea cap.25 versetul 8),
("ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם" = veasu li mishcan veshecanti betocham).
Intenția a fost clară – înainte vor face Templul în spiritualitate, în interiorul lor, iar după aceea vor face această acțiune şi în lumea materială.

De câți oameni e nevoie ca să se ajungă la acest nivel spiritual, pentru a începe lucrările de întemeiere?

Înțeleptul rabin Yehuda Ashlag, cel care a scris "Interpretarea Scării" la cartea "Zohar", a spus că ajunge un număr mic de oameni care vor ajunge la acel nivel al înțelegerii spirituale pentru ca să înceapă construcția. El a menționat numărul de aproximativ 70 de înțelepți.

Şi cum va arăta realitatea după construirea Templului?

Realitatea nu va fi diferită în esență, ci relația dintre oameni va fi diferită. Realitatea va fi plină de esență, nimeni nu se va îngriji numai de el, deoarece fiecare se va îngriji de toți. Cu toate acestea, vom continua să murim, numai că moartea va primi, din punctul nostru de vedere, o importanță total diferită, deoarece omul nu se va mai identifica cu corpul, ci cu sufletul său.

13. Greutățile ne îndreaptă spre studierea Cabalei

La sfârşitul corecției urmează ca ştiința Cabala să ajungă în fiecare casă din Israel. Această previziune vă pare ruptă de realitate, căci şi voi căutați moneda în locul unde este lumină şi nu unde ea s-a pierdut.

Marii înțelepți din timpurile noastre spun că ştiința Cabala urmează să ajungă, la sfârşitul corecției, în fiecare casă din Israel. Acest proces în care va fi expusă întreaga omenire la învățătura enormă ascunsă în misterioasa ştiință, poate să dureze ani, zeci de ani şi poate chiar sute de ani. Nu degeaba s-a spus că în mâinile noastre este grăbirea mântuirii. Mântuirea va veni oricum, ştiința a fost stabilită din zilele creației, însă, cu cât vom grăbi procesul, cu atât ne va fi mai bine.

Noi petrecem 12 ani din viața noastră învățând în clasele primare, generale şi de liceu. După aceea, petrecem încă 2-3 ani în armată şi încă 3-4 ani pentru obținerea diplomei de gradul întâi (BM). Optsprezece ani de învățătură în care, în fond, nu am învățat nimic din cauzele suferințelor noastre. Nu există profesie în lume, indiferent cât este ea de nobilă, care să promită imunitate deplină în fața durerilor, bolilor şi a morții. Câteodată, după mulți ani de studiu intensiv, simțim că întrebările existențiale de care ne lovim din când în când, încă au rămas fără răspuns, pentru că am căutat răspunsurile în locurile nepotrivite.

Astăzi ştiința Cabala este deschisă tuturor, însă nu mulți se grăbesc să folosească această oportunitate, din diferite cauze. Sunt cei cărora le este frică de învățătură din cauza a tot felul de idei preconcepute care au fost imprimate în ei, alții preferă să continue alte studii religioase, după cum au fost învățăți şi sunt alții care cred că orice studiu de acest fel este complet rupt de realitate. Pe deasupra, este o mare partea a populatiei pentru care accesibilitatea la ştiința Cabala este intre granițele imposibilului. Sunt zeci de mii de bătrâni, noii emigranți şi veteranii, în care credința în Creatorul lumii este întipărită în ei adinc, însă nu găsesc nici un interes să se ocupe cu întrebările legate de existența creației, deoarece, în studiile lor, au fost învățați să se ferească de asta, căci sunt întrebări care nu se formulează. Cabala îi invită pe cei care o studiază să adreseze toate întrebările, iar ea prezintă răspunsurile. Este clar că învățătura rapidă nu va da răspunsuri pentru cititorul curios; este nevoie de cunoştințe din partea celui care învață, un fel de dorință adâncă de a rezolva dilemele care stau în fața sa. În Cabala există toate răspunsurile, iar noi trebuie să găsim drumul către ele.

La sfârşitul corecției, faza finală în care va ajunge omenirea, Cabala va fi credința a tot. Toată lumea va şti cum să-şi găsească drumul înapoi la Puterea Supremaă, de acolo am sosit şi acolo ne vom întoarce, încă în timpul vieții din această lume, chiar dacă acum ni se pare că lucrurile nu sunt clare din punctul de vedere al bunului simț. Acesta este un proces complex, pe care noi suntem în stare să-l grăbim prin propriile noastre forțe. Cabala ne avertizează că, atâta timp cât întârziem răspândirea ei în lume, viața pe globul pământesc va deveni din ce în ce mai grea şi se va transforma în iadul pe pământ.

Dacă analizăm lucrurile în profunzime, totul începe cu moartea. Odată un om a spus că, dacă moartea nu ar fi existat, cui i-ar fi trebuit Creatorul? Acest fenomen curios, pe care până acum ne este greu să-l explicăm, este ascuns în existența întrebărilor esențiale ale vieții, pe care încă nu avem curajul să le formulăm. Ce se întâmplă după moarte? Dacă sunt alte forme ale vieții? Dacă se poate să ne pregătim pentru moarte? Mulți au încercat să răspundă la aceste întrebări, însă fără succes. Şi ştiința a încercat să se confrunte cu acest fenomen extraordinar, fără multe rezultate. Cabala ne învață că există o altă dimensiune la care putem să ajungem, încă fiind în viață, numai că există o problemă – noi preferăm ceea ce este uşor, simplu şi cunoscut, față de ceea ce este complicat şi necunoscut.

Fiecare copil care este pus în fața a două cărți, una plină cu desene, iar cealaltă plină cu cuvinte, va alege imediat cartea cu desene, căci literele nu-l atrag. Şi noi preferăm ce ne este uşor să învățăm. De aceea, ştiința Cabala apare ca şi ceva îndepărtat, pe care nu o înțelegem, cu toate că adevărata cheie a fericirii se află în adâncurile acestei ştiințe.

Mulți cunosc, desigur, binecunoscuta glumă despre omul care îşi vede prietenul trecând de o parte pe cealaltă parte a stâlpului luminat, seara târziu şi-l întreabă: "Ce-ai pierdut?" la care prietenul îi răspunde, "Am pierdut o monedă scumpă la colțul străzii". "Dacă ai pierdut moneda la colțul străzii, de ce o cauți aici?" îl întreabă nedumerit, omul. "Deoarece aici este lumină", vine răspunsul.

Şi noi preferăm să căutăm în locul unde este lumina şi nu unde se află ceea ce am pierdut. Ne este mult mai uşor să ne lipim de învățătura care ne-a fost transmisă de multe generații. Ne este greu să ne confruntăm cu complicata carte a "Zohar"-ului, cu toate că ea este singura cheie a fericirii. De aceea, după ştiința Cabala, noi avem nevoie de Creator nu pentru moarte, ci pentru viață, căci prin alipirea omului de sufletul său veşnic – moartea nu mai există.

Ştiința Cabala ne ajută să primim abundența care vine de la Puterea Supremă şi care ne-a fost pregătită încă de la începuturile creației. Aceasta este ştiința de bază, pe care fiecare dintre noi trebuie s-o cunoască, căci este singura noastră cale de a ne întoarce la sursa abundenței superioare din care am venit. Această necesitate nu ni se pare astăzi atât de necesară, deoarece există ecranul (מסך = masach) care ne desparte de lumea superioară. Nouă ne este greu să vedem dincolo de realitatea fizică în care trăim.

` Suferințele care se vor abate asupra noastră vor fi cele care ne vor face să căutăm după ştiința care să ne salveze din dureri şi suferințe. Israeliții au lucrat ca robi în Egipt timp de 400 de ani şi numai când suferințele s-au intensificat şi au devenit de nesuportat au strigat după ajutor la Puterea Supremă şi atunci a venit salvarea. Acum istoria se repetă, doar că pe o treaptă spirituală superioară.

Pe parcursul a sute de ani au devenit robii materialului şi au uitat spiritul. Când suferințele vor creşte şi noi vom striga la Creator să ne salveze, însă, de data asta, nu va fi îndeajuns un sol pentru ajutor. De data asta fiecare dintre no
i va trebui să fie el însuşi salvatorul său, drumul spre mântuire fiind ştiința Cabala.

Astăzi învățătura cabalei se extinde, deoarece suferințele cresc. Aceasta este formula experimentată: cu cât cresc suferințele cu atât creşte şi interesul față de Cabala. Cei care se ocupă astăzi de această ştiință au ajuns la ea din cauza suferințelor generale sau personale care au născut întrebări existențiale, ce ar trebui să ne preocupe pe fiecare dintre noi. Ei au căutat răspunsuri şi le-au găsit în ştiința Cabala. Ca şi cum fără suferințe care să-i împingă în brațele Cabalei, nu ar fi ajuns la ea. Întrebările fiecăruia din ei se însumează în întrebarea generală: "care este scopul vieții noastre?"

Astăzi nu este om care să nu experimenteze suferința. Şi omul care stă în aceasta clipă pe marginea bazinului său particular nu va scăpa de suferințe. Ele vor ajunge la el prin buletinul de ştiri de la televiziune sau radio şi-i vor produce durere, cu toate că el ar trebui să fie cel mai fericit om. Această durere colectivă este singura cale care să ne facă să înaintăm spiritual spre scopul pe care l-am uitat. Fără să fi avut loc holocaustul, este îndoielnic dacă ar fi existat statului Israel. Se pare că avem nevoie de încă o strigare pentru a apropia etapa următoare a sfârşitului corecției. Cu toate că suferințele nu urgentează realitatea, este cale de a le ocoli, însă, atâta timp cât nu vom învăța care este sursa lor, vom continua să suferim.

Atunci va fi pace sau război?

Aceasta nu este o chestiune de alb sau negru. Şi dacă va fi pace şi dacă va fi război, sarcina care ne este impusă nouă este de a merge spre Puterea Superioară. Până la sfârşitul corecției, vor fi războaie pe lume, iar evreii vor fi tot mai implicați în ele, căci războiul adevărat nu are loc aici, pe câmpul de luptă, ci între puterile binelui şi puterile răului. De aceea, noi trebuie să fim în două dimensiuni, în acelaşi timp, şi în dimensiunea spirituală şi în dimensiunea fizică şi să luptăm pe două fronturi. Şi Moise, în cunoscuta lupta, şi-a îndreptat mâinile in sus, iar israelienii au cucerit duşmanii, iar când a coborât mâinile, au suferit israelienii lovitură grea. Lupta fizică este numai acțiunea ieşită din lupta spirituală, iar pacea adevărată nu va fi decât la sfârşitul corecției.

Vor fi şi victime?

Regele David, care a trimis poporul la război, nu a luat în considerare că, în fiecare zi, îi mor 100 de mii de soldați? Cu toate acestea, el a continuat să lupte, căci războaiele au ca scop să ne împingă spre sfârşitul corecției, să trezească în noi lipsa liniştii şi formularea de întrebări.

Sfârşitul corecției este, într-adevăr, aproape?

În cel mai bun caz ne-au mai rămas puțini ani până la sfârşitul corecției, iar, în cazul cel mai rău, vom fi nevoiți să aşteptăm încă vreo câteva sute de ani, pe parcursul cărora suferințele vor creşte în ritm amenințător şi nu vom avea nici un control asupra lor.

Sunt unii care reuşesc să ajungă la sfârşitul corecţiei încă din această viaţă şi sunt oamenii care mor astăzi fără să completeze corecţia lor personală, care se vor întoarce aici într-o altă reîncarnare.

Sunt oameni care ajung încă din viaţa asta la sfârşitul corecţiei. Când ei intră în lumea spirituală, încep să simtă supravegherea superioară şi trăiesc concomitent în două dimensiuni, cea spirituală şi cea materială. Dacă ei reuşesc să treacă toate cele 125 de trepte din lumea spirituală, ei ajung la sfârşitul corecţiei şi nu se mai reîntorc în lumea materială. Această realitate produce, în consecinţă, o situaţie în care suflete foarte grele ajung în această lume, în ultimii ani şi ni se pare că lumea a devenit un loc unde nu este uşor să trăieşti. Concomitent cu aceasta, sufletele oamenilor care au terminat corecţia coboară, câteodată, în această lume, pentru a echilibra situaţia şi pentru a ne ajuta pe noi.

14. Nu aşteptaţi reîncarnarea următoare

Voi citiţi aici articole care au legătură cu ştiinţa Cabala. V-aţi întrebat vreodată, de ce preferaţi să citiţi astfel de articole, în loc să citiţi alte cărţi? Şi de ce sunt alţii pe care aceasta nu-i interesează? Cum toate acestea sunt legate de treapta spirituală a sufletului vostru şi dacă voi sunteţi în stare să influenţaţi acest proces?

Faptul că voi citiţi, în clipa aceasta, aceste rânduri, mărturiseşte că o mică sclipire a sufletului vostru a început să lumineze, iar ea cere spiritualitate. În ştiinţa Cabala se spune că în fiecare din noi este ascuns punctul din inimă care, într-o anumită fază a vieţii, îl conduce pe om să se ocupe de lumea spirituală. Acum, citirea acestui articol nu vi se pare mai mult decât ceva care să vă ajute să vă astâmpăraţi curiozitatea naturală ascunsă în voi, însă, fără să observaţi, voi deveniţi asociaţi la acest proces enorm pe care urmează să-l parcurgă întreaga omenire, în următorii ani.

Acest proces nu vă va ocoli nici pe voi; voi veţi fi parte integrantă din el, numai că, temporar, veţi avea opţiunea să alegeţi dacă să fiţi parte a procesului, sau să-l priviţi stând de-o parte. S-ar putea ca, în această viaţă, în această încarnare, să fiţi spectatori de la distanţă, însă, în viaţa următoare, nu veţi avea scăpare, veţi fi parte integrantă a procesului, deoarece există un singur scop principal la care va ajunge întreaga omenire, mai repede sau mai târziu. Am ieşit dintr-o singură sursă, Puterea Supremă, iar scopul vieţii noastre este de a găsi drumul pentru a ajunge la Ea, încă în această viaţă. Nu vă aşteptaţi ca moartea să vă pregătească surprize emoţionale. Dacă nu a-ţi ajuns la treapta spirituală din care a fost creat sufletul vostru, veţi fi nevoiţi să vă reîntoarceţi aici încă o dată sau, poate, încă de câteva ori. Aceste lucruri s-ar putea să vi se pară ciudate, deoarece, într-o anumită măsură, anticipează viitorul. Când Galileo Galilei a vorbit despre faptul că globul pământesc se învârte în jurul Soarelui, el a plătit cu viaţa, căci, atunci, era clar pentru toţi că Pământul este centrul universului, iar Soarele însuşi se învârte în jurul acestuia. Astăzi, nimănui nu-i trece prin minte să nu fie de acord cu el, în principal prin faptul că, după câţiva ani, cercetătorii au reuşit să demonstreze teoria sa. Şi astăzi, înţelepţii care vorbesc despre lumea superioară, despre scopul creatiei şi despre sfârşitul corecţiei, par că vorbesc despre lucruri rupte de realitate. Noi suntem prea cufundaţi în lumea materială, însă, cel în care se trezeşte interesul pentru spiritualitate, reuşeşte să găsească drumul spre această urcare spirituală, încă din viaţa sa.

Procesul nu este simplu, el este foarte complicat, însă este nevoie, în principal, de dorinţa arzătoare care să-l acompanieze. Această dorinţă a creaţiilor de a se reîntoarce la Creator, îl face pe Creator să le ajute să termine procesul, încă în această viaţă. E adevărat că acest proces enorm atinge astăzi numai câteva sute de oameni şi încă vreo câteva milioane care doar se interesează de el, însă nu iau parte activă în el, dar aceasta este numai o problemă de timp, căci, cu cât omenirea se dezoltă mai mult, în anii următori, cu atât ea va căuta mai multe răspunsuri la întrebările existenţiale, iar când nu va găsi răspunsul în materie, se va îndrepta spre spirit.

Astăzi, fiecare din noi are oportunitatea să se îndrepte spre spiritualitate, după cum am amintit, iar aceasta nu este atât de greu. Este necesară numai voința. Funcționarul de la bancă, şoferul, lucrătorul din asigurare, avocatul, medicul, vânzătorul din piață, sau casiera de la supermarket, această știință vă atinge şi pe voi. Pentru moment, mulți dintre voi nu aveți timp să aruncați privirea înspre ea, important este, însă, să ştiți de existența ei. Mai important este să ştiți că ea se află la îndemâna voastră şi tot ceea ce trebuie să faceți este să întindeți mâna şi s-o luați. Asta nu este atât de complicat.

În această carte se află o listă întreagă de articole care se ocupă cu perspectiva cabalistă la evenimentele care se întâmplă în jurul nostru. În acest articol dorim să vă prezentăm, vouă cititorilor, instrumentele practice care să vă ajute să găsiți drumul înspre ştiința Cabala. Acele instrumente formează baza pentru intrarea în lumile spirituale. Scopul este să ştiți să vă folosiți de ele inteligent, pentru a cuceri lumea spirituală încă din viața voastră, căci, dacă nu veți face aceasta acum, veți fi nevoiți s-o faceți după aceea, în reîncarnarea următoare. Gândiți-vă o clipă la viața voastră, aruncați o privire în urmă şi gândiți-vă dacă a-ți vrea să treceți toate acestea din nou? Să treceți prin experiența naşterii, a copilăriei, a şcolii, a examenelor, a temelor de casă, a durerii, a armatei, a războaielor, a căsătoriei, a copiilor, a crizei vârstei a treia, a bătrâneții şi morții? Viața ne pune în față greutăți şi nu degeaba. Scopul greutăților este să ne ajute să ne ridicăm spiritual, să ne scutească de reîncarnările următoare în alte corpuri şi cu suferințe de prisos. Se poate începe chiar acum direcționarea spre lumea spirituală.

Mijloacele care ne stau la dispoziție în viața de toate zilele pentru conectarea de lumea spirituală

Se află în posesia noastră trei căi pentru a cuceri lumea spirituală: **cărțile, profesorii şi grupul.**

Omul se dezvoltă pe parcursul a mii de ani, ca şi întreaga omenire, până când, încet, încet, fiecare la timpul său, începe să simtă dorința pentru spiritualitate. Sunt dintre aceia care au trecut deja prin acest sentiment pe parcursul generațiilor, până în zilele noastre. Aceştia au fost oameni cu suflete deosebite. După tradiția care ne-au lăsat-o înțelepții, din anul 1995 încoace, a început dorința pentru spiritualitate să se întărească şi să se treazească în rândul maselor şi, se pare, trebuie să fie pentru ei o metodă simplă, potrivită şi structurată pentru a executa sau implementa această dorință.

Omul este expus dezvoltării interioare prin datele imprimate în el, numite "liste" (רשימו =reshimo). De la începuturi, sufletul fiecaruia dintre noi se află în sufletul general care se numeşte "Om" (אדם =adam), a cărui loc este în "Rai" (גן עדן =gan eden). Acesta este locul cel ideal din toate punctele de vedere, în care obținem eternitatea, plăcerea şi calmul şi, de acolo, coboară în lumea aceasta sufletele oamenilor, din treaptă în treaptă; de fiecare dată când sufletul coboară o treaptă, rămâne în el memoria numită "listă" (רושם =roshem). Când el ajunge la punctul final, cel mai de jos şi cel mai umilitor, se află în el toate listele de pe toate treptele. Însă ele se află în noi ca liste "liniştite", adică noi încă nu le simțim. În acest timp, când omul începe să dorească spiritualitatea, Lumina Superioară începe să lumineze de Sus, ca "Lumină Atotcuprinzătoare" (אור מקיף = or mechif) şi trezeşte lista cea mai de jos din

toate listele aflate în om. Dacă el reuşeşte să realizeze legătura cu această primă sursă a Luminii, va realiza o primă legătură dintre el şi Lumină, iar el va urca pe prima treaptă spirituală. Când ajunge pe prima treaptă spirituală, aceea "Lumină Atotcuprinzătoare" trezeşte în el lista următoare, care, împlinită, îl urcă pe om pe treapta următoare şi tot aşa, pe parcursul a 125 de trepte, până la sursa din care a coborât sufletul său. Tot acest proces noi trebuie să-l parcurgem cât timp suntem în corpul nostru fizic, în această lume.

Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă toți oamenii ar abandona toate preocupările lor materiale care sunt de prisos şi neimportante şi nu se află în cadrul necesarului şi ar fi ocupați numai de scopul urcării pe treptele acestei scării spirituale. Cum ar arăta atunci viața pe acest pământ! Atunci ar fi o realitate ca şi cea care existentă în spiritualitate. Am fi putut stabili noi înşine viața noastră, iar corpul ar fi numai un supliment pentru ceea ce sufetul doreşte, obține şi realizează. Din păcate, deoarece noi suntem departe de aceasta, durerile şi suferințele ne vor duce încet, încet, spre aceasta.

Cine nu simte pasiune pentru spiritualitate, încă nu s-a trezit în el "lista" – memoria de pe treapta cea mai apropiată. Acest gen de om, cu ajutorul **cărților potrivite** şi prin ascultarea conversțiilor, va trezi asupra sa Lumina generală care va garanta dezvoltarea sa spirituală şi-i va trezi punctul din inimă. Cine simte această trezire, are în mâinile sale, după cum am spus, singurele trei elemente necesare pentru dezvoltarea sa spirituală – cărțile, învățătorii şi grupul.

El are nevoie de cărți pentru că înțelepții au scris aceste cărți, înțelepții care au atins treptele superioare. În timp ce omul, cu listele sale interioare, citeşte cartea scrisă din cucerirea treptelor superioare, atrage asupra sa Lumina de pe acele trepte, care luminează înapoi în interiorul listelor sale, iar ele se dezvoltă, doresc să se împlinească şi trezeasc omul să vrea să ajungă pe treptele spirituale.

Cărțile care, dacă le citim, produc schimbări în lumea spirituală a omului

Noi vorbim despre cartea "Zohar"(זוהר) cu interpretarea "Scării("סולם ה"פירוש), despre toate scrierile rabinului Isaac Luria, cunoscut sub numele de Ha-Ari haKados şi toate scrierile rabinului Yehuda Ashlag şi ale fiului său, rabinul Baruch Ashlag.

Unde se pot găsi aceste cărți?

Toate cărțile se află la îndemână. Se pot cumpăra aproape în orice librărie sau în magazinele de cult.

Omul care vrea spiritualitate are nevoie şi de învățători

Cine caută spiritualitate trebuie să-şi găsească o persoană care este în posesia ştiinței, un ghid, care să-l instruiască în fiecare fază a construcției lumilor superioare, în construcția sufletului său şi pe calea intrării ei în lumile superioare. După cum omul se află în aceasta lume cu corpului său, aşa şi sufletul se află în lumea spirituală. În această lume părinții nasc copilul, îl cresc şi au grijă de el, îl pun pe picioare şi îl învață să meargă; la fel ca şi ei, ghidul spiritual îl instruieşte pe om cum să-şi dezvolte sufletul şi să-l crească, până când va putea să existe în lumea spirituală. Din acestea

putem trage concluzia că instructorul trebuie să fie înțelept, cu experiență și acreditat de Sus să fie instructor.

În generațiile anterioare au fost mulți înțelepți care au fost în posesia științei, însă nu li s-a dat aprobare să instruiască. Dar înțelepților din zilele noastre li s-a dat apropbarea să instruiască. Rabinul Yehuda Ashlag a scris că rabinului Shimon Bar Yohai i s-a dat aprobare să scrie cartea "Zohar", cu toate că au fost înțelepți mult mai mari înaintea lui, însă ei nu au primit aprobare pentru aceasta. Oferirea aprobării de Sus nu depinde de mărimea nivelului spiritual, ci de necesitățile vremii și de alte condiții.

Poate că, în această generație, sau în generațiile următoare vor veni posesori ai științei care nu vor fi foarte mari și tocmai lor li se va da aprobare să îndrume și cu ajutorul lor vom atinge scopul creației.

Cum putem ști dacă învățătorul, pe care omul și l-a ales, este învățătorul corect?

Omul trebuie să-și cerceteze dorința sa, s-o împlinească până la maximum. Dacă, discuția cu învățătorul său nu-i umple dorința până la maximum, s-ar putea ca învățătorul pe care și l-a ales să nu fie potrivit pentru el.

Pentru ilustrarea cauzei, omul trebuie să-și asculte sufletul și după aceea, să-și găsească locul. Nu pentru că locul în care se află este plăcut, sau aproape de casă, sau pentru că prietenii l-au sfătuit să ajungă acolo. El trebuie să-și asculte sufletul, pentru că s-a spus "Sufletul din om ne învață" (נשמת אדם תלמדנו=neshamat adam telamdeinu). Atunci el va ajunge la învățătorul potrivit. S-ar putea ca învățătorul la care va ajunge să fie prost crescut, neprietenos, nepoliticos, s-ar putea să aibă condiții de studiu proaste, însă el trebuie să aleagă lucrurile după sufletul său și nu după aspectul lor exterior. În concluzie, omul trebuie să meargă pe urmele inimii sale, căci nu este altă cale de verificare.

Este necesar și grupul

Puterea Supremă a creat un singur suflet și, pentru ca să-i dea posibilitatea să se corecteze și să ajungă la nivelul ei, l-a împărțit în 600 de părți și apoi în milioane de alte părți. Aceasta se poate compara cu regele care a vrut să treacă fiului său peste mări toată visteria regatului. El nu poate avea încredere într-un singur om care să facă această muncă, căci, dacă îi va pierde comoara, el poate să-și piardă regatul și, de aceea, a luat hotărârea să strângă tot poporul și să-i dea fiecăruia câte o monedă de aur pentru ca s-o treacă fiului său peste mări. El a promis fiecăruia salar pentru oboseala sa. Astfel a trecut fiecare din ei moneda ce i s-a încredințat , iar, la urmă, s-a dovedit că astfel au corectat împreună o dorință mare când au trecut toată comoara.

Și în munca noastră, cu toate că ea este personală, noi suntem legați unul de altul și, de aceea, în aceasta lume sunt atâtea obiecte și oameni în jurul nostru. Scopul este de a ne ajuta de ceilalți oameni pentru a ne ridica spiritual. S-ar putea ca eu să exist pe treapta Lumii de Sus, însă să nu am destulă putere spirituala ca să urc pe ea. Grupul are, însă, destulă putere, iar dacă cer de la el, fiecare din ei mă va ajuta din dorința lui de a urca Sus, prin puteri comune.

Dacă fiecare din noi va avea grijă prima dată de mediul său şi numai după aceea de el însuşi, nimeni nu va mai avea griji, deoarece toţi vor avea grijă de toţi şi fiecare va avea siguranţa că sute sau mii se află în jurul său şi sunt gata în fiecare clipă să-l ajute.

Grupul a fost destinat pentru acest scop. Nu este o clasă ca şi in şcoală, ci o grupă care lucrează la legătura comună pentru a atrage de Sus Lumina, prin iubire reciprocă. Despre aceasta s-a spus: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (ואהבתה לרעך כמוך = ve ahavata lerehecha camocha) (Leviticul, cap.19, versetul 18). Aceasta este o regulă importantă în Tora. Aceasta este regula generală care ajută în coborârea Luminii de Sus. Învăţăceii rabinului Akiva nu au asimilat mesajul; ei au produs dezmembrare în spiritualite şi atunci a sosit epidemia în lumea materială.

Apropo, şi grupul este un indicator bun în alegerea instructorului. Dacă instructorul are o grupă în care fiecare îl ajută pe celălalt, ca într-o familie mare, iar el îi învaţă din cărţile corecte în ce fel să ajungă la Unica Puterea Supremă şi, în ce fel, s-O obţină şi nu încearcă să ridice onoarea sa de a fi un rabin nou sau un admor (אדמו"ר) nou, atunci elevul poate să ştie că a ajuns în locul potrivit.

Dacă omul citeşte cărţi şi nu a înţeles nici un cuvint din ce scrie în ele, ce trebuie să facă?

El trebuie să se adreseze unuia dintre colegii de grup pentru a primi ajutor, în sensul că sunt cărţi de Cabala pentru începători, care dau o baza bună pentru începutul studiului.

Cum se procedează cu cei pe care acest subiect nu-i interesează, din tot felul de motive?

Fiecare are oportunitatea în viaţa sa, prin ajutorul care va veni, cu toate că va fi ajutor extern, în totalitate, de a participa în procesul spiritual. Cabala învaţă astăzi, concret, câteva sute de oameni, în forma organizată. Sunt, bineînţeles, încă milioane de oameni care sunt interesaţi, însă nu se ocupă de aceasta în scopul de a ajunge la sfârşitul corecţiei.

Sunt oameni care se mulţumesc să le dai fotbal, 100 de grame de seminţe şi televizor. Tu nu poţi obliga un astfel de om, care se gândeşte la bere şi fotbal, să vrea spiritualitate. Este clar că el nu va deschide cartea "Zohar" şi nu va descoperi dorinţa să se ocupe de aceasta. În rugăciune noi spunem câteodată "să ai dorinţa în faţa ta" (יהי רצון מלפניך = ihie ratzon melefanecha). Sensul este ca Puterea Supremă să-ţi dăruiască dorinţa de a ajunge la Ea. Iar dacă nu este nici o dorinţă, omul nu se deosebeşte, de fapt, de animale.

Toate suferinţele ajung la noi, în principal, pentru a se trezi în noi dorinţa pentru spiritualitate – dorinţa care decurge din nevoia de a fugi de suferinţele care vin în formă de accidente, boli, ruşine, plictiseală, lipsa succesului şi încă într-o mie şi una de forme. Ar fi de dorit să înţelegem că toate plăcerile vin de la Lumină, iar toate suferinţele vin din cauza lipsei Luminii. Scopul suferinţelor este de a accelera

procesul corecţiei, căci fără suferinţe nici noi nu ne-am ocupa de Cabala. Dacă am avea totul din belşug, nu am simţi nici o lipsă, care ar fi sensul în căutarea răspunsurilor, scrierii articolelor, publicarea rubricii în ziar. Căci fără suferinţe nu am fi pornit nici începutul corecţiei, iar puţinele suferinţe deja ne fac să fugim şi să căutăm spiritualitatea.

Cu toate că ştiinţa Cabala se adresează astăzi tuturor, ajung la ea numai câteva sute de oameni. Schimbarea nu se produce peste noapte. Numai cine se va întreba "Care este scopul vieţii mele?", chiar dacă nu-i lipseste nimic, numai acela va ajunge la studiul Cabalei. Cu toate acestea, nu peste mult timp, va fi o avalanşă înspre Cabala, deoarece poporul este deja disperat şi începe să caute soluţii.

Chiar şi oamenii din conducere spun că, în orice altă ţară cu atâtea investiţii în securitate, locuitorii ar fi trebuit de mult să doarmă în linişte. Însă aici, în Israel, totul se dărâmă, în ciuda faptului că s-a investit atât în securitate. Se întâmplă, însă, şi contrariul; întotdeauna când nu se vede nici o soluţie, deodată apare, de nicăieri, o deschidere de drum, iar astăzi şi conducătorii aparatului de securitate încep să vorbească despre "supranatural".

15. Călătoria în timp

Pe parcursul anilor au visat oamenii la posibilitatea călătoriei în timp. Ei au sperat că, într-una din zile, oamenii de ştiinţă vor descoperi naveta spaţială care va putea să-i reîntoarcă în tecut sau să-i ducă în viitor. Ştiinţa Cabala propune, acum şi aici, propria maşină a timpului care poate să ne ajute să atingem timpul, numai să vrem să înţelegem care este scopul mişcării.

Alberth Einstein a fost unul dintre primii oameni de ştiinţă care a scos problema călătoriei în timp din lumea fantasticului şi a stabilit-o ca o teorie ştiinţifică în întregul său înţeles. În teoria relativităţii pe care a publicat-o în urmă cu câteva decenii, a stabilit că există, teoretic, posibilitatea ca oamenii să poată călători în timp. După teoria sa, în clipa în care oamenii vor reuşi să treacă bariera vitezei luminii, adică să se mişte cu o viteză mai mare de 300 de mii de kilometri pe secundă, atunci timpul va începe să se mişte, din punctul lor de vedere, înapoi. Nu puţine reacţii a stârnit această teorie a lui Einstein, iar, în paralel, ea a adus un curent nou, proaspăt, în lumea ştiinţifico-fanstatică, lume care se ocupă cu elemente ce stârnesc curiozitatea omenirii, dintotdeauna, la fel de mult ca şi subiectul morţii.

Teoria călătoriei în timp trezeşte, într-adevăr, multe întrebări, căci ea stabileşte că sunt universuri paralele. Cu alte cuvinte, după această teorie, noi existăm nu numai aici şi acum, ci şi în trecut şi în viitor, în părţi infinite de timp. După aceasta teorie, în clipa în care omul poate dezvolta maşina timpului, el se poate mişca înapoi şi se poate privi făcând aceleasi operaţii ca în trecut. În filmele ştiinţifico-fantastice, care se ocupă cu acest subiect, s-a ridicat problema călătoriei în timp ca fiind posibilă, însă s-a ridicat şi problema pericolului cuprins în ea. Presupunând că oamenii vor putea călători vreodată în timp, ar putea să tulbure procesele care au avut deja loc şi, astfel, să pericliteze existenţa lor în dimensiunea actuală.

Viaţa noastra este compusa dintr-o colecţie de evenimente care par legate una de alta într-un lanţ lung, până la moarte. Ruperea unei verigi din lanţ, datorită unei intervenţii exterioare, ar putea concepe dezastrul. Acestea sunt teorii cu care se ocupa, deja de zeci de ani, oamenii de ştiinţă, care sunt convinşi că, într-o anumită zi, omul va dezvolta instrumentul care sa se mişte cu o viteză mai mare decât viteza luminii si, astfel, să înceapă călătoria în timp.

Aceasta teorie este fascinanta, însă nu se potriveşte cu teoria cabalistă a călătoriei în timp. După ştiinţa Cabala, călătoria în timp este, într-adevăr, posibilă, tocmai pentru că baza concepţiei cabaliste este că viaţa omului e stabilită din capul locului şi nu se schimbă, iar orice "vizită" a sa în trecut nu va schimba viitorul. Oamenii de ştiinţă sprijină versiunea după care viaţa noastră este rezultatul întâmplării şi fiecare întâmplare care are loc în viaţa noastră este rezultatul unei alte întâmplări neprevăzute, care ne-a influenţat. Aceasta este versiunea cu care ştiinţa Cabala nu poate fi de acord, tocmai pentru că ştiinţa Cabala doreşte să ajungă la cercetarea scopului creaţiei.

În clipa în care înțelepții încearcă să înțeleagă care este scopul existenței noastre în această lume, le este mai usor să înțeleagă fenomenele şi întâmplările care au loc în vietile noastre. Cine crede ca viețile noastre sunt, de fapt, o colecție de întâmplări, descoperă, mai repede sau mai târziu, că nu are nici un control asupra vieții sale. S-ar putea să poată hotarî că iese la servici la ora opt dimineața, însă nu exista nimeni care să-i poată promite că, exact la ora nouă dimineața, va fi la birou. Noi nu stabilim nici când vom fi bolnavi, nici ce copii vom naste şi nici când vom muri. Toate aceste întâmplaări, care nu sunt sub controlul nostru, ne duc la concluzia care se cere, că totul este anticipat.

Toată viața noastră a fost stabilita din capul locului şi nu numai în aceasta reîncarnare, ci si în toate celelalte reîncarnări care au fost şi vor fi. Motivul principal al stabilirii destinului astfel, a fost să ne ajute să atingem scopul creației. Prin propriile noastre forțe nu putem să ajungem la el, deoarece prea multe lucruri în această lume s-ar putea sa ne distragă atenția de la scop. De aceea noi avem nevoie de Supravegherea Supremă, care sa ne stabileasca drumul din capul locului, pentru ca să ne asigure că, la sfârsitul procesului, ne vom reîntoace la sursa din care am sosit.

Călătoria în timp este posibila şi conform Cabalei, deoarece Cabala vede lumea dintr-un punct de vedere puțin diferit față de cum suntem obişnuiți s-o vedem. Înțeleptul rabin Yehuda HaLevi Ashalag, cel care a scris Interpretarea Scării la cartea "Zohar", explică faptul că, deşi oamenii cred că ceea ce văd şi percep ei cu ajutorul celor cinci simțuri sunt stimulații în afara corpului lor, ştiința Cabala spune că tocmai contrariul este adevarat – tot ceea ce noi vedem, pipaim şi simțim, totul este rezultatul a ceea ce se întâmplă în sufletul nostru interior. În exeriorul nostru există numai Lumina Simplă la care, deocamdată, nu avem posibilitatea sa-i cunoaştem calitatea. Puterea Supremă a creat în creierul nostru un fel de aparat de fotografiat care proiectează ochilor ceea ce creierul emite şi nu invers. Noi suntem convinşi că ochii transmit mesaje creierului, ca şi celelalte simțuri, însă contrariul este adevărat.
Creierul transmite, iar simțurile percep.

Această construcție ciudată pe care ne este greu s-o digerăm, derivă din faptul că, în fiecare dintre noi a fost implantat filmul vieții, în care figurează toate părțile şi toate situațiile pe care le-am trecut, pe care le trecem şi pe care le vom trece. Noi trăim filmul în interiorul sufletului şi, ca urmare a ceea cei noi "vedem" acolo, ne mirăm, simțim şi acționăm. În clipa în care se termină un anumit numar de părți, corpul nostru fizic moare, iar după moarte trecem într-un alt corp fizic şi acolo continuăm filmul, exact din punctul în care s-a terminat şi tot aşa, până la sfârşitul corecției.

În clipa în care tot filmul se află în interiorul nostru, nu trebuie să fie pentru noi o problemă să călătorim în timp. Întrebarea călătoriei noastre în timp devine irelevantă. Conform Cabalei, fiecare încercare, fiecare experiență, bună sau rea, ne avansează spre scopul creației. În fiecare clipă a existenței noastre în această lume, chiar şi fără să facem o muncă spirituală intensă, avansăm, într-o anumită măsură, spre Puterea Supremă. Adică, orice mişcare de reîntoarcere în timp ne readuce la o stare spirituală mai rea şi mai joasă. Şi cine ar vrea aşa ceva? Ați putea convinge un om de afaceri înstărit, care şi-a făcut averea prin muncă grea, să se reîntoarcă în timp, la zilele în care nu a avut cu ce să-şi cumpere mâncare? E clar că nu. Noi tindem să avansăm. Acesta este scopul nostru.

Dar da, imediat se pune întrebarea, de ce avem nevoie de ştiinţa Cabala dacă deja filmul este stabilit şi nu avem posibilitatea să-l schimbăm, iar noi stăm deoparte şi-l privim, la bine ori la rău? Înţelepţii explică faptul că ştiinţa Cabala are menirea să ne ajute să "grăbim" filmul, adică, deşi ne-au fost stabilite greutăţi în viaţă, cu ajutorul Cabalei ele vor trece rapid, astfel încât să nu simţim cu aceeaşi intensitate suferinţa. Bineînţeles, nu putem omite nici o parte din filmul vieţii noastre, după cum nu se poate omite nici o scenă din filmul de cinema, dacă noi vrem să înţelegem esenţa filmului. Din acelaşi punct de vedere, nu este posibilă nici călătoria în viitor, deoarece, dacă omul vrea să atingă scopul creaţiei, el trebuie să treacă toate aceste etape, fără să piardă nici una din ele, chiar dacă ele par grele şi dureroase. Fiecare din "părţi" are un scop general, iar el trebuie să îndreptăţească acest scop.

Dacă vom înţelege care este scopul suferinţei, plăcerii sau durerii, ne va fi mai uşor să ne cofruntăm cu ele şi să le grăbim. **Omul care nu înţelege de ce suferă, suferă mai mult din cauza lipsei cunoaşterii**. Puteţi să-mi spuneţi ce este mai greu, să primiţi pedeapsa şi să înţelegeţi care a fost greşeala, sau să primiţi pedeapsa fară nici un motiv? Este clar că ne este mai greu să primim pedeapsa fără nici un motiv şi de aceea omul care nu înţelege de ce suferă, suferă mai mult decât omul care suferă şi ştie cauza suferinţei.

Călătoria în timp este posibilă

După teoria lui Einstein, timpul este relativ, cu condiţia ca noi să ne apropiem de viteza luminii, s-o atingem sau s-o depăşim. După scrierile lui Rambam, toată natura noastră şi toată lumea noastră se află sub viteza luminii. Aceasta nu în sensul că spiritualitatea se află deasupra vitezei luminii, ci că lucrurile sunt legate. Timpul este numai rezultatul percepţiei omului şi a simţirilor lui.

În introducerea la cartea "Învăţătura celor 10 sfere" a rabinului Yehuda Ashlag, el scrie, că noi avem, în total, trei parametri cu ajutorul cărora executăm măsurătorile – timpul, mişcarea şi spa□iul. Toate acestea sunt schimbătoare în lumea materială, iar în lumea spirituală ele au o cu totul altă semnificaţie. Prima dată am să explic în spiritualitate şi apoi am să trec la material, deoarece noi obişnuim să înţelegem greşit, în lumea materială, aceşti termeni.

După opinia spirituală, noi trebuie să înţelegem că nu există nimic în afară de Puterea Supremă. Puterea Supremă a creat creaţia. Instrumentul creat simte, conştient sau incoştient, numai Puterea Supremă. De aceea, tot ce vom simţi în stările spirituale, derivă din simţirea Puterii Supreme. Înţelepţii spun că Puterea Supremă este Lumina Superioară care ne umple; când noi simţim plăcere, simţim, de fapt, prezenţa Puterii Supreme în intrumentul nostru, iar când simţim suferinţa, simţim lipsa Puterii Supreme în instrumentul nostru, adică ne aflăm în starea numită "ascunsă" (הסתרה = hastara).

Creaţia, din clipa în care a fost creată şi până la sfârşitul corecţiei, trebuie să treacă prin tot felul de stări şi, în fiecare din ele, îi sunt furnizate împliniri ale Puterii Supreme, numai că totul se întâmplă în interiorul creaţiei şi nimic nu se întâmplă în afara sa. Aceasta seamănă cu un film de cinema unde toate pozele există de la începutul filmului şi până la sfârşitul lui şi unde fiecare dintre noi apare într-o

combinație proprie unică. De aceea, trecutul, prezentul şi viitorul există întoteauna. Eu simt acum prezentul, însă se poate experimenta oricare poză a filmului, oricând.

Ce este timpul

Timpul este funcția rapidității cu care se schimbă pozele în filmul nostru propriu, ca fapt şi consecință, de la o poză la alta. Noi simțim timpul în funcție de simțirile pe care le experimentăm în acel timp. Dacă luăm, spre exemplu, situația omului care se află aşteptând într-un blocaj de circulație, când el se grăbeşte la o întâlnire importantă, el simte fiecare secundă ca fiind eternitatea. În comparație cu aceasta, omul care ia cina cu iubita lui la restaurant are impresia că timpul zboară, iar dacă analizăm cele două situații, amândoi stau pe aceeaşi axă a timpului şi acela care stă două ore în blocaj şi acela care petrece două ore la restaurant, numai că simțirile lor crează senzația timpului. Dacă eu pot să diger fiecare poză din viața mea şi să trec cu viteză la o altă poză, aceasta se numeşte că scurtez timpul. Dacă nu sunt în stare să diger fiecare poză şi rămân prins în ea până o diger, o învăț şi mă descurc în ea, abia atunci sunt pregătit să trec la o altă poză, deoarece toate aceste poze sunt obligate să creeze în mine pregătirea pentru simțirea Puterii Superioare şi dorința de a fi ca Ea. Asta este tot ceea ce acest film trebuie să mă învețe pe mine.

De tine depinde viteza şi nu scenariul

Tu stabileşti cu ce viteză trece de la o poză la alta. Dacă reuşeşti să măreşti viteza, scurtezi timpul, iar dacă vei dori să ajungi la sfârşitul filmului, deoarece tu ştii scopul său – alipirea de Creator – atunci înveți de la ştiința Cabala cum să treci mai repede fazele intermediare şi să grăbeşti filmul.

Filmul a fost stabilit de la prima reîncarnare şi pînă la alipirea totală de Creator. Pe parcursul său, tu treci mii de reîncarnări şi incidente, atât în această lume, cât şi în cealaltă, deopotrivă. Situația ideală ar fi ca omul să treacă toate aceste stări într-o singură reîncarnare.

Noi grăbim filmul

În filmul acesta este o parte în care eu mă nasc, ca şi orice altă ființă, trăiesc şi mor, ca omul care nu înțelege de ce se găseşte aici şi care este cauza a tot ce i se întâmplă. În orice caz, de Sus este întotdeauna supraveghere asupra a ceea ce i se întâmplă omului, dacă el trăieşte filmul în mod natural, care se numeşte "în timp" (בעתה = beita), adică el progresează în funcție de timpul (עתים = timp) care a fost stabilt de la început, sau vrea să scurteze timpul şi asta se numeşte "grăbit" (אחישנה = grăbit) (de la cuvântul: אזרז ,אחיש).

I se dă omului posibilitatea să înțeleagă că trăieşte într-un film şi el poate să-l acționeze atunci când va vrea. De aceea, i se descoperă puțin scopul, el începe să tânjească dupa el, iar acesta îl ajută să utilizeze fiecare poză şi fiecare clipă din viața sa pentru acest scop. Prin aceasta, el scurtează timpul petrecut în fiecare stare. Asta, bineînțeles, influențează asupra sa fizic, căci astfel el nu mai trebuie să-şi schimbe des "îmbrăcămintea" sa fizică, trupul, ci ajung câteva reîncarnări ca să termine tot filmul.

De aici şi sentimentul pe care îl avem câteodată de "deja vu", cică am mai fost în acele stări sau în acele locuri. Asta, într-adevăr, poate să fie rezultatul filmului care continuă din reîncarnările anterioare, cu toate că este foarte rar când se întâmplă aşa ceva. Există un sistem spiritual deosebit care supraveghează tot ceea ce trece de la o reîncarnare la alta.

Este clar că fiecare din noi trăieşte în acest film, însă scopul nostru este de a nu ne duce înapoi, ci de a înainta, iar aceasta o facem cu ajutorul Cabalei. Când omul se identifică cu instrumentul său spiritual, el nu mai este sub influenţa mişcării, a timpului şi a locului, şi acesta este, de fapt, scopul studiului – de a stăpâni ritmul vieţii.

Din păcate, mulţi trăiesc în filmul lor propriu şi nu înţeleg că nu aceasta este viaţa lor reală. Numai omul care studiază Cabala reuşeşte să iasă din film, să privească de pe margine şi să vadă chiar şi când el participă în poveste. Numai că, din noua stare, el poate să vadă începutul, mijlocul şi sfârşitul. El nu poate să iasă în totalitate din film, căci prezenţa sa acolo este esenţială pentru progresul său spiritual. Evenimentele la care participăm schimbă în noi însuşiri, iar după ce înţelegem aceasta, ne folosim de fiecare scenă şi scoatem din ea maximul. Principalul este că noi înţelegem de ce se întâmplă scena. Când omul înţelege de ce i se întâmplă lui aceasta, ştie şi către cine să se îndrepte. El strigă Puterii Supreme, "de ce m-ai părăsit?", deoarece, după cum am spus, suferinţele sunt îndepărtarea de Puterea Supremă, iar plăcerea este rezultatul apropierii de Ea. Aceasta este cauza pentru care omul care suferă cere apropierea de Puterea Supremă, din înţelegerea că prezenţa Ei îi va produce plăcerea.

Instrumentul, de fapt, nu se mişcă; singura mişcare pe care noi o simţim este prezenţa Puterii Supreme, sau lipsa Sa şi toate simţirile noastre provin de aici.

Astfel, putem înţelege ce este Cabala: filmul pe care noi îl parcurgem, această serie de simţiri are ca scop să ne ducă, în cele din urmă, la un sfârşit bun, la starea cea mai înaltă, la descoperirea Puterii Supreme. Ştiinţa Cabala este metoda apropierii sfârşitului, în forma cea mai clară si cea mai plăcută.

Senzaţia morţii

Când omul moare, el începe să vadă poze mai avansate din film, deoarece el se desparte de instrumentul său grosolan, care îl împiedica să vadă realitatea aşa cum este ea cu adevărat, însă scopul nu este de a ne despărţi de partea grosolană a instrumentului nostru. Noi trebuie să învăţăm să împreunăm instrumentul grosolan – corpul, cu instrumentul subţire – care este sufletul ce acţionează corpul, astfel încât acesta să nu-l deranjeze să ajungă la nivelul Puterii Supreme, chiar şi atunci când el se află în simţirile acestei lumi. Adică, în această stare, omul trăieşte, de fapt, în două dimensiuni: cu corpul, în această lume, iar sufletul său în lumile superioare, însă există o legătură strânsă între ele.

Scopul nostru este foarte clar, când trecem toate acele simţiri, trebuie să învăţăm să le digerăm. Fiecare eveniment trebuie să-l simţim, să-i simţim cauza sa şi numai după aceea să-l îndreptăţim. În clipa în care îl îndreptăţesc, eu mă leg cu

evenimentul şi prin aceasta am inițiat alipirea de Creator. Atunci, eu deja pot să trec la capitolul următor.

De aceea, Cabala este metoda care îl ajută pe om să se simtă bine în orice stare şi să ajungă la starea perfectă. Acesta este motivul pentru care nu au importanță toate celelalte ştiințe, în afară de ştiința Cabalei, deoarece ele nu ne conduc la nici un scop.

16. Cui îi este frică să devină religios

**Pe parcursul ultimilor ani,
noţiunea de "reîntoarcere la religie" a primit sens
distorsionat, unde orice legătură dintre
ea şi ceea ce ar trebui să reprezinte este
cu totul întâmplătoate. Cabala ne învaţă
că adevărata "reîntoarcere la religie" este
clipa în care Puterea Supremă trimite
creaţiei prima lumină din lumea spirituală.
Cui reuşeşte să-i aprindă
punctul din inimă această lumină,
este adevăratul "reîntors la religie".**

Pe una din staţiile de radio regionale s-a transmis un program de o oră, în care se ofereau sfaturi ascultătorilor în diferite probleme, sau care se aflau la răscruce de drumuri în viaţa lor. Psihologul care se afla în studio a primit sute de telefoane interesante, până când a sosit următorul apel fascinant: o tânără în jur de 20 de ani a povestit că prietenul ei cu care era împreună de câţiva ani, s-a reîntors la religie. Ea a vrut să ştie dacă are sens să continue legătura, sau este de preferat s-o termine. Răspunsul psihologului a fost prompt: s-o termine.

Aceasta este astăzi atitudinea confortabilă pentru o bună parte a populaţiei, pentru care reîntoarcerea la religie are o conotaţie negativă

Este o diferenţă esenţială între reîntoarcerea la religie, după cum toţi o cunosc, şi reîntoarcerea la religie care apare în Cabala – reîntoarcerea la sursa vieţii, reîntoarcerea fiecăruia dintre noi la rădăcina sufletului său. Astăzi, fiecare tânăr care caută drumul în viaţa sa ajunge la o conferinţă de "reîntoarce la religie" şi încă din aceeaşi seară iîncepe să poarte chipa (כיפה=acoperământ pentru cap la bărbaţii religioşi evrei), să îmbrace titiiot şi să se roage de trei ori pe zi. Cabala vorbeşte despre un proces mult mai complex – despre munca interioară din suflet, unde numai omul ştie că se află în esenţa sa. Fiecare fază a reîntoarcerii la religia adevărată îşi are rădăcina sa spirituală superioară. Cei care se reîntorc la religie pe calea adevărată, sunt cei cărora Puterea Supremă le-a trimis Lumina care să-i ajute să le aprindă punctul din inimă. Din acea clipă, ei vor fi fără astâmpăr, până nu vor primi răspuns la toate întrebările care au apărut deodată la ei. Aceste întrebări existenţiale îi vor conduce în multe locuri care, numai în mică parte, vor fi, într-adevăr, adresa potrivită pentru aceste persoane. Acesta este parte de neînlocuit în procesul reîntoarcerii la religie; după Cabala, acest proces îi dăruieşte omului, pe parcursul întregului drum, posibilitatea să pună întrebări, să cerceteze calea şi, câteodată, chiar să se retragă, dacă el nu simte complet această cale. Cabala ne învaţă că omul trebuie să acţioneze totdeauna după şoaptele inimii, unde se găsesc, într-adevăr raspunsurile la întrebările cele mai grele cu care se confruntă în fiecare zi.

Orice alt proces de reîntoarcere la religie oprimă tendinţa de a cunoaşte şi de a pune întrebări, limitează omul şi nu-i dă posibilitatea de a utiliza la maximum dorinţa sa de a primi, cu care s-a născut. Omul care s-a născut cu o dorinţă puternică de a primi, niciodată nu se va mulţumi cu porţia uscată pe care a primit-o, iar interesul său va fi întodeauna aflarea unei alte porţii. Aţi încercat vreodată să astâmpăraţi foamea

unui om care nu a mâncat o săptămână, cu două prăjiturele? Doar este clar tuturor că în acea clipă el vrea să înghită întreaga lume. Aşa şi acel om care a primit semnul din cer. Din acea clipă se trezeşte îl el o dorinţă imensă de a şti, iar el nu va mai avea satisfacţie de la ştiinţa în măsuri mici, sau de la Tora care-I îngrădeşte înţelpciunea şi-i interzice să pună anumite întrebări. Bineînţeles că sunt cei a căror dorinţă de a şti este limitată şi nu se pretinde de la ei prea mult. Se poate ca ei să se simtă muţumiţi în locul în care se află, însă ştiinţa Cabala se adresează celor care se încăpăţânează să nu se mulţumească cu informaţiile limitate care li se propun şi vor să cunoască mai mult. Din punctul lor de vedere, procesul de căutare a răspunsurilor este adevăratul proces de reîntoarcere la religie. Nici un om, nici cel mai apropiat, nu poate să ştie că trec printr-un adânc proces de reîntoarcere la religie, deoarece Cabala prezintă un proces de reîntoarcere la religie pe care nu l-aţi cunoscut – reîntoarcerea la religie din inimă.

În loc să se facă procesul prin schimbarea exterioară, omul care vrea spiritualitate va cere să se întărească adânc în interiorul său, în interiorul inimi sale. Ceea ce îl va deranja nu vor fi tot felul de întrebări despre semnele exterioare, ci întrebări de felul: cu ce fel de cărţi şi cu care învăţător îşi va atinge scopul spiritual? Pe această cale, reîntoarcerea la religie pare o cale fără de sfârşit, însă cine a experimentat-o ştie cu exactitate calea şi caracterul său. Calea a fost menită să fie lungă, cu multe staţii, pentru ca să-i dăruiască omului posibilitatea să coboare în fiecare staţie pe care o alege şi pentru a-i da posibilitatea să parcurgă procesul din voinţă şi nu din sentimentul de constrângere sau necesitate. Faptul că omul nu ştie încotro se îndreaptă în acele clipe, intesifică în ochii săi importanţa căii şi-i dă posibilitatea să ajungă la ea din voinţă, alegere şi iubire.

Orice altă încercare de reîntoarcere la religie, din frică sau din constrângere, nu are nici o şansă de reuşită. Nu se poate impune omului să caute rădăcini spirituale din ameninţare şi frică. Căutarea trebuie să vină din surse interioare foarte adânci, iar misiunea căutării trebuie să fie acţiunea cea mai fericită pe care o face omul în viaţa sa, altfel nu are nici un rost acest întreg proces. Cabala ne învaţă că este o diferenţă esenţială între reîntoarcerea la religie, după cum noi o cunoaştem şi reîntoacerea la religie, spiritual. În spiritualitate, Puterea Supremă luminează omul şi-i strigă să se reîntoarcă la Ea, din voinţă şi din alegere. Cabala nu-l va face pe om să se rupă de mediul în care trăieşte şi să se izoleze, sau să intre la ieshiva (şcoala religioasă), din contră, **Cabala îl încurajează pe om să-şi îmbogăţească viaţa socială, să-şi dezvolte viaţa familială şi să conducă o viaţă totalmente normală**, când munca sa adevarată se face în inimă, în suflet şi nu în corp.

De exemplu, probabil aţi avut oportunitatea, o dată sau de două ori, să duceţi calculatorul vostru personal pentru îmbunătăţire la magazinul de calculatoare. Voi duceţi această cutie gri, iar după câteva ore vă întoarceţi acasă cu aceeaşi cutie gri, ştiind că munca s-a făcut în interiorul aceluiaşi ambalaj şi nu a fost necesar să se schimbe cutia, căci ea poate să cuprindă atât calculatorul vechi şi depăşit, cât şi calculatorul nou şi foarte performant. Cel reîntors la religie pe calea Cabalei nu schimbă ambalajul său, ci lucrează, în principal, asupra procesoarelor, asupra unităţii energetice şi asupra tuturor elementelor ascunse ochilor noştri, care fac calcutorul să fie ceea ce este.

În comparaţie cu aceasta, orice încercare de a schimba ambalajul calculatorului nu va influenţa asupra capacităţii sale de a funcţiona zi de zi, chiar dacă

ar fi ambalajul cel mai modern posibil. Calculatorul care este în interioriorul lui a rămas acelaşi calculator şi nici un ambalaj nu-l va schimba. Numai munca interioară supravegheată, temeinică şi calculată poate să conducă omul înapoi la Puterea Supremă, pe calea adevărată a reîntoarcerii la religie. Nu permiteți oamenilor să vă facă să gândiți că îmbrăcămintea exterioară poate produce schimbări extraordinare în personalitatea voastră. Voi trebuie să înțelegeți că munca spirituală este ascunsă privirilor şi, astfel fiind, ea ridică multe întrebări. Ea demonstrează, iar şi iar, că nimic nu este sigur. Deodată, nu există răspuns absolut, nu există un singur adevăr. În cele din urmă, dacă ați executat munca în forma cea mai bună, puteți, sub îndrumarea corectă a învățătorului care este posesor al spiritualității, să ajungeți şi voi la lumea spirituală care a început să vă lumineze la începutul drumului.

Reîntoarcerea la religie, conform Cabalei, vă conduce la Puterea Supremă fără să fiți nevoiți să răniți persoanele apropiate vouă. Din contră, ea vă ajută să strângeți legăturile cu ei, ea vă încurajează să fiți între ei şi, de multe ori, Cabala face ca prietenii voştri să fie macaraua voastră personală în progresul spiritual, fără de care nu ați avea bază. Cel care se reîntoarce la religie se izolează de cei care-l înconjoară, seamănând cu omul care, în mijlocul căţărării în pom aruncă scara de sub picioarele sale. Societatea, familia, soția, soțul şi copiii, ei sunt adevărata scară a fiecărui om spre lumea spirituală. Fără ei, progresul este aproape imposibil. Nu degeaba au spus înțelepții, "Nu fiți diferiți față de ceilalți". Ei sunt macaraua voastră pentru lumea spirituală.

De ce s-a transformat reîntoarcerea la religie într- un concept atât de intimidant?

Oamenii care aud cuvintele "reîntoarcerea la religie" văd în fața ochilor un om extremist, care abandonează îndatoririle față de societate, față de familie si de țară. El devine limitat intelectual, se detaşează de televizor, radio şi ziare, respinge întregul sistem social, rupe legăturile cu prietenii apropiați şi chiar cu părinții care, câteodată, nu sunt de acord cu drumul pe care el se află. De cele mai multe ori se află în neconcordanță de principiu cu soția sau soțul, transferă copiii de la învățământul de stat la învățământul religios, fără să se gândească la consecințele sentimentale pe care ei le suferă prin trecerea de la o realitate la alta. Sunt şi cei care devin mândri prin accentuarea faptul că nu iau parte la procesele cele mai necesare din țară. Nu este nici o îndoială că aceste cauze şi încă multe altele, transformă procesul reîntoarcerii la religie în ceva înfricoşător şi foarte incomod.

Cabala şi reîntoarcerea la religie

Din punctul de vedere al Cabalei, reîntoarcerea la religie este clipa în care Puterea Supremă trimite omului Lumina care aprinde scânteia intrumentului său. Numai atunci omul începe să fie posesor al spiritualității. El simte nevoia, necesitatea, să se lege cu Puterea Supremă, cu toate că, la început, el nu ştie că aceasta este tocmai ceea ce el doreşte. El tânjeşte după ceva ce nu reuşeşte să găsească în jurul său şi de aici începe adevărata reîntoarcere la religie.

Această cale nu poate să facă omul să urască poporul în mijlocul căruia trăieşte, sau să fie dezgustat de sistem. El înțelege că trebuie să fie parte integrantă din public, că tot ceea ce i s-a dat în viață, i s-a dat prin asociere, ca să-l ajute să se

corecteze şi să se apropie de Puterea Supremă. Puterea Supremă a creat în jurul nostru întregul sistem – familia, prieteni, şcoala, armata, pentru ca, prin întrebuinţarea lor corectă să ne apropiem de Ea. Toate acestea, pentru că urcarea pe treptele scării către Puterea Supremă are loc tocmai prin folosirea a tot felul de "deranjamente". Aceasta este cauza pentru care viaţa noastră este plină de funcţii şi sarcini pe care omul nu are voie să le ocolească, căci, prin acestea, el poate să ajungă la îndepărtarea de Puterea Supremă. Cel ce s-a reîntors la religie şi merge spre împreunarea cu Puterea Supremă, participă în toate sistemele şi este parte activă în societate.

Cu ce-şi îmbogăţeşte viaţa cel ce se reîntoarce la religie, conform Cabalei?

Adaosul este numai în intenţia interioară. Cel care s-a reîntors la religie, conform Cabalei, participă la întregul sistem social şi ia parte în societate din scopul clar, de a se apropia de Puterea Supremă. Omul de rând, care încă nu ajunge la cunoaşterea spirituală, acţionează pentru obţinerea scopului material, care îl interesează.

Reîntoarcerea la religie, în spiritualitate

Din punctul de vedere al Cabalei, reîntoarcerea la spiritualitate se manifestă prin înaintarea omului spre reîntoarcerea sa la rădăcina sufletului, la trăsăturile pe care le-a avut sufletul său înainte de coborârea în această lume. Reîntoarcerea la religie înseamnă renunţarea la toate dorinţele exterioare, astfel încât să nu-l deosebească şi să nu-l îndepărteze pe om de Creator. Reîntoarcerea la religie, conform Cabalei, înseamnă schimbare interioară pură. **Reîntoarcerea la religie, în sensul spiritual, se măsoară numai după adâncimea schimbărilor în însuşirile omului şi nu după numărul îndatoririlor religioase pe care el le îndeplineşte, căci îndeplinirea obligaţiilor religioase fără intenţie este ca şi corpul fără suflet.**

Reîntoarcerea la religie din adâncul sufletului

Trebuie reţinut că ştiinţa Cabala este un fel de "iudaism personal", individual. Ea nu este iudaismul popular. Reîntoarcerea la religie spirituală depinde de dorinţa inimii, iar dorinţa inimii depinde de iluminarea sclipirii de către Puterea Supremă. Noi putem numai să ajutăm procesul, însă nu să-l iluminăm de la început. Omul căruia Puterea Supremă nu i-a iluminat punctul din inimă, nu poate să se reîntoarcă la religie în forma sa adevărată, adică: reîntoarcerea la rădăcina sufletului său. Adevărata reîntoarcerea la religie spirituală începe din clipa în care omul simte nevoia reîntoarcerii sale la rădăcina lui spirituală, la ceva superior lui. Dacă, cu ajutorul acestei dorinţe, el ajunge la studiul Cabalei, atunci, prin studiu, atrage asupra punctului din inimă Lumina Atotcuprinzătoare care îl ajută să se reîntoarcă la rădăcina sa. Calea pe care el se reîntoarce la originea sa spirituală se numeşte scara treptelor spirituale, iar ajungerea la rădăcina sufletului său se numeşte "sfârşitul corecţiei", deaoarece şi-a corectat toate dorinţele sale, astfel încât acestea să nu-l deranjeze, ba chiar să-l ajute să se alipească de rădăcină.

Dacă ştiinţa Cabala este "iudaism personal", de ce se încăpăţânează înţelepţii s-o răspândească în întreaga lume?

Prin răspândirea Cabalei se doreşte ca omul care simte că strălucirea sa interioară arde, să ştie unde se află materialul de studiu cu ajutorul căruia poate să-şi dezvolte dorinţa interioară către Dumnezeire, care acum s-a născut în el.

Reîntoarcerea la religie spirituală – nu este din întâmplare

Această reîntoarcere la religie este supravegheată, personală şi îndelungată. Omul în care tremura strălucirea, părăseşte precuparea cu lumea materială şi transformă ştiinţa în ocupaţie permanentă, iar munca, în ceva temporar. El nu se mai îngrijorează că nu va progresa la serviciu, sau unde va locui. Sufletul său se închide pentru scop – Puterea Supremă şi Ea devine capul listei priorităţilor lui. El, într-adevăr, se rupe de sistemele materiale care îl înconjoară, prin aceea că le dă o proporţie diferită, însă se foloseşte de ele pentru ca să se apropie de Puterea Supremă.

Toţi vom primi aprinderea sclipirii din inimă

La reîntoarcerea la religie, din punct de vedere spiritual, ajung zeci, până la mii de oameni şi nu mai mult. Şi nici nu pot fi mai mulţi oameni, deoarece lumea – şi cea spirituală şi cea materială – este construită în formă de piramidă. Regele stă în vârf, sub el oamenii cei mai apropiaţi lui, sub ei oamenii mai îndepărtaţi lui, şi tot aşa. Cu cât omul se află mai departe de "rege", el va da mai puţină importanţă ştiinţei Cabala.

Cu cât omenirea înaintează din generaţie în generaţie, oamenii primesc simţirea strălucirii din inimile lor, iar aceasta îi atrage să ajungă la rădăcina sufletelor lor. La sfârşitul generaţiilor se va descoperi Lumina Supremă întregii omeniri. Toţi se vor trezi să se reîntoarcă la rădăcina lor şi vor ajunge la cunoaşterea Dumnezeirii. Această situaţie se numeşte "sfârşitul corecţiei generale". Conform Cabalei, ea trebuie să aibă loc nu mai târziu de sfârşitul anului şase mii de la crearea lumii spirituale. (de la relevarea spiritualită□ii primului om, Adam)

Sufletele din întreaga omenire sunt părţi ale unui suflet general numit "Omul Primordial" (אדם הראשון = adam harishon). În acest suflet general sunt părţi superioare şi părţi inferioare, mai dezvoltate şi mai puţin dezvoltate, cele care trebuie să se corecteze mai repede decât altele, care tebuie să se corecteze mai târziu. De aceea, fiecare primeşte trezirea reîntoarcerii la rădăcina lui spirituală din acest suflet general – la timpul său, însă, toate sufletele, din toţi oamenii, mai repede sau mai târziu, vor primi trezirea şi se vor reîntoarce la sursa lor şi se vor unii, după cum au fost înainte de despărţire şi coborârea în corpurile din această lume.

Despre aceasta s-a spus că la sfârşitul corecţiei "toţi Mă vor cunoaşte, de la mic şi până la mare"(Ieremia cap.31 versetul 34). Intenţia este ca fiecare să ajungă la nivelul Puterii Supreme, după instrumentul său. Sunt oameni a căror legătură cu Puterea Supremă va fi deplină şi sunt oameni care se vor mulţumi cu o legătură parţială şi vor fi cei care vor participa la sfâşitul corecţiei prin ajutarea celor cu suflete

înalte. De aceea este obligatoriu să răspândim ştiinţa Cabala în rândurile întregii populaţii şi să o punem în vitrină, astfel încât, oricui i se trezeşte punctul din inimă să ştie prin ce poate să concretizeze această dorinţă.

La Cabala ajung oamenii care sunt posesori ai unei dorinţe dezvoltate, deoarece egoismul decurge din dorinţa de a primi. Omul căruia îi este bine aşa cum este, care nu dăunează nimănui şi nu deranjează pe nimeni, este liniştit şi calm şi nu supără pe nimeni, nu ajunge la studiul Cabalei. Rabinul Yehuda Ashlag scrie că ştiinţa Cabala are menirea să dea răspuns la întrebarea eternă, "Care este scopul vieţii mele?" Omul care începe să studieze Cabala întelege, abia atunci, ce este răul, căci această ştiinţă îi arată adevărul despre natura sa. El învaţă cine şi ce este şi ce trebuie să corecteze. În alte metode i se explică omului că trebuie să-şi omoare dorinţele şi să îndeplinească legile religioase. În Cabala, în schimb, se încurajează omul să pună întebări, să cerceteze deranjamentele care apar în calea sa, să înţeleagă că ele vin de la Puterea Supremă şi să se folosească de ele pentru ca să înainteze către Ea.

17. În fața exterminării

Şi după ce au ajuns în Israel adunaţi din toate părţile lumii, evreii încă nu înţeleg mărimea responsabilităţii şi a misiunii pe care şi-au asumat-o. În clipa în care au spus "vom face şi vom auzi", a fost clar că ei îşi asumă responsabilitatea pentru omenirea întreagă. Acum nu este nici o cale de întoarcere de la acea responsabilitate, iar dacă nu ne grăbim să trecem la acţiune, vom descoperi, în curând, forţele armate ale lumii, staţionate la graniţele noastre, aşteptând ordinul să galopeze înainte.

Conform ştiinţei Cabala, iudaismul nu este o religie, ci o misiune. Misiune supremă, care a fost impusă unui număr foarte restrâns de oameni ce s-au "voluntarizat" să tragă după ei omenirea întreagă către Puterea Supremă. Este vorba despre istoria pe care mulţi dintre noi o neagă. Evreii au fost cei care au primit Tora şi au acceptat să execute misiunea care le-a fost impusă, încă de la muntele Sinai. În acele timpuri, scopul le-a fost clar şi a fost clar şi că misiunea şi-o vor putea îndeplini numai dacă se vor aşeza în regiunea pământului numită "Israel", deoarece ea are o importanţă spirituală adâncă. După aceeaşi concepţie, la orice descoperire a realităţii în această lume este o rădăcină spirituală în lumea superioară. Adică, în concordanţă cu ţara Israel materială, în care noi trăim acum, este şi ţara Israel spirituală. Sosirea poporului israel în ţara sa nu a însemnat încă o cucerire, una din multe altele din istorie, ci a însemnat începutul procesului de corectare generală a lumii. În acele zile, când poporul israel a făcut drumul prin deşert către ţara Israel, a fost clar că ţara Israel este unicul loc în care vor putea acţiona spiritual, pentru ca să-şi poată îndeplini misiunea care le-a fost încredinţată de Puterea Supremă. Ei s-au luptat cu toate popoarele care au populat ţara, au cucerit-o şi şi-au stabilit reşedinţa în ea, nu pentru că era o proprietate strategică, ci pentru că a fost şi încă este, o proprietate spirituală.

De atunci au trecut ani. Poporul israel, care mai târziu a primit numele de "evrei" (יהודים=iehudim), nu întotdeauna şi-a amintit de misiunea sa în această lume, iar orice frică apărută a slăbit senzaţia scopului şi a legăturii cu Puterea Supremă şi au început să coboare asupra poporului lovituri teribile. Distrugerea Primului Templu şi primul exod a fost numai o dovadă a ceea ce va urma să se întâmple în viitor, la sfârşitul lumii, dacă evreii nu vor înţelege de ce ei sunt evrei. Iar, după ce s-au întors evreii în Israel, ei au reuşit să ignore, demonstrativ, scopul pentru care au fost "recrutaţi" şi pentru aceasta ei au continuat să plătească un preţ foarte mare – distrugerea Templului pentru a doua oară şi un exod care a durat 2000 de ani. Atunci a fost clar că, în afara graniţelor ţării Israel, evreii nu vor putea realiza acel scop. Mult mai grav decât aceasta, evreii au fost asimilaţi de neevrei, au învăţat din acţiunile lor şi mulţi au crezut că nu mai este nevoie de ţara Israel, că existenţa în ea este, cel mult, o vacanţă şi că şi-au găsit casa stabilă în alte ţări. Mulţi au crezut în asta, în principal cei din ţările europene, acolo au prosperat evreii, economic şi cultural, într-atât încât s-au gândit că şi-au realizat scopul existenţei. Puţini au continuat dorinţa de a aparţine ţării Israel, cu toate că nici ei şi nici cei care au venit după ei, nu au înţeles totdeauna

care este scopul adevărat care stă în spatele necesității ca poporul evreu să stea în țara sa, statul Israel, deoarece ea este o necesitate spirituală. Când pericolul asimilării a fost mare, iar evreii au uitat aproape de tot scopul – conducerea întregii omeniri înapoi la Puterea Supremă – a venit holocaustul, unul din evenimentele cele mai şocante pe care le-a cunoscut omenirea din toate timpurile. Peste şase milioane de evrei au fost masacrați de dușmanii naziști şi încă alte milioane au fost torturați, au suferit de foame, de lipsuri, de boli grave şi de suferințe imposibil de descris. Pe parcursul anilor, mulți au încercat să cerceteze cauza holocaustului, să găsească răspunsul esenței urii intense din lume împotriva evreilor ca atare. Toți s-au întors cu răspunsuri parțiale care nu au adus lumină asupra acelui dezastru – de a întoarce, prin forța brațului, pe evrei în țara Israel. Şi, într-adevăr, numai după holocaust a înțeles întreaga lume mărimea dezastrului şi a necazului în care au au fost evreii şi au recunoscut nevoia formării casei pentru evrei, în statul Israel.

Ceea ce noi vedem aici, în această lume, este, de fapt, rezultatul proceselor care au fost planificate în lumile superioare, încă din zilele creerii, pentru un singur scop: de a motiva omenirea întreagă către sfârşitul corecției. Fără să fim conştienți de aceasta, multe națiuni ale lumii au dat mâna pentru constituirea statului evreiesc, din înțelegerea, subconştientă, că această casă evreiască poate să constituie ancora omenirii întregi. Bineînțeles că reîntoarcerea în țară nu este netedă ca o grădină de trandafiri, iar razboaiele care au izbucnit din când în când au speriat existența locuitorilor țării, însă au şi întărit legătura cu pământul, cu toate că cei mai mulți nu au înțeles adevărata semnificație a şederii evreilor în țara Israel. Toți au crezut că este vorba despre o soluție statală binecuvântată. **Foarte puțini au înțeles că este vorba despre un proces spiritual complex, care are ca scop apropierea întregii omeniri de sfârşitul corecției.**

Aparent, misiunea ar trebui să fie mult mai simplă decât ceea ce noi credem. La muntele Sinai au primit evreii Tora, harta drumului către Puterea Supremă. Această "hartă" se află astăzi în scrierile sfinte ale cărții "Zohar" şi toți cei care îşi fac timp ca să arunce o privire în ea pot să găsească calea către Puterea Supremă. Popoarele lumii nu au cartea "Zohar" şi nu au Cabala şi aceasta este cauza pentru care ei se comportă ca orbii într-o cameră închisă şi se lovesc de pereți. Ei nu găsesc ieşire din încurcătura în care au fost prinşi. Problema lor principală este că nu au o cale. Religiile sunt pentru ei, momentan, un fel de calmante, când, de fapt, este clar pentru toți cei care se ocupă de învățătura secretă că soluția trebuie să fie mult mai adâncă, în lumile superioare şi nu în lumea materială. Evreii ar fi trebuit, de când au primit Tora, să răspândească această hartă, să cerceteze calea către Puterea Supremă şi să conducă pe ea întregul popor. Mai târziu ar fi trebuit ca evreii să fie lumină pentru neevrei, să împărtăşească cu aceştia cunoştințele spirituale enorme şi să-i ajute să-şi găsească calea lor înapoi la Puterea Supremă. Momentan, scopul este de a-i reîntoarce pe toți la rădăcina din care au venit şi de a ajunge la sfârşitul corecției.

Aceasta sună simplu, însă nu toți se grăbesc să adopte această teorie, deoarece este vorba, în principal, de dezvoltarea spirituală personală. Nu se poate vrea fără voință, iar momentan, la mulți dintre noi nu este voință de a găsi calea către Puterea Supremă. În clipa în care se trezeşte voința, se face totul, ca individ şi ca societate, ca ea să se umple, căci aceasta este calea naturii noastre, care doreşte şi pretinde umplere imediată a dorințelor. Sunt două căi de a trezi această dorință – "calea suferinței" şi "calea învățăturii". Calea învățăturii este aceea unde omul începe să întrebe, fără nici

un motiv vizibil, întrebări care țin de esența existenței sale. Întrebările trezesc în el "lipsa", iar el caută răspunsul la ele în locuri diferite – în India, în Thailanda, în întruniri de reîntoarcere la religie sau în Cabala. Cealaltă cale, calea suferinței, este mai complicată. Când oamenii nu prezintă voință să se dezvolte, ei sunt împinşi înainte, iar, de cele mai multe ori, împinsul este asociat cu o acțiune fizică dureroasă şi supărătoare. Calea suferinței este calea cea mai utilizată astăzi. Noi suntem împinşi către o realitate imposibil de suportat, pentru ca aceasta să trezească în noi necesitatea, pentru ca, până la urmă, să ajungem la concluzia că nu este cine să ne ajute în afară de Puterea Supremă. Atunci, din suferințe, vom înțelege toți că nu este alternativă, decât să se studieze Cabala. Aceasta este singura învățătură care propune legătura directă şi imediată cu Puterea Supremă, până se ajunge la sfârşitul corecției individuale şi generale.

Conform Cabalei, trebuie să aibă loc patru exiluri, însă deja toate au avut loc. Nu mai sunt exiluri, iar datoria noastră este de a ne reîntoarce la sfârşitul corecției în starea noastră actuală. Nu vor mai fi exiluri ale poporului israel, căci vremea a expirat. Noi suntem apropiați de timpul în care s-a stabilit sfârşitul corecției, iar noi încă nu am adoptat programul dorit de a ajunge la el. În lipsa "soluției" exilului, presiunea generală asupra poporului evreu va creşte. Palestinienii vor continua să ia de la noi multe prin prețul sângelui, în nord hisbalah v-a primi întreaga libertate de acțiune şi din orice punct de frontieră posibil se va deschide asupra noastră focul. Mai târziu, Cabala prevesteşte sosirea tuturor armatelor lumii la frontierele Israelului, cu scopul de a ne extermina. Această acțiune de exceptie, se pare a fi singura acțiune care poate să ne trezească. Asta seamănă cu diferența dintre omul care doarme şi omul care şi-a pierdut cunoştința. Omul care doarme poate fi trezit prin şoapte, mângâiere, strigăte sau o lovitură uşoară. Însă cine zace în inconştiență se poate trezi numai cu ajutorul unei găleți de apă aruncată în cap, sau o pălmuire puternică, iar în situații grele, aproape mortale, nu este nici o soluție decât folosirea şocurilor electrice pentru a-i reînoi funcționarea inimii sale. Noi astăzi ne aflăm în starea în care numai un şoc, de excepție în mărimea sa, ne va face să ne trezim, nu pentru a începe să ne punem "teilinilor"(תפילין=tfilin) în fiecare dimineață, ci ca să înțelegem mai bine scopul creației, să înțelegem din nou misiunea noastră ca popor evreu, misiune care şi-au asumat-o strămoşii noştri în deşert şi să acționăm ca atare. Altfel nu va fi nici o scăpare de la plata prețului sângeros, foarte mare, căci numai astfel noi ne mişcăm înainte.

Importanța spirituală a aşezării poporului evreu în țara Israel

În realitatea existentă sunt numai două noțiuni: Creatorul şi creația. Creația se află în calități inverse față de calitățile Puterii Supreme, iar scopul Creatorului este de a aduce creația la nivelul Puterii Supreme. Pentru ca aceasta să se întâmple, trebuie să se infiltreze în creație puteri care să o ajute să-şi însuşească toate calitățile Puterii Supreme. De aceea, prin păcatul Omului Primordial, au intrat în noi scântei ale abudenței – calitățile de dăruire ale Puterii Supreme au intrat în interiorul creației, pe toate nivelele sale, de la nivelul material, la nivelul vegetal şi animal, până la nivelul vorbitor, atât spiritual cât şi material. Există în lumea spirituală şi în lumea materială părți care aparțin Puterii Supreme şi nu creației. Şi în lumea spirituală şi în lumea aceasta există parte numită "evreu" ("יהודי" = iehudi). Pe limba cabalistă el se numeşte "instrumentul de influențare" (כלים דהשפעה = chelim dehashpaa). Aceasta este, după cum am spus, partea Puterii Supreme din interiorul creației.

În lumea spirituală este lumea numită "lumea nobilă"(עולם האצילות = olam haatzilut), care se consideră a fi partea şi proprietatea Puterii Supreme. Ea se numeşte "ţara Israel" (ארץ ישראל = eretz israel). Celelalte lumi – "crearea" (בריאה = bria), "creaţie" (יצירה = ietzira) şi "facerea" (עשייה = asia), se numesc "străinătate" (חוץ לארץ = hutz learetz). Şi în lumea noastră există aceaşi împărţire între oameni care aparţin poporului israel şi cei care aparţin popoarelor lumii, aceaşi împărţire există şi între ţara Israel şi celelalte ţări.

Este o interpretare în Tora, în care Dumnezeu, înainte de a da Tora poporului israel, a apelat la toate popoarele şi le-a propus Tora. Popoarele au întrebat ce este în Tora, iar când au înţeles că scopul îndeplinirii obligaţiilor religioase este îndeplinirea legilor spirituale care conduc la dăruire, ei au respins-o, căci de la început natura umană este egoistă. Numai israelienii au spus "le vom face şi le vom asculta!" (Iesirea, cap.24, versetul 3). Prima dată vom face şi nu este important rezultatul, deoarece natura israelienilor este ca şi natura Torei. Din această interpretare noi învăţăm că ţara Israel şi poporul israel sunt părţi spirituale, aflate în creaţie şi care nu aparţin ei. Ea este calitatea Puterii Supreme, care a fost implantată în noi.

De aici noi înţelegem că, pentru a corecta creaţia, trebuie să apară sclipirea – caracteristica Puterii Supreme în creaţie, care s-o ajute să ajungă la rădăcina sa spirituală. Astfel, israel se afla printre popoarele lumii, în lumea spirituală şi în lumea materială, pentru a corecta popoarele lumii şi pentru a le aduce la nivelul Puterii Supreme. Aceasta este unicitatea noastră, noi nefiind ca şi celelalte popoare şi, de aici, îndatorirea noastră de a concretiza misiunea care ne-a fost impusă, iar dacă noi nu vom concretiza misiunea pe care am primit-o de la Puterea Supremă, vom primi suferinţe şi lovituri, atât direct cât şi indirect, prin popoarele lumii.

Cu alte cuvinte, procesul corecţiei întregii lumi, cu ajutorul poporului evreu, este un proces care obligă şi la sfârşitul căruia toate popoarele lumii vor fi ca o singură uniune, în legătură cu Puterea Supremă şi către acest scop noi trebuie să atragem omenirea.

Unicitatea ţării Israel

În ţara Israel se află puterea care urmează să corecteze toate ţările, în lumea spirituală şi în lumea materială. Israelul spiritual se numeşte "lumea nobilă" (עולם האצילות = olam haatzilut). În Lumea Nobiă sunt cinci nivele, dintre care cel mai deosebit este "bina de atzilut" (בינה דאצילות), acolo se află nivelul "bina debina deatzilut" (בינה דבינה דאצילות) – bina care este în bina, care la rândul ei este în atzilut şi care se numeşte treapta Ierusalim, iar în ea este Muntele Templului, iar în el Templul, iar în Templu se află Sfânta Sfintelor. În concordanţă cu aceasta se împart ţările în ţările lumii, Babel, Siria, dincolo de Iordan, Liban şi ţara Israel. Toate ţările care au vreo legătură cu ţara Israel şi care se pot corecta până la sfârşitul corecţiei, ne sunt însemnate cu ajutorul cuceririlor pe care le-a făcut regele David în razboaie. În ele este inclusă ţara Israel întregită, până dincolo de Iordan, Siria, Babel şi Liban.

În ştiinţa Cabala noi învăţăm că există ramură şi rădăcină. În concordanţă cu caracteristicile şi legile din lumea spirituală, există legile în lumea aceasta. Opus ţării Israel spirituale, există ţara Israel în această lume, iar ca opus sufletului spiritual

israelian există poporul israelian în această lume. Aceasta este cauza pentru care nu va fi liniște şi prosperitate pentru poporul evreu, decât în țara Israel.

Cuvântul "țară" (ארץ = eretz) provine din rădăcina cuvântului "dorință" (רצון = ratzon), iar dorința corectată a poporului se află în concordanță cu caracteristicile țării Israel, a cărui înțeles este "direct spre Dumnezeu" (ישר-אל = iashar-El), calea directă către Puterea Supremă. În clipa în care poporul evreu nu este în concordanță cu caracteristicile țării Israel, țara îl loveste cu lovituri vizibile, iar când țara Israel merge către corecția spirituală, îl apropie de ea. Această lege spirituală acționează pe baza principiului "asemănării formelor" (השתוות הצורה = hishtavut hatzura), după care orice este atras de sursa asemănătoare ei în caracteristici. De aceea înțelepții au prevestit în acele timpuri distrugerea Templului, ca urmare a descoperirii urii fără motiv dintre elevii rabinului Akiva (רבי עקיבא) care, de fapt, i-a învățat regula cea mai importantă din Tora – "iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți" (ואהבת לרעך כמוך = veahavta lereecha camoha). În acele timpuri au accentuat înțelepții că exilul va dura o perioadă definită de 1700 de ani, după care poporul israel se va reîntoarce în țara sa, însă va refuza Tora şi iarăşi va fi contradicție între poporul evreu şi țara Israel. Diferența, în faza finală, va conduce la o suferință atât de mare, încât îi va obliga pe evrei să-şi corecteze caracteristicile lor egoiste şi să le transforme în caracteristici dumnezeieşti. Înțelepții au prevestit că nu vor mai fi alte exiluri, iar acum ni se vor descoperi toate prevestirile proorocilor – suferințe mari, razboiul Gog şi Magog şi calamități naturale terifiante.

Sunt două forțe care ne vor ajuta să ajungem la sfârşitul corecției şi să atragem după noi omenirea întreagă. Pe aceste forțe le numim "Mesia" (משיח=mesia), iar numele se trage de la rădăcina "trage" (משכ=moshech), căci ne trag în Sus.

Iar aceste două forțe ale lui "Mesia" sunt: "Mesia Ben Iosef" (משיח בן יוסף = mesia ben Iosef), a cărui misiune este să facă munca de pregătire şi să ne aducă în Israel, iar el este în poziția sa, pentru noi, ca oponent al forței "Impuritatea lui Isav" (קליפת עשיו=clipat Isav). După ea va veni o altă forță care va acționa după ce poporul israel se va reîntorce în țara sa, fizic însă, nu spiritual, iar ea este "Mesia Ben David" (משיח בן דוד = mesia ben David), care urmează să stea ca oponent "Impuritatii lui Ismael" (קליפת ישמעאל=clipat Ismael).

În ultima fază, aceste două forțe Mesia se vor uni, ca oponente a celor două forțe exterioare – Isaf şi Ismael, care se vor uni şi ele. Astăzi ele se luptă una cu alta, însă, în cele din urmă, amândouă se vor ridica să lupte împotriva noastră, căci noi nu facem ceea ce trebuie să facem. Acei profeți au prevestit că va fi un război foarte mare în întreaga lume, iar pe parcurs, aceste forțe vor sta la granițele Israelului şi îl vor pune în pericol de distrugere totală.

Când vom ajunge în situația să nu avem nici o şansă, se va produce o schimbare dramatică în percepția noastră şi ne vom îndrepta către Puterea Supremă. În clipa în care vom face aceasta, vom ajunge la descoperirea Dumnezeirii – descoperirea celor două Mesia. La această descoperire va fi martoră întreaga lume, iar ea va aduce, în cele din urmă, odihna şi viața veşnică. Atunci vor primi toți conducerea Puterii Supreme, iar poporul evreu va construi Templul cu ajutorul popoarelor care vor lucra de partea ei, din dorința de a fi aproape de Puterea Supremă.

Pentru ca să ajungem la sfârşitul corecţiei este nevoie să cucerim din nou toate acele teritorii ale Israelului întregit?

Legea generală a realităţii este potrivirea dintre caracteristicile interioare şi cele exterioare, astfel încât totul să fie egal cu o singura forţă – nu este nimic în afară de El (אין עוד מלבדו = ein od milvado). De aceea, noi nu trebuie să mergem acum să cucerim pământuri, chiar dacă ne-au aparţinut în trecut, deoarece acum noi nu suntem demni de ţara Israel întregită. Dacă ne vom ridica în calităţile interioare, prin studierea Cabalei, la nivelul spiritual al ţării Israel întregite, vor veni de Sus forţe care ne vor preda aceste pământuri pe tavă de argint, fără să mişcăm un deget. Legile spirituale acţionează în această lume în formă absolută şi nu va fi posibil recucerirea ţării Israel întregite, decât cu ajutorul spiritului.

Israel nu va fi America

Când poporul israel a cucerit pentru prima dată ţara, sub conducerea lui Ioshua, au stat aici şapte popoare şi toate au fost alungate în clipa în care israelienii au intrat în ţară. Neevreii trebuie să înţeleagă că acesta este intresul lor significant, ca poporul israel să se întoarcă în ţara sa, căci numai aşa va ajunge omenirea la scopul creaţiei. Noi trebuie să înţelegem, încă acum, că nu este altă cale, iar dacă nu vom asimila aceasta, vom sta foarte repede în faţa suferinţelor teribile, care ne vor conduce aproape de exterminare. Aceste suferinţe nu vor dura o zi sau două, ci până când vom înţelege că noi trebuie să ne schimbăm, iar aceasta va avea preţ în suflete. Este clar că se poate preveni asta, dacă vom înţelege, încă de astazi, ca noi suntem soliile Puterii Supreme, iar misiunea noastră este de a conduce omenirea întreagă înapoi la Ea. Atunci vom ajunge la sfârşitul corecţie, în bucurie, fericire şi cu sprijinul îmbrăţişat al lumii. Poporul israel trebuie să-şi schimbe gindirea, căci nu poate fugi de misiunea aceasta. Dacă vom încerca să fugim de antisemitism, el se va întări, până când vom ajunge în situaţia în care nu numai ţări sau popoare ne vor invinui de suferinţele lor, ci şi omul simplu, în paricular, va fi convins că suferinţa sa personală îşi are rădăcina în evrei, iar el va face totul ca să lupte împotriva lor şi pe drept.

Problema noastră este că suntem convinşi că putem să instituim cultura americană în Israel. Noi învăţăm, cu preţul sângelui, că Israelul nu va fi America, iar dacă ne vom încăpăţâna să transformăm ţara în America, va fi aici o vale de sânge. Este important să înţelegem că arabii sunt într-o stare spirituală mult mai curată decât noi; ei nu se sfiesc de originea lor, ei vor să înzestreze cu cultura şi religia lor întreaga lume. Ei urăsc pe americani şi ceea ce ei reprezintă, iar aceasta le dă lor puteri imense, peste voinţa pe care o au de a cuceri întreaga lume. Noi trebuie să înţelegem că, dacă vom conduce lupta în lumea spirituală interioară, prin lupta personală a fiecăruia dintre noi cu egoul său, nu va fi nevoie de lupta fizică şi de victime de prisos, iar despre aceasta s-a spus: "Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiţi liniştiţi!" (Ieşirea, cap.14, versetul 14). Toate acestea, cu ajutorul Cabalei, căci nu avem altă cale.

18. Sinuciderea nu este o cale

Nu este nici unul dintre noi care, pe percursul vieții sale, să nu-i fi trecut prin minte gândul sinuciderii, într-un moment de criză, suferință, necaz ori probleme, când i se părea că nu este nici o ieşire din ele. Aceasta ni se părea soluția cea mai uşoară şi eram convinşi că ea ne va aduce plăcerea, odihna, victoria şi liniştea dorită. Acest fel de gândire vine din forma noastră naturală de a fi şi anume, de a fugi de suferințe şi a tinde la plăceri, însă, în cele mai multe cazuri, această fugă s-ar putea să ne coste foarte scump.

Nu este cale de a convinge omul sătul să mănânce. Acesta este un fapt cu care mulți sunt de acord. Omul mănâncă numai din necesitate, din cauza foamei. În clipa în care această necesitate nu mai există în el, acesta nu mai este atras de mâncare, iar câteodată, mai ales dacă este sătul, ori de câte ori va auzi cuvântul "mâncare", s-ar putea să simtă chiar şi senzația de vomă. Astfel funcționează şi sistemele în lumile superioare. Ca oameni, noi nu mai simțim lipsa, foamea, necesitatea de a ne apropia de Creatorul lumii şi de a fi parte integrantă din scopul creației. Noi suntem sătui cu tot felul de dorințe ale acestei lumi, dorințe materiale, care ni se par de parcă ne-ar umple şi ne-ar satisface foamea, până când uităm deja scopul pentru care am sosit în această lume. De aceea, într-o anumită zi, simțim că avem totul, însă, în fond, nu avem nimic. Deodată se trezeşte în noi dorința, foamea. La început nu ne este clară această dorință şi de ce a apărut şi încercăm să o umplem cu substanța aflată în această lume – bani, onoare, studii, însă descoperim că este temporar, dorința a devenit şi mai mare şi nu este satisfacție pe fața pământului care poate s-o astâmpere. Seamănă cu omul flămând care simte că are nevoie de o porție de carne respectabilă pentru a-şi astâmpăra foamea, însă pe masa sunt numai chipsuri şi sucuri. Orice încercare a sa de a se sătura de astea, nu ajută la nimic, deoarece dorința sa, foamea sa, decurge dintr-o satifacție de cu totul alt gen.

Aceasta este calea Puterii Supreme de a ne trezi pentru ca să ne întoarcem la Ea. Această lipsă soseşte pe diferite căi. Omul înstărit pierde la bursă întreaga sa avere. Informaticianul, care a lucrat în condiții excelente, cu un salariu mare, primeşte într-o dimineață scrisoarea de concediere. O stea a muzici rock, care trăieşte ca şi cel ce are totul în viață, suferă de o boală incurabilă. Se pare că în fiecare din noi începe scopul creației să-şi arate semnele. Este de înțeles că, la început, ne este greu să vedem scopul adevărat al suferințelor care ne-au fost date. Noi învinuim întreaga lume, numai pe noi nu. În ziua în care vom înțelege că suferințele sunt calea Puterii Supreme de a trezi în noi "foamea" de Ea, vom face primul pas spre scopul creației.

Dacă nu ne-ar lipsi nimic, atunci nu am avea nevoie de Creator. Am trăi sănătoşi, fericiți şi bogați până la 120 de ani, ca în poveşti. Aceasta este realitatea la care tindem să ajungem, însă, ori de câte ori facem un pas înainte, avem impresia că ne-am îndepărtat de ea, deoarece singura cale de a simți calmul şi siguranța nu este cu ajutorul materialului, ci numai şi numai cu ajutorul spiritului. Din păcate însă, mulți dintre noi încearcă să găsească vindecarea durerilor în locul unde nu este medicament; noi ne mişcăm din loc in loc, de la un rabin la un alt "înțelept", de la un medic specialist la un profesor renumit şi toate acestea numai pentru a încerca să uşuram, şi nu puțin, suferințele şi durerea.

Ştiința Cabala ne învață că suferințele au fost date omului ca instrument, vehicul cu ajutorul căruia să se poată urca în lumile superioare. Suferințele sunt foamea care urmează să motiveze omul să vrea să "mănânce". După cum am amintit la începutul capitolului, fără foame, omul nu simte nevoia să mănânce. Puterea Supremă trezeşte în noi aceste lipsuri, pentru ca să începem să punem întrebări şi, poate tocmai întrebarea de bază: de ce mi se întâmplă asta? Dacă ne vom pune această întrebare şi vom încerca să-i găsim răspunsul, vom ajunge, în cele din urmă, la sursă şi atunci vom putea înțelege că suferințele, care sunt percepute ca ceva negativ, fără limite şi scop, sunt scara care ne ajută să urcăm înapoi la sursa din care am venit.

Însă nu toată lumea pune această întrebare şi, de aceea, nu înțeleg scopul adevărat al suferinței. Ei caută soluții uşoare, calmante, care să-i ajute să-şi uşureze durerile, în loc să rezolve problema de la rădăcină.

În generațiile anterioare suferințele au condus oamenii către ştiință, către tehnologie şi către progres. Ei au crezut că acolo se află viitorul care oferă o viață fericită şi bogată. Ei au crezut că, în clipa în care vor fi maşini conduse de calculatoare, viața va fi mai uşoară, iar în clipa în care vor avea telefoane mobile nu vor fi oameni mai fericiți decât ei. Astăzi, noi putem să privim aceste dezvoltări care sunt considerate ca recorduri ale tehnologiei şi să zâmbim amar. Nu numai că tehnologia nu ne-a făcut mai fericiți, ci viața a devenit şi mai pretențioasă. Nivelul de viață a crescut într-o măsură esențială, iar cine nu face față ritmului rămâne în urmă. Fuga după material pierde întreaga semnificație. Acum ne este clar că tehnologia nu conduce nicăieri, în afară de alte noi tehnologii; educația nu rezolvă problemele existențiale, iar problemele care ne înconjoară tot cresc, începând în casă, în popor şi în întreaga omenire. Generația de astăzi caută spiritualitatea, deoarece ea a epuizat toate căutările în toate celelalte locuri. Noi credem că spiritualitatea ne va dărui puțin calm şi refugiu față de suferințe, iar cine nu reuşeşte să ajungă la spiritualitate, ajunge foarte repede la stupefiante. Stupefiantele sunt şi ele o cale de a fugi de suferințe, pentru o ora sau două, numai că, după aceea, aterizarea este una dureroasă, înapoi la realitatea care devine şi mai amară.

Această funie pe care o simțim că se strânge în jurul gâtului nostru, îi face pe mulți să ia decizii din care nu este cale de întoarcere. Nu puțini simt că nu mai pot să îndure suferințele şi îşi pun capăt vieții, din speranța că acolo îi aşteaptă un viitor mai bun. Iudaismul a prezentat todeauna sinuciderea în lumină negativă. Si ştiința Cabala stabileşte că omul care a hotărât să-şi pună capăt vieții este un om ce a hotărât să împiedice ajungerea omenirii la scopul creației. Regula "unul pentru toți şi toți pentru unul" este valabilă şi în lumea spirituală. Toți ne aflăm în aceaşi barcă şi nu are nici un rost să încercăm să sărim din ea. Nu are nici un rost să schimbăm un necaz cu altul şi asta este, din păcate, ceea ce îl aşteaptă pe cel care caută soluții uşoare la suferințe.

Singura cale de a ne confrunta cu suferințele este să le înrolăm pentru binele scopului. Când omul este flămând, el are nevoie de mâncare. Dacă vom înțelege că suferințele sunt foamea care se poate transforma în plăcere, în mâncare, situația noastră personală şi generală va arăta altfel. Este clar că plăcerea noastră de la mâncare creşte cu cât creşte foamea. Foamea imensă ne va face să simțim plăcere chiar şi de la o felie de pâine uscată. Suferințe mari ne vor face să simțim plăcere şi de la revelația oricărei lumini primite de la Puterea Supremă, chiar dacă va fi lumina cea mai slabă. Dacă vom cere o nouă revelație a luminii continue, ea va sosi, până când

vom reînoi legătura cu Puterea Supremă şi ne vom întoarce la Ea, cu ajutorul intrumentelor pe care Ea le-a pus în mâinile noastre – suferinţele. Nu este om care să poată să fugă de suferinţe. Despre asta s-a spus "omul îşi naşte singur suferinţa" (Iov cap.5 versetul 7), iar din clipa în care am ajuns în lume a fost pusă pe umerii noştri o sarcină foarte importantă, aceea de a ajunge înapoi la sursa Luminii din care am venit. Nu are nici un sens să aşteptăm ca pe lumea cealaltă să ajungem în rai şi acolo să ne odihnim în linişte. Odihna va sosi numai dacă vom continua aici, în această lume, scopul creaţiei, altfel vom suferi mult, până când nu vom avea nici o altă şansă decât să strigăm către Puterea Supremă.

Şi poporul israel a lucrat în Egipt aproape 400 de ani şi nu au deschis gura. Numai cind faraonul a îngreunat asuprirea şi li s-a părut că suferinţele cresc şi că nu mai este scăpare, numai atunci au ridicat strigătul, care a ajuns până la poarta cerului şi de acolo li s-a trimis profetul Moise. Noi putem să ridicăm capul până în ceruri acum şi să căutăm Puterea Supremă în orice loc. Problema se afla în noi. Instrumentele noastre nu sunt încă destul de antrenate pentru a primi revelaţia Sa. În clipa în care ne vom antrena instrumentele şi vom dobândi instrumente suplimentare, prin studierea ştiinţei Cabala, vom putea primi revelaţia şi mântuirea.

Sinuciderea nu-l scuteşte pe om de suferinţe

Omul care se sinucide nu scapă de suferinţe, deoarece împlinirea scopului creaţiei depinde de viaţa în această lume. Omul trăieşte, lucrează, întemeiază familie, se confruntă cu problemele şi îşi corectează sufletul său, la nivelul cel mai de jos, nivelul mineral, fie conştient, fie inconştient. Fiecare din noi participă la procesul corecţiei generale a realităţii, în dezvoltarea generală către Puterea Supremă. Însă, dacă omul hotărăşte, după părerea sa, să iasă din cercul vieţii şi să fugă de suferinţe, el disprețuieşte, conştient, nivelul mineral şi disprețuieşte, inconştient, dreptul pe care i l-a dăruit Puterea Supremă de a rezista suferinţelor şi de-a ajunge, cu ajutorul lor, la scopul creaţiei.

Poate sinucigaşul nu ştie asta, însă, **din clipa sinuciderii, el se întoarce, într-un timp foarte scurt, în cercul unei vieţi şi mai grele**. El nu ajunge la odihna şi la pacea veşnică după cum crede, ci la suferinţe şi mai grele faţă de cele de care a fugit. Câteodată ne lovim de cazuri cu copii care se nasc cu malformaţii grele, sau se nasc într-o realitate imposibilă. Este foarte posibil să fie vorba despre aceleaşi persoane care au cerut să fugă de suferinţe şi, prin aceasta, au schimbat un necaz cu altul şi mai rău decit cel în care a fost. Omul nu are nici o cale de a ocoli suferinţele, căci, da, suferinţele derivă din ascunderea Puterii Supreme, iar când omul fuge de suferinţe, el se îndepărtează de Puterea Supremă şi mai tare, iar faza următoare în viaţa sa va fi coborârea pe o treapta şi mai inferioară faţă de cea pe care el se afla.

Şi Tora interzice absolut omului să-şi pună capăt vieţii, în schimb nu interzice ieşirea la război, de exemplu, cu toate că este clar că există în ea pericolul morţii. De aici şi faptul că este interzis omului să aleagă ieşirea din viaţă din cauza suferinţelor. Soluţia pentru suferinţe se găseşte numai în corectare.

Au fost oameni care şi-au pus capăt vieţii şi, de cele mai multe ori, fundalul acţiunii lor a fost pierderea unei părţi mici din avere, sau din egoul lor. În cele mai multe cazuri, încearcă să se sinucidă oamenii care au acumulat averi mari şi au pierdut

o mică parte din ele. Sau oameni care au avut un statut social înalt şi l-au pierdut. Numai că problema suferinţelor este relativă, iar faptele arată că procentajul sinucigaşilor în ţările dezvoltate este mai mare decât procentajul sinucigaşilor din ţările slab dezvoltate. Nu vei găsi fenomenul ieşit din comun al sinucigaşilor în ţările în care nu este mâncare. În contradicţie cu aceasta, vei găsi sinucigaşi tocmai în societăţile bogate, în societăţile care oferă tot ce este mai bun, deoarece omul, cu cât se urcă mai sus, cu atât căderea sa este mai dureroasă. Aceasta este reţeta după care acţionează legile fizicii în lumea materială.

Omul nu se sinucide din lipsa necesităţilor existenţiale, ci numai din pierderea plăcerilor umane, onoare sau bani. Aici începem să ne întrebăm de ce? Cabala explică faptul că dorinţele noastre se împart pe nivele, de la dorinţa cea mai de jos, de la plăcerea naturală ca şi orice vieţuitoare şi până la dorinţa cea mai înaltă, dorinţa de spiritualitate. Noi vedem că oamenii care se află în cea mai mare grupă de risc de a se sinucide sunt cei care ajung la dorinţele cele mai înalte, tocmai cei care, cică, par să aibă totul.

Din lipsa plăcerilor naturale, omul nu se va răni pe sine. Omul primeşte dorinţe mai înalte, pentru a se dezvolta şi a progresa prin ele la spiritualitate. Dacă el nu se va folosi de ele în forma corectă, înţelegând prin aceasta că el disprețuieşte ceea ce a primit de Sus şi nu este nimic mai rău decât nefolosirea mijloacelor pe care ţi le-a dat Puterea Supremă.

Suferinţele sunt componenta principală care ni s-a dat. Ele sunt instrumentul, ele sunt macaraua către scopul creaţiei. Omenirea nu poate să se despartă de suferinţe, ci numai să le calmeze cu ajutorul drogurilor. Folosirea excesivă, astăzi, a drogurilor este unul din semnele că omenirea vrea să fugă de suferinţe, însă nu ştie cum.

Dacă oamenii ar înţelege că suferinţele vin de la aceeaşi sursă, iar ea este lipsa stării spirituale în care ar fi trebuit să fim dacă am fi lucrat corect în spiritualitate, totul ar arăta altfel. Noi suferim din lipsa împlinirii spirituale şi nici o împlinire materială nu mai poate să ne satisfacă. În generaţiile anterioare am reuşit să liniştim dorinţa pentru spiritualitate prin ştiinţă, tehnologie şi studii. Astăzi, după ce am epuizat toate dorinţele după care am acţionat în generaţiile anterioare, se dezvoltă în noi dorinţa pentru spiritualitate. Această dorinţă nu se poate linişti prin nicio plăcere materială.

Nici stupefiantele nu rezolvă problema

Drogurile acţionează, de fapt, ca şi calmantele cu efecte secundare grele şi cu cât va creşte în lume dorinţa după spiritualitate, aşa se va răspândi şi folosirea drogurilor.

De ce statutul sinucigaşilor, conform Torei, este atât de umilitoare?

Deoarece omul îşi aruncă viaţa din proprie voinţă şi hotărăşte să disprețuiască aceea societate care, cu toate cele şi în pofida a toate, continuă să sufere şi să înainteze către îndeplinirea scopului creaţiei. Omul care se sustrage din societate, societatea îl scoate în afara sa. De aceea noi suntem obligaţi să îngropăm sinucigaşii în afara gardului, departe de ceilalalţi morţi, deoarece ei au hotărât să se despartă de societate,

prin acțiunea lor de sinucidere. În contradicție cu ceea ce cred, ei nu ajung, după moarte, într-o lume care este în totalitate bună, ci dimpotrivă. Ei vor experimenta suferințe mult mai mari față de cele pe care le-au avut aici, înainte de a părăsi lumea în viețile lor anterioare.

Cabala transformă suferințele în plăceri

Cabala nu anulează suferințele, ci le transformă în plăceri. **Suferințele sunt ca şi foamea dinaintea mesei, iar Cabala este ca o masă festivă**. Dacă ai o astfel de masă festivă, bogată, în fața ta, nu te duci să cauți înlocuitori, ci, dimpotrivă, te vei bucura de suferințele pe care le-ai primit. Înteleptul rabin Yehuda Ashalag a scris despre aceasta o fabulă: Cu ce seamănă asta? Cu servitorul care lucra în casa stăpânului său, iar într-o bună zi îl anunță stăpânul că el pleacă într-o călătorie lungă şi a lăsat pe cineva să-i supravegheze munca. După ce stăpânul a plecat, supraveghetorul îl chema la el zi de zi şi îi dădea câte 10 lovituri. Când stăpânul s-a întors din lunga călătorie şi a cerut să fie pus la curent cu ce s-a întâmplat în lipsa sa, slujitorul i-a povestit despre cele 10 lovituri pe care le primea de la supraveghetor. Stăpânul şi-a cerut scuze pentru durerea suferită şi a hotărât să-i dea, pentru fiecare lovitură primită, zece zehovim (un tip de monedă). Slujitorul a primit banii şi s-a întors acasă trist şi plâns. Când soția l-a întrebat ce s-a întâmplat, i-a povestit toată întâmplarea, însă ea tot nu a înțeles de ce plânge. În cele din urmă i-a spus că el plânge pentru că acel supraveghetor nu l-a bătut mai mult, căci atunci ar fi primit mai mulți bani datorită bătăilor.

Aceasta este, aproximativ, povestea noastră ca omenire. Într-una din zile vom înțelege că suferințele rezultă dintr-o origine care toată este numai bine, numai că actualmente ele ni se par suferințe. În acea zi vom regreta că nu am avut oportunitatea să "suferim" mai mult, pentru a ajunge mai aproape de scopul creației. Despre aceasta a scris regele David, în capitolul 118 versetul 71 din Psalmi: "Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale." În clipa în care omul începe să se ocupe de Cabala, el începe să se corecteze, chiar şi în necunoştință de cauză, cu cât el se adânceşte şi progresează către bariera spirituală şi o trece, ajunge în lumea spirituală şi, de acolo, la simțirea scopului creației.

Despre aceasta s-a spus: "Fără voia ta te-ai născut, fără voia ta trăieşti şi fără voia ta mori". Omul are o singură alegere liberă – să-şi aleagă rabinul (instructor), grupul şi cărțile, cu ajutorul cărora el progresează către scopul creației. Dacă omul crede că, în afară de acestea, el este stăpân pe viața sa, că el este cel care ia toate deciziile, face o greşeală gravă. Întreaga viață a fost deja scrisă Sus, iar în mâinile sale a rămas o singură decizie şi anume, să progreseze către scopul creației sau să se îndeparteze de el. Omul trebuie să creadă că, şi dacă ar fi fost închis o lună în beci, Creatorul i-ar fi comandat mâncarea cu cinste, căci "totul este anticipat, iar alegerea făcută." Viața este stabilită de la începutul creației, iar singura libertate care a fost lăsată în mâinile omului este libertatea de a alege între progresul către scopul creației sau îndepărtarea de el. Când omul se ocupă cu spiritualitatea, conform Cabalei, el devine ca un spectator al vieții sale. Viața devine pentru el un mijloc şi un scop. Împlinirea scopului creației se transformă, pentru el, în scopul principal pe care trebuie să-l împlinească.

19. Aceasta este numai prefața

Lanțul de atentate grele din Statele Unite
a pus bazele războiului religios al mileniului

al III-lea. După sfânta carte "Zohar", la sfârşitul a două mii de ani de stăpânire creştină în lume, va sosi perioada islamului şi ea începe chiar în aceste zile. La sfârşitul procesului, după o luptă grea între creştinism şi islam, vor înţelege conducătorii celor două religii că problema lor comună este, de fapt, iudaismul şi, astfel, se va deschide marele război pentru Ierusalim.

Astăzi, noi ne aflăm în faţa unei noi ere. Creştinismul îşi pierde puterea şi lasă locul său islamului. Acest proces a fost deja prevestit în sfânta carte "Zohar", acolo s-a spus că la sfârşitul exilului poporului israel acesta va fi procesul care va avea loc. Conform ştiinţei Cabala, creştinismul se numeşte "impuritatea stângă" (קליפת שמאול=clipat smol), creştinii fiind moştenitorii lui Isav, iar moştenitorii lui Ismael, islamul, se numeşte "impuritatea dreaptă" (קליפת ימין=clipat iamin).

În pericopa "Vaiera" (וירא), din "Zohar", scrie că, în viitor, urmaşii lui Ismael şi urmaşii lui Isav vor veni la război pentru Ierusalim şi atunci vor cădea cu toţii în faţa Israelului şi va sta în ceruri Isac. În "Zohar" este încă o scriere care stabileşte exact timpurile din această pericopă, până la sosirea lui Mesia.

Procesul prin care trece omenirea astăzi va duce, în cele din urmă, la trecerea conducerii lumii din mâinile urmaşilor lui Isav, în mâinile urmaşilor lui Ismael, iar la sfârşitul acestui proces, vor ajunge cu toţii la linia de mijloc care, după Cabala, este Israel.

Pe parcursul ultimelor generaţii, s-a experimentat în America, în Europa şi în toată lumea occidentală schimbarea comportării umane. Banii au devenit scop şi nu mijloc. Oamenii onorează materialul şi pentru aceasta primesc lovituri. Iar loviturile încă vor sosi din partea arabilor, căci americanii refuză, chiar şi astăzi, faptul că noi ne aflăm în aceaşi barcă. Astăzi ei nu se grăbesc să apere Israelul cu ochii inchişi şi, mai mult decât atât, ne pretind să începem procesul de pace care este în contradicţie cu principiile noastre. În timp ce pregătesc uniunea împotriva terorismului, pregătesc arabii, din partea lor, o uniune mare împotriva întregii lumi, iar americanii vor fi primii care vor suferi de acest război.

Totuşi, aceasta nu se va întâmpla aşa de repede. Mândria americanilor va suferi, iar ei vor continua să sufere din cauza luptelor, fără să înţeleagă de unde aterizează acestea asupra lor şi numai la sfârşit vor înţelege că ei nu sunt aşa de puternici cum au crezut. Dar, între timp, ei sunt convinşi că, având bani, pot să cumpere întreaga lume şi fără idealism, iar pentru această percepere mâna arabilor va fi superioară.

Rolul evreilor în această dramă

Evreilor le revine obligaţia să se ocupe de "Zohar" şi de ştiinţa Cabalei, pentru a influenţa asupra lumii superioare şi să facă în aşa fel ca influenţa spirituală să fie mai puternică. Numai atunci vom putea sta cu toată forţa în faţa duşmanilor care urmează să ajungă la noi, iar, în cele din urmă, cele două religii vor înţelege că evreii sunt cauza întregii situaţii în care se află .

După acel război şi arabii vor putea ajunge la sfârşitul corecției lor personale

Numai în ultimul război vor înțelege arabii că şi ei au obligația să ajungă la nivelul Puterii Supreme, însă nu se ştie când va avea loc acest război.

Aceasta este numai introducerea pentru ceea ce urmează să se întâmple. Dacă vom arunca o privire în cartea "Zohar", pericopa "Vaiera", de la litera תל"ט = 439 încolo, vom vedea ce este scris despre ultimele zile. Câți ani va fi fiecare putere la conducere şi în ce faze se va dezvălui Mesia. Noi ne aflăm astăzi în anul 5770= 2010 de la începutul creerii lumii. Ne-au rămas mai mult de 200 de ani până la sfârşitul corecției, însă scrie acolo şi că avem nevoie de 65,5 ani pentru corectarea liniei de dreapta şi încă 73 de ani pentru corectarea liniei de stânga şi numai după această corectare va veni Mesia Ben Iosef în pământul Galilului. După aceasta, va fi nevoie de încă 100 de ani pentru corectarea liniei de mijloc şi ultima, iar ca urmare a acestei corectări, va veni Mesia Ben David. Cu puterea spirituală pe care o va aduce acest Mesia, noi vom fi nevoiți să corectăm încă 100 de ani sfera Malchut, când toate aceste procese trebuie să se termine în anul 6000 de la începutul creerii lumii, deoarece a şaptea mie este deja similară Shabatului, iar în ea sfera Malchut trebuie să fie deja complet corectată şi abia atunci vom ajunge la odihnă şi calm.

Dacă vei calcula, vei descoperi că astăzi noi deja ne aflăm pe parcursul diferitelor corecții a liniei de stânga, liniei de dreapta şi a liniei de mijloc, corecții în care nu avem controlul, însă ele se împlinesc. Nu pentru aceea ni s-a dat ştiința Cabala, ca să mergem ca oile la decapitat. Noi suntem în stare, cu ajutorul ştiinței Cabala, să îndulcim acest proces, căci totul depinde de noi. Dacă vom hotărî să înaintăm din proprie voință, vom scuti suferințe; dacă ne vom încăpățâna să înaintăm pe calea suferințelor, ele vor sosi în cele din urmă, iar toate aceste calcule ne arată cu cât suntem în urmă în această lume față de procesul spiritual care are loc Sus, deasupra noastră.

20. Arabii sunt numai un mijloc de a ne trezi pentru sfârşitul corecției

Când toţi se ocupă cu întrebarea, dacă să continue cu întreruperea focului, sau să-l oprească, dacă să încerce să ajungă la tratatul de pace, sau să-l alunge pe Arafat, sunt care compară pe cei ce îşi pun aceste întrebări cu salvatorul care se află în cabina de salvare şi vede un om care se îneacă şi, în loc să fugă să-l salveze, încearcă să decidă în problema de "principiu", care să fie culoarea costumul de baie cu care să intre în apă.

Într-adevăr, aici decurge un adevărat război – sunt morţi, sunt răniţi, sunt familii îndoliate, sunt orfani şi văduve. Şi, cu toate acestea, nu ăsta este războiul adevărat. Noi îi vedem pe palestinieni ca duşmani, iar ei sunt convinşi că a sosit timpul să ne arunce în mare. Noi dezbatem problema aşezărilor din teritoriile ocupate, iar ei nu renunţă la dreptul de reîntoarcere. Aceste întrebări umplu în fiecare zi paginile ziarelor, care nu înoiesc nimic, deoarece noutăţile se află în cu totul alt loc, în locul de dincolo de această lume.

Noi trăim într-o realitate foarte complicată. Noi ne comportăm ca şi actorii de la teatru care au greşit piesa în care ar fi trebuit să joace. Războiul în care noi ne aflăm astăzi are un scop. Nu este vorba despre scopul de a-i nimici pe evrei, sau de a cuceri din nou ţara Israel. Acest război are scopuri spirituale, iar aceste scopuri nu ar trebui neapărat atinse pe calea războiului şi a victimelor, însă aceasta este calea pe care am ales-o.

Am uitat misiunea adevărată care ne-a dat dreptul să ne numim "poporul ales". Am uitat rolul superior, spiritual, care ne-a fost impus – de a aduce mântuirea în lume. Aceasta este misiunea noastră faţă de celelalte popoare, însă noi suntem ocupaţi cu alte războaie.

Cu toate acestea, mulţi cred în existenţa Creatorului, însă nu fac nimic din tot ceea ce ni s-a transmis. Cei mai multi dintre noi sunt convinşi că obligaţiile religioase din Tora sunt o culegere de instrucţiuni învechite, după care au uitat să şteargă praful şi nu sunt potrivite stării actuale. În fapt, lucrurile sunt puţin mai complicate. Obligaţiile religioase sunt, de fapt, instrumente spirituale care au fost date în mâinile fiecărui om, pentru a găsi calea înapoi la Creator. Acesta este adevăratul război – război personal şi general, de întoarcere la Creator – şi toate celelalte războaie nu există decât pentru acest scop. Dacă nu se poate pe calea Torei, atunci pe calea suferinţelor.

Poporul israel, acea grupă de robi care a ieşit din Egipt, a făcut drumul nu numai în ţara Israel, ci şi înapoi la Creator. Profetul Moise a fost conducătorul care a găsit drumul şi a dăruit poporului harta, cartea Torei. Aceasta este moştenirea cea mai importantă a profetului Moise pentru poporul israel, iar ea nu este discriminarea omului de către om. Toţi au fost vrednici atunci şi toţi sunt vrednici şi astăzi să primească Tora, după cum a transmis-o Moise. Ar fi trebuit să conducem lumea întreagă la o dezvoltare spirituală imensă, numai că s-a întâmplat ceva cu noi. Am uitat calea, misiunea spirituală şi am cerut să fim ca şi toate popoarele. Aceasta nu va

reuşi niciodată şi întotdeauna va sta o amărăciune, sau alta, să ne amintească faptul că noi suntem evrei şi nu avem nici o şansă să fugim de asta.

Realitatea ar trebui să fie simplă, numai că noi am făcut-o complicată. Cabala ne învață că, într-o anumită fază a creației, Creatorul a hotărât să ne facă ca şi creații. El a cerut să copieze iîn noi abundența care se află în El, numai că posibilitatea noastră de a primi abundență este restrânsă. Noi avem nevoie de o altă cale pentru a dezvolta instrumentul nostru de recepție şi, astfel, am ajuns în această lume, în care nu este nimic mai mult decât dorința noastră de a primi şi încă mult. Am reuşit să dezvoltăm instrumentul nostru de recepție cu ajutorul corpului pe care l-am primit, care cere, îndeosebi, să primească, numai că iarăşi am uitat motivul pentru care am ajuns aici şi, în loc să ne specializăm în ridicarea în lumile superioare din care am venit, noi continuăm să ne scăldăm în balta care este numai decorul ce a fost ridicat pentru noi, special. Mulți dintre noi cred că acest decor reuşit este lumea reală şi le este greu să se despartă de el.

Instrumentele şi posibilitatea de a ne întoarce în lumile superioare se află în fiecare dintre noi şi ele ne sunt foarte apropiate. Nu-i ca şi în trecut, astăzi este mai uşor să obținem spiritualitatea şi tot ceea ce trebuie să facem este să vrem. Dacă vom traduce dorința materiala în dorință spirituală, vom putea schimba lumea.

Nu are nici un rost să ne ocupăm cu amulete, şoapte sau cititul în cafea. Aceasta nu este calea Cabalei. Cine încearcă să facă asta, încearcă, de fapt, să atragă, pe toate căile, Binele din lumile superioare, când scopul adevărat ar trebui să fie ridicarea noastră în lumile superioare şi nu coborârea lor aici.

Cabala practică

Nu există "Cabala practică", în sensul său simplu. Cabala nu înseamnă vrăji şi amulete, sau ghicirea viitorului. Scopul Cabalei este de a ridica omul Sus şi nu de a-l lăsa să se bălăcească în această realitate virtuală în care noi trăim.

Nu trebuie să uităm că Puterea Supremă coboară sufletul treaptă cu treaptă, până pe treapta acestei lumi. Misiunea care ne-a fost încredințată este de a găsi calea înapoi şi de a ne ridica, cu instrumente mai specializate decât cele pe care le-am avut la început. Creatorul ar fi putut dezvolta aceste instrumente şi fără să fi creat lumea, însă, atunci, scopul creației ar fi ajuns la noi prin constrângere. Scopul este ca oamenii, creațiile să ajungă la El în mod conştient, ştiind că vor să primească mai mult belşug, din alegere şi nu din constrângere, căci în spiritualitate nu există constrângere.

Creatorul a făcut totul cu intenție. Legea naturii care a fost imprimată în noi ne împinge, prin suferințe şi prin descoperirea răului din noi, să căutăm binele, plăcerea şi liniştea. Acest rău începe să ne mistuie într-atât încât suntem nevoiți să facem ceva cu el. El ne produce suferințele si, de fapt, ne împinge spre sfârşitul corecției. Calea este pietruită cu lupte şi războaie fără de sfârşit. Cine crede că vom avea linişte până la sfârşitul corecției, greşeşte amarnic.

Noi semănăm cu omul care şi-a pierdut conştiința, însă, după un anumit timp, şi-a revenit. După ce şi-a revenit, el nu mai este acelaşi om care a fost. El este mai slab, mâncarea îşi pierde gustul pentru el şi trece un anumit timp până când revine şi

se ridică pe picioarele sale. Pentru lumea care-l înconjoară nimic nu s-a schimbat. Schimbarea s-a produs numai în el, în interiorul lui şi aceasta este tocmai situaţia în care noi ne aflăm. În jurul nostru nimic nu s-a schimbat. Schimbarea s-a produs numai în noi. De când ne-am pierdut cunoştinţa, ne-am pierdut simţul spiritual odată cu distrugerea Templului, în urmă cu 2000 de ani. Existenţa noastră în exil înseamnă, de fapt, exil faţă de cunoaşterea realităţii adevărate, cunoaştere care acum se întoarce la noi. Încet, încet noi ne întoarcem la realitatea pe care am cunoscut-o anterior, numai că acum ne întoarcem cu instrumentele de primire mai mari, mai dezvoltate, care pot să cuprindă bogăţia Creatorului şi să nu simtă lipsuri.

Suferinţele califică instrumentul de percepţie al omului pentru sfârşitul corecţiei

Toţi trebuie să suferim. Sunt perioade când suferinţele vin în măsuri mici şi sunt momente când vin într-o anumită clipă. Şi, deoarece nu este "Înţelept care nu a greşit", toţi vor simţi suferinţele mai repede, sau mai târziu. Suferinţele au rolul de a ne apropia de scopul pentru care am sosit în această lume.

Căci, aproape că nu este astăzi om în Israel care poate să spună că-i este bine. Şi chiar dacă este, suferinţele încă se vor întări într-atât, încât fiecare om va ajunge să strige. Noi ne aflăm la începutul drumului. Din anul 1995 am intrat în perioada în care toţi înţelepţii au prevăzut în ea suferinţe şi războaie grele şi numai cu eforturi din partea noastră, din alegere, vom putea ajunge la rădăcina noastră spirituală şi. prin asta, să anulăm suferinţele.

Totul depinde numai de noi. Nu peste mult vom reuşi să înţelegem că tot ceea ce se întâmplă este numai un mijloc de a ne trezi, ca să ajungem la sfârşitul corecţiei.

21. Iluzia păcii

Chiar dacă va fi o astfel de realitate

în care se va semna tratatul de pace cu palestinienii şi sirienii, de suferinţe nu vom reuşi să fugim, până când nu vom înţelege sursa lor.

Ca oameni, noi avem obiceiul să ne ocupăm de problemele arzătoare de pe ordinea de zi. Şi, deoarece fiecare om are o altă ordine de priorităţi, este clar tuturor că problemele legate de viaţă şi de moarte vor sta întotdeauna în capul listei de priorităţi a fiecărui om, indiferent cine este el. De exemplu: dacă, doamne fereşte, săptămâna viitoare va avea loc un mare cutremur, care va avea sute de mii de victime, cineva îşi va mai aminti ce este "intifada Al-Aqsa"? Cineva îşi va mai aminti că am vrut să semnăm tratatul de pace cu Siria? Cineva se va mai gândi să dezbată problema aşezărilor din teritoriile ocupate? Este clar că o astfel de catastrofă va amâna toate celelalte evenimente de pe ordinea de zi naţională şi ne va demonstra, din nou, că şi dacă vom ajunge la pace cu toţi duşmanii nostri, nu vom ajunge la calmul aşteptat.

Dacă pornim de la presupunerea că un astfel de cutremur se întâmplă după ce ajungem la tratate de pace minunate cu toţi duşmanii noştri, asta ne va putea asigura securitatea şi pacea adevărată?

Noi nu putem să ne imaginăm că ne mişcăm intenţionat pe traiectoria pe care ne-am marcat-o. Cine ne presează să mergem pe această traiectorie astăzi este Arafat, mâine va fi Asad, iar poimâine va fi o tornadă sau un cutremur. Toate acestea au un singur scop clar – să ne facă să înţelegem că există scop în calea pe care mergem. Tot atât timp cât nu vom înţelege scopul cu ajutorul minţii şi al inimii, îl vom înţelege prin suferinţe şi catastrofe, cu un preţ foarte mare.

Ştiinţa Cabala, cea de care mulţi se feresc să o studieze, este deschisă astăzi în faţa oricărei persoane care doreşte, fără diferenţiere de religie, rasă, naţionalitate sau sex. Ea este ştiinţa pentru toţi. A sosit timpul să ştim ce este ştiinţa Cabala şi de ce ea se numeşte astfel.

Cabala explică faptul că a venit în lume pentru ca să ştim să primim. Nu pentru a primi unul de la altul, ci ca să primim toată bogăţia pe care a pregătit-o pentru noi Puterea Suprema în lumile superioare. Această bogăţie nu se vede astăzi, iar lumea pare plină de durere şi suferinţe, numai pentru faptul că nu am învăţat să primim. Studierea Cabalei ne ajută să ne însuşim cunoştinţele de bază şi importante ale capacităţii de a primi bogăţia. Nu învăţăm această ştiinţă într-o zi, însă şi numai studiul trezeşte în omul care învaţă puteri spirituale de care nu a fost conştient înainte, deoarece a fost scufundat în lumea materială care, după cum am arătat anterior, nu are nici o ieşire.

Omul, care a obţinut o dezvoltare materială extraordinară, a ajuns în lună şi în stele, a găsit medicamentele pentru bolile grele, a descoperit calculatorul, faxul şi internetul, nu şi-a făcut viaţa să devină mai uşoară, ci din contră. Totul pare prea iritant, prea stresant, nimeni nu mai are răbdare să-l asculte pe celălalt şi totul devine mecanic, parcă am fi roboţi şi numai natura umană ne mai aminteşte că suntem oameni, cărora le este greu să găsească scopul şi savoarea vieţii.

Aceasta este dilema cu care mulți dintre noi se confruntă zilnic. În trecut am avut răbdare să aşteptăm o scrisoare prin poştă şi trei zile, iar acum suntem nervoşi pe cel care nu este în stare să ne trimtă poşta electronică. În contextul tehnologic am pierdut sursa spirituală care a fost imprimată în noi. Am crezut că dezvoltarea tehnologică materială o să transforme viața noastră în paradis, dar am primit iadul pe pământ.

Toate acestea, pentru că nu am fost pregătiți să conducem progresul material, mână în mână cu progresul spiritual. În trecut, oamenii nu au avut nevoie de instrumentele tehnologice pe care noi le avem astăzi, deoarece ei au preferat dezvoltarea spirituală față de dezvoltarea materială. Istoria a demonstrat că această ordine de priorități a fost corectă, iar în ziua în care omul a încălcat acest echilibru, el a început să sufere războaie grele care au sosit din toate părțile, ca razboaie mondiale, catastrofe naturale, catastrofe ecologice, care au produs boli grele, cu care nu putem să ne confruntăm.

Am parcurs un drum atât de lung, însă am uitat să verificăm spre ce ne îndreptăm. Ştiința Cabala ne întoarce la concentrare pe scop, ne arată în ce direcție ne îndreptăm şi ne conduce la scopul de la care am derivat, ca evrei şi ca oameni.

Situația securității, situația statală şi situația economică în care ne aflăm nu se ivesc de nicăieri, ci au o singură cauză şi un singur rezultat. Puterea Supremă ne face să înaintăm tot timpul, în felul Ei, spre final, spre perfecțiune şi eternitate, însă noi trebuie să ajugem la concluzia că este necesar să înaîntăm prin forțe proprii. Dacă luăm de pe acum inițiativa în mâinile noastre, vom scăpa de calea suferințelor, iar dacă nu - vom suferi războaie grele.

Aceasta seamănă cu fazele dezvoltării noastre, ca indivizi şi ca societate. Fătul care se găseşte în pântecele mamei sale primeşte tot ceea ce are nevoie pentru existența sa de la mamă, în pântecele protejat față de societate. Când iese în această lume, societatea îl primeşte cu căldură şi iubire şi-i dăruieşte tot binele, pe parcursul copilăriei şi adolescenței sale. Însă, când copilul ajunge la vârsta de 20 de ani, deodată societatea, care atât de mult la iubit, începe să devină crudă, iar el nu înțelege de ce. Când era mic, voia să fie mare, iar acum ar prefera să se întoarcă din nou la copilărie. De ce se întâmplă asta?

Societatea îl face pe om să înțeleagă că, de acum, el trebuie să-şi dezvolte conştientizarea pentru nevoile sale şi să-şi asume responsabilitatea pentru faptele sale şi, prin aceasta, să continuie dezvoltarea sa spre scop. Dacă va deriva de la scop, viața va continua să fie crudă cu el, din generație în generație, de la o reîncarnare la alta, până când va ajunge la concluzia că nu ştie şi va începe să pună întrebarea esențială: pentru ce trăiesc eu?

Cu cât noi adăugăm şi ne dezvoltăm din punct de verere material, cu atât natura ne cere cunoaşterea scopului în formă tot mai decisiva. În fiecare fază a dezvoltării umane, natura ajunge la noi în formă tot mai pretențioasă.

Noi trebuie să înțelegem că şi dacă se vor semna tratate de pace cu toți dușmanii noştri, nu vom cunoaşte liniştea şi calmul, iar când vom termina războaiele, vor apărea tragedii în altă formă, inclusiv catastrofe naturale. Cu răspândirea ştiinței

Cabala noi împiedicăm catastrofele; şi nu avem nici o altă cheie, sau rețetă pentru asta.

Omul care moare înainte de a ajunge la împlinirea spirituală

Omul care moare înainte de a ajunge la împlinirea spirituală se va întoarce aici, într-o altă încarnare, până când va completa scopul spiritual pentru care a fost creat.

Cine stabileşte cine va muri şi cine va exista?

Există sistemul de procese ale sufletelor în lumea superioară. Fiecare acțiune pe care o facem aici are răspuns în lumea spirituală şi invers. Omul care hotărăşte să se arunce de la etajul trei şi îşi rupe piciorul, nu loveşte pe cel care i-a făcut ruptura. El înțelege că legile naturii stabilesc că o astfel de săritură duce la vătămare corporală. Şi noi trebuie să înțelegem că anumite fapte pe care le facem duc la vătămări în lumea spirituală. **Şi în lumea spirituală există legi şi tot ceea ce ni se întâmplă nouă astăzi este rezultatul proceselor spirituale care ni s-au făcut, ca indivizi şi ca societate.**

22. Război şi pace

Înțelepții ne aduc soluții pentru situația de criză a securitaății, a stării statale şi a stării economice – studiul cărții "Zohar". Sună cam fantastic? Nu, dacă înțelegem, într-adevăr, ce se ascunde cu adevărat în spatele acestui cuvânt.

Omenirea are un singur scop, însă sunt două căi de a ajunge la el. Scopul este de a ne asemăna cu Puterea Supremă, iar căile se numesc, calea Torei (a învățăturii) şi calea suferinței. Este vorba de o explicație simplă a unui fenomen pe care nimeni nu este în stare sa îl descifreze. Sunt două căi de a conduce acest război – fizic, cu ajutorul tancurilor, rachetelor şi al avioanelor şi calea spirituală, cu ajutorul luptei cu factorul negativ, aflat în fiecare din noi, instinctul de a face rău.

Perspectiva cabalistă, diferită de alte abordări din iudaism, determină că Puterea Supremă nu este în stare să facă rău creaților. Ea a creat lumea din dorința de a dărui bogăția creaților. Lipsa noastră de a putea primi bogăția, ea este cea care produce suferințele. Ştiința Cabala, de care în trecut s-au ocupat numai cei cu calități unice, ne învață cum să primim bogăția de la Puterea Supremă, prin conducte directe, fără mediatori şi fără perturbări în recepție. Astăzi, aceste cunoştințe sunt accesibile fiecăruia care le cere, deoarece este un program cosmic general, care pofteşte întreaga omenire la contopirea cu Puterea Supremă. După scrierile din "Zohar", aceasta se va întâmpla oricum, indiferent dacă vom vrea, sau nu, dacă vom crede în scrierile sale, sau dacă nu vom crede. Nu va fi din constrângere, însă suferințele ne vor conduce să cercetăm care este sursa lor.

Se adevereşte că, cheia legăturii cu Puterea Supremă se află în mâinile evreilor. Noi ştim calea, însă refuzăm să recunoaştem aceasta şi, bineînțeles, să-i instruim pe alții. Aceasta este situația astăzi în lume. Omenirea îi presează pe evrei să arate drumul către lumile superioare, însă evreii întorc spatele; pentru această încăpățânare noi plătim un preț mare – o dată, atentat cu bombă în Hedera, o dată, atentat sinucigaş în Dolfinarium, altădată, catastrofă în sala de nuntă. Acestea sunt lovituri dureroase care ne presează să ajungem la sfârşitul corecției, în țara promisă. Dacă nu vom ajunge din alegere, vom ajunge din suferințe. Orice încercare de a merge împotriva legilor creației este lipsită de sens şi este menită eşecului.

Totul este cunoscut

In "Zohar" s-a scris, încă în urmă cu mii de ani, că atunci când vom ieşi din ultimul exil şi ne vom întoarce în țara Israel, se va descoperi cartea "Zohar" şi aici vom purta ultimul război.

Războiul este necesitatea realității

Într-adevăr, am ieşit din exilul fizic în țările diasporei, la exilul în țara promisă; cu toate acestea, încă nu am ieşit din exilul spiritual în care noi ne găsim şi asta este cauza pentru care suferințele ne constrâng să ajungem la această ştiință enormă şi să ne folosim de ea.

Studiul din cartea "Zohar"

Nu este nevoie să stăm toată ziua şi să învăţăm din "Zohar". Înţelepţii dau exemplu tocmai pe regele David, care 40 de ani a purtat războaie şi tot în aceşti 40 de ani a scris Psalmii şi a ajuns la graniţele adevărate ale ţării Israel. Scopul nostru este să facem corecţii interioare. Dacă vom face aceasta, vom trece războiul de pe nivelul fizic, pe nivelul spiritual şi acolo nu vom fi nevoiţi să suferim pierderi.

Ameninţarea războiului

Nu avem aici scopul să înfricoşăm pe nimeni, ci să trezim oamenii, ca să ajute să îmbunătăţim situaţia şi să-i vedem pe cei care ne urăsc, ca soliile Puterii Supreme. Nu este aici propunerea să citim Psalmi de dimineaţă şi până noaptea, în speranţa că, atunci, va sosi mântuirea. Scopul este de a ajunge la situaţia în care să fim paralel în două lumi, numai astfel vom putea trece războiul fizic într-o altă dimensiune. Mai mult de atât, mai este necesară ameninţarea cu războiul? Căci războiul deja există şi el doar se va întări.

Duşmanii noştri ne ajută să ajungem la sfârşitul corecţiei

Cu toate că ei fac asta inconştient şi noi ne îndreptăm spre sfârşitul corecţiei tot inconştienţi şi încercăm să găsim alte scuze războiului. La primirea shabatului spunem "Veniţi la pace, îngerii păcii" (בואכם לשלום מלאכי השלום = bochem leshalom malachei hashalom), adică shabatul, care este sfârşitul corecţiei, are două forţe, binele şi răul, care sunt îngerii Domnului, adică soliile Domnului şi însoţesc omul. Conform ştiinţei Cabala, întrebuinţarea amândurora ne duce pe drumul cel mai apropiat, scurt şi plăcut la scopul stabilit pentru noi de la început.

Sunt şi instrumente suplimentare

Citirea din cartea "Zohar" este un instrument extraordinar, chiar dacă nu înţelegem nimic din ceea ce scrie în ea. Este de dorit, desigur, să ajungem la un instructor care înţelege lucrurile, pentru a le studia în profunzime, să începem cu introducerile în ştiinţa Cabala, căci fără ele ne va fi greu să înţelegem ce se spune.

În afară de aceasta, nu trebuie numai să învăţăm, ci trebuie să şi facem – să ducem o viaţă de societate, să lucrăm, să servim ţara, să facem armata şi să fim cetăţeni cu tot ce implică aceasta. Nu poate să existe realitate corectă, când unul trăieşte pe contul altuia. Trebuie studiat şi acţionat în paralel. Întotdeauna va exista un război interior şi un război exterior, până la sfârşitul corecţiei, iar astăzi trebuie să înţelegem că acest război este un lucru necesar pentru noi, numai că putem să-l trecem de pe nivelul fizic, pe cel spiritual şi să-l terminăm cu victorie.

23. Nu peste mult timp, se va studia Cabala în şcoli

Scopul fiecăruia dintre noi este de a ajunge, încă în această viaţă, la treapta spirituală cea mai înaltă, pe care se află Puterea Supremă. Sunt multe piedici pe cale, însă ele se pot ocoli prin diverse mijloace. Cartea "Zohar" este unul din ele.

În ultimii ani, omenirea a înregistrat realizări extraordinare în dezvoltarea ştiinţei şi a tehnologiei. Am ajuns la realizări care, în trecut, ni s-au părut visuri. Astăzi are fiecare copil acasă un calculator mai complex de zece ori faţă de cel folosit de cercetătorii de la NASA când au trimis primul om pe lună. Această dezvoltare, din păcate, nu ne-a ajutat să progresăm spre scopul adevărat spre care merge omenirea, din clipa în care a ajuns în această lume.

Scopul a fost pierdut, din motive diferite. Ştiinţa ne-a făcut să credem că dezvoltarea tehologică ne va uşura viaţa şi, datorită ei, vom lucra mai puţin şi vom câştiga mai mult, vor fi mai puţine suferinţe, boli şi durere şi chiar am vorbit despre medicamente pentru cancer şi sida. Însă, s-a creat o realitate total contradictorie. **Ne-am trasformat într-o societate bolnavă, plină de nervi, lipsită de răbdare, imorală şi crudă, am produs o tehnologie extraordinară, însă suntem în stare să ne folosim de ea astfel încât să ne facem nouă rău,** În Iran se lucrează, zi şi noapte, la prima bombă atomică ce va fi trimisă spre Israel. Acolo nu se gândesc la rezultatele unui astfel de proces, iar noi nu ne gândim la o cale ca să împiedicăm aceasta. Se pare că ea există. Nu degeaba s-a scris în Tora că lucrurile dintre om şi prietenul său sunt mai importante decât lucrurile dintre om şi loc. Dacă vom şti să dăruim mai multă atenţie celor care ne înconjoară, dacă vom şti să ascultăm şi la cei respinsi de noi şi să le întindem mâna, vom face paşi imenşi către scopul la care, şi aşa, vom ajunge.

Dacă tot vom ajunge, în orice situaţie, la scop, atunci de trebuie să ne trudim să fim oameni aşa de buni? Deja am menţionat că sunt două căi de a ajunge la final, calea învăţăturii (a Torei) şi calea suferinţelor. Două căi conduc către acelaşi scop, însă este clar că cea de a doua cale, calea suferinţelor, nu este cea recomandată.

"Ea nu este în cer" (Deuteronomul cap.30, versetul 12) ,s-a scris despre Tora şi, într-adevăr, ea nu este în cer. Noi avem posibilitatea să deschidem o nouă pagină, să începem să urcăm pe piscurile spirituale până pe culme. Totul depinde numai de noi. Dacă rămâne jos, s-ar putea ca pământul să se deschidă şi să ne înghită. Încă o dată, nu pentru a înfricoşa, ci cu scopul de a avansa. Câteodată ne este greu să înţelegem nevoia umană de a avansa. Iar, când rămânem în urmă, suferinţele ne ajung din urmă. Aeasta este o urmărire fără de sfârşit, care are loc între om şi suferinţele sale. Omul care reuşeşte să se ferească de suferinţele sale şi să le controleze, cu ajutorul înălţării spirituale, ştie că ele nu-l vor ajunge niciodată. Cui îi este greu să meargă înainte şi este exaltat de minunile acestei lumi, care nu este decât o iluzie, este cuprins de suferinţe şi nu reuşeşte să scape de ele. Înţelept este omul care se fereşte de suferinţe şi reuşeşte să le controleze. El are posibilitatea să controleze toată creaţia. Nu este neapărat vorba de omul care, din ziua naşterii sale a fost menit să fie înţelept. Deoarece, fiecare din noi poate să fie înţelept, numai să vrea să înveţe să facă primii paşi ai voiajului către spiritualitate.

Fiecare din noi vrea ceva. De la dorința cea mai joasă – să bea, să mănânce, să facă sex şi până la dorințele cele mai înalte – să conducă peste alții, să obțină onoare, poziție şi putere. Înțeleptul este cel care vrea toate acestea, însă a hotărât că el vrea şi spiritualitatea. Spiritualitatea se află în capul listei nivelor dorințelor şi cine hotărăşte că ea este scopul pe care şi-l propune, scopul îi va da o mână de ajutor şi îl va apropia de ea.

Calea de a face aceasta nu este complicată. Prima dată trebuie să ne însuşim cunoştințele de bază, necesare ca să înțelegem cum acționează această lume. Ca şi în alte ştiințe, dacă nu vom înțelege tehnica, nu vom putea înțelege nici acțiunea. În ştiința fizicii există tehnici pe care fizicianul tebuie să le memoreze, pentru ca să poată explica acțiunile din univers. Şi înțeleptul are tehnici cu ajutorul cărora poate să înțeleagă acțiunile care au loc în această lume şi în lumile superioare. Totul acționează după legea ştiută de la bun început. "Legea a fost dată şi nu poate fi încălcată" (חוק נתן ולא יעבור = hoc natan velo iavor). Sunt aici legi după care este condusă întreaga noastră lume. În clipa în care cunoaştem aceste legi, intrăm în lumea spirituală. Acesta este numai primul pas, însă un pas sigur spre scopul final.

În contradicție cu studierea altor ştiințe, studiul Cabalei necesită şi voință de Sus. Câteodată, de Sus se pun în fața celui care studiază dubii, frica şi, poate, chiar dorința de a părăsi studiul şi de a se întoarce la realitatea din care a venit. Toate acestea, numai pentru a-l pregăti mai bine pentru studiu, să-l purifice şi să îndepărteze de la el orice îndoială față de calea pe care merge. Lucrul seamănă cu arcul care, cu cât este mai tensionat în jos, cu atât va fi aruncat mai sus, când se va elibera. Astfel şi studentul mediu, chiar dacă el simte, în mijlocul studiului, că se află pe un nivel inferior față de fiecare om, aceasta are ca scop să-l întărească şi să-l facă imun în vederea paşilor următori. Ridicarea către spiritualitate este deschisă tuturor, însă este necesară şi o măsură de dorință proprie de a se dezvolta în această direcție.

Astăzi, organizația "Bnei Baruch" (בני ברוך) pune în acțiune un imens sistem de răspândire a ştiinței Cabala, din convingerea că este îndeajuns o preocupare de început în domeniu pentru a introduce omul în lumea spirituală şi de a trezi în el punctul din inimă, care îl va ajuta să acționeze spre lumile superioare, iar, cu ajutorul lor, îi va fi mai uşor să înțeleagă această ştiință, s-o cerceteze şi s-o încerce. Distanța dintre noi şi această ştiință este foarte mică. În cele din urmă, tot vom ajunge la Cabala, oricum, însă, dacă se poate ajunge la ea din voință, de ce să alegem calea suferințelor?

În contradicție cu alte popoare, noi avem acea sclipire care ne apropie de Puterea Supremă. Această sclipire ar trebui să trezească în noi dorința pentru spiritualitate şi să aducă după noi întreaga omenire spre această ştiință enormă. Patriarhul Avraam a fost primul care a primit această sclipire de la Creator şi a transmis-o mai departe poporului evreu. Acum, şi noi trebuie să ştim să ne folosim de ea, din recunoaştere clară că Tora şi obligațiile religioase care au fost scrise, au menirea să ne pregătească în urcarea pe treptele spirituale.

Poziția neevreilor în lumea spirituală, la care se presupune că vom ajunge

Patriarhul Avraam a fost un om, ca şi oricare altul din poporul său – până când a primit pornirea de a cerceta realitatea şi a ajuns la cunoaşterea Puterii Supreme. Numai dorința către spiritualitate la deosebit de ceilalți, iar ea a devenit rădăcina poporului său. Noi suntem deosebiți de alte popoare numai datorită puctului din inimă, căci există în inima noastră pregătirea cunoaşterii Creatorului, prin aceasta fiind deosebit şi Patriarhul Avraam de restul persanilor din antichitate. În tot restul, după toate analizele genetice, nu este în noi nimic deosebit față de poporul persan din antichitate, din care a venit Patriarhul Avraam. Numai existența "genei spirituale" din noi îi fac pe toți să ne urască, pentru că noi nu o fructificăm prin atragerea popoarelor lumii către acel viitor strălucit, promis tuturor.

Această strălucire vrea de la noi să fim asemănători Puterii Supreme, iar dacă vom face aceasta, toți neevreii vor veni pe urmele noastre. Ei nu pot progresa în fața noastră către sfârşitul corecției, deoarece noi suntem o piedică în fața lor. Tot atâta timp cât nu vom ajunge la sfârşitul corecției, nimeni din întreaga omenire nu poate să ajungă la ea. Există ordine spirituală în lume, iar noi suntem parte din ea.

În general, neevreii, în timp ce sunt corectați, au potențial mai mare de a percepe spiritualitatea, decât au evreii. Însă evreii au potențialul de a intra în spiritualitate şi atunci când nu sunt corectați. Aceasta se poate pentru că sufletele evreilor sunt mai uşoare decât sufletele neevreilor, de aceea ele urcă mai repede în lumea superioară. Şi tot pentru aceasta, evreul va fi întotdeauna evreu. Şi în studiul reîncarnărilor este specificat că evreul care moare şi nu a corectat ceea ce i-a fost impus, se va întoarce într-o altă reîncarnare tot ca evreu şi nu ca neevreu, deoarece sufletul nu poate să schimbe corpul lui spiritual.

Cabala este o ştiință

Studierea Cabalei nu se deosebeşte față de studierea fizicii sau a unei alte ştiințe. Şi Cabala învață despre legile creației şi nu despre secrete şi minuni. În toată creația stăpânesc legi, iar ceea ce nouă ni se pare o minune este o lege cunoscută în Cabala. Ştiința Cabala se numeşte şi "ştiința tăinuită" (תורת הנסתר = torat hanistar), deoarece ea ne învață că ceea ce este necunoscut în alte ştiințe, descoperim prin studierea Cabalei. Cu toate acestea, încă există problema că ea aparține minunilor, căci noi încă nu stăpânim studiul exact, căci înțelepții care au fost înaintea generației noastre ne leagă de treapta spirituală pe care ei au fost când au scris cărțile de Cabala. În timpul studiului, noi ne unim cu ideea şi ne legăm de acea treaptă spirituală care se află în noi, în stare somnolentă. Prin studiu, noi trezim în jurul nostru Lumina Atotcuprinzătoare care produce corecția spirituală de care noi avem nevoie.

Diferența dintre studiul ştiințelor şi studiul Cabalei

Orice altă ştiință se învață cu ajutorul inteligenței umane. Legile pe care le primeşti sunt însuşite numai cu ajutorul celor cinci simțuri. În Cabala primeşti un al şaselea simț. Dacă nu-ți dezvolți al şaselea simț, Cabala nu va pătrunde în tine şi nu vei înțelege învățătura şi vei învăța Cabala ca şi pe oricare altă ştiință. Iar atunci, studiul este lipsit de valoare. Toată metoda folosită în studiul Cabalei se referă la dezvoltarea acestui al şaselea simț, pentru revelația Puterii Supreme. Elevii dobândesc acest al şaselea simț pe parcursul studiului.

Ştiința tăinuită

Pe parcursul anilor au făcut eforturi să ascundă această ştiință, din motive diferite. Rabinul Israel Ben Eliezer, cunoscut ca Baal Shem Tov (1700-1760), a încercat să reînoiască preocuparea pentru Cabala şi, într-adevăr, a reînoit-o timp de 200 de ani, însă, după aceea, iar a dispărut. În secolul care a trecut, secolul al XX-lea, a dispărut a doua oară şi abia acum începe adevărata sa reînviere.

Cabala în şcoli

Aceasta este numai o chestiune de timp. Nu peste mult, elevii vor învăța Cabala în şcoli, ca şi cum ei învață astăzi fizică sau matematică.

Sunt oameni care au ajuns deja la sfârşitul corecției

Nu puțini sunt cei care au ajuns deja la asemănarea formelor cu Puterea Supremă. De la distrugerea Templului, în fiecare generație au fost câteva sute dintre aceştia. În urmă cu 100 sau 200 de ani, fiecare rabin, din fiecare orăşel mic, a fost posesor al unei astfel de trepte spirituale, iar de partea opusă, bineînțeles, sunt miliarde care nu au reuşit încă să ajungă la sfârşitul corecției. Acum este timpul potrivit să fie dăruită tuturor acestora oportunitatea să se ridice către lumile spirituale. Pe parcursul tuturor acestor ani, ştiința Cabala a fost ascunsă, însă, cu sfârşitul ultimului exil, în anul 1995, a sosit timpul s-o expunem şi s-o ridicăm.

24. Nu sunt extratereştri pe alte planete

Omenirea investeşte sume enorme

în explorarea vieții pe alte planete. Cabala determină că oamenii sunt singura inteligență supremă existentă în întregul univers. Numai oamenii au potențialul de a ajunge la nivelul Puterii Supreme pe parcursul unei vieți pământene. Noi avem instrumentele şi calea. Iar acum avem nevoie numai de voință.

Cele două superputeri au investit, pe parcursul secolului trecut, sume enorme pentru cercetări, care au avut ca scop să verifice posibilitatea existenței unor alte foerme de viață inteligente, în afara globului pământesc. Pe parcursul anilor, această întrebare a ocupat cercetătorii, astronomii, scriitorii şi, în special, pe scriitorii de scenarii care au scris sute de filme despre extratereştrii care aterizează de pe alte planete, fac pace sau se războiesc cu oamenii. Ei s-au bazat, în principal, pe fantezie, însă, ca fantezia să aibă suport stabil pe care să se bazeze, ei au vorbit cu oameni ce au afirmat că extratereştrii i-au răpit şi au făcut cu ei experiențe diferite. Au fost şi martori, care au fost gata să jure că au vazut un ABAM sau doi, navete care au venit de pe alte stele. Mai târziu, s-au strâns declarații ale agricultorilor, care au prezentat fotografii ale câmpurilor cu cereale care au dispărut peste noapte, iar în locul lor au rămas urme ale spicelor distruse, ca singura mărturie a ceea ce s-a întâmplat în acel loc.

Până astăzi, nu este nici o dovadă ştiințifică esențială a existenței vieții în afara globului pământesc. Oamenii de ştiință pun la îndoială toate mărturiile care s-au strâns în întreaga lume. Astăzi sunt, poate, câteva sute de mii de mărturii, însă nici una nu s-a adeverit. Una dintre poveşti, care doar stârneşte fantezia în ceea ce priveşte teoria extratereştrilor, se referă la evenimentul care a avut loc, sau nu a avut loc, în urmă cu câteva sute de ani, în secolul trecut.

Piloții forțelor aeriene americane au recepționat un corp neidentificat, care făcea cercuri peste unul din state. Ei s-au îndreptat spre el şi au argumentat că au văzut o navetă spațială care se învârtea în jurul axului. După declarațiile lor, naveta spațială a continuat să zboare pe o distanță mare, până când s-a prăbuşit deasupra munților stâncoşi. Aceaşi legendă povesteşte că oamenii de ştiință care au venit în acel loc, au ridicat două corpuri de extratereştri, care au fost capturate în naveta prăbuşită. Mai târziu a fost răspândit filmul video, controversat, în care se vede, cică, mărturia autopsiilor care s-au făcut celor doi extratereştri în laboratoarele armatei americane. La toată această poveste nu s-a găsit niciodată acoperire, ca şi la toate celelalte povestiri legate de existența vieții în afara globului pământesc.

Cu toate acestea, întrebarea legată de existența vieții în afara globului pământesc încă preocupă pe mulți, cu toate că guvernul american, în ultimii ani, a hotărât să reducă în mod substanțial fondurile alocate cercetării în acest domeniu, poate pentru că au ajuns la concluzia că este vorba de cheltuirea exagerată a banilor publici. Opus acestora, sunt tocmai cei care fac din aceste poveşti câştiguri bune, ei fiind oamenii de la Hollywood, cărora o poveste nouă cu extratereştri îi fac să vândă mulțimii încă o iluzie, uite, nu peste mult, va ateriza asupra noastră o navetă de pe Marte.

Acest subiect ne fascinează, deoarece el se află la granița misterului şi tot ce ne este ascuns ne face curioşi, aproape fără capacitatea de a ne controla. Dudu Topaz, fostul actor al raiting-ului din televiziune, a reuşit să stabilească recordul maxim când a promis că va încerca să facă, în emisiunea sa, o întâlnire cu extratereştri. Astăzi, aceasta pare ciudat, însă, în urmă cu câțiva ani, el a reuşit să paralizeze toată țara în fața televizorului cu promisiunea sa.

Ştiința Cabala dă importanță mare faptului că omul cercetează lumea care-l înconjoară. Cercetarea decurge din dorința pe care Puterea Supremă a întipărit-o în creație, iar ea se supune acestei dorințe. De fapt, nu acesta este scopul. Aceasta este cauza pentru care Cabala se referă la om în mod diferit față de celelalte culte. Din punctul de vedere al ştiinței Cabala, întrebarea existenței extraterştrilor nu se pune, deoarece oamenii sunt inteligența cea mai înaltă existentă pe fața pământului. Numai oamenii au posibilitatea să fie în legătură cu lumile spirituale, în timp ce ei se află aici, în realitatea acestei lumi şi, cu toate acestea, să se lege de sursa Luminii Superioare, din care au venit. Această legătură, numită, după Cabala, sfârşitul corecției, este dovada că nu are nici un rost căutarea după extratereştri, sau farfurii zburătoare neidentificate în spațiul universului. Această dovadă este documentată în zeci şi poate mii de scrieri pe care le-au lăsat după ei înțelepții, care au ajuns pe acel nivel spiritual şi au adus de acolo instrucțiuni folositoare pentru dezvoltarea omenirii întregi.

Întregul univers care se învârte în jurul nostru a fost creat numai pentru noi. Toate stelele, plantele şi animalele, toate au fost create pentru a ne folosi de ele ca să înaintăm către sfârşitul corecției. Noi suntem în interiorul corpului nostru fizic, deoarece aceasta este situația spirituală cea mai joasă în care ne putem găsi, iar din ea noi putem să înaintăm, din punct de vedere spiritual. Aceasta seamănă cu coarda arcului - cu cât este mai întins în spate, cu atât mişcarea noastră de înaintare va fi mai mare. Situația fizică în care noi ne aflăm astăzi este întinderea noastră în spate, iar noi trebuie să ne ajutăm de ea pentru a sări înainte către scopul creației. Mulți oameni deja înțeleg că lumea se mişcă în funcție de cauză şi efect şi, pentru aceasta, trebuie să fie o cauză a existenței universului, iar singura cauză suntem noi. Am ieşit din sursa superioară, în urmă cu câteva mii de ani, într-un proces spiritual a cărui descriere în amănunțime se găseşte în cartea "Zohar", am coborât treptat din lumea spirituală cea mai de sus, până în lumea materială, cea mai de jos. Noi ne găsim aici, pentru a ne întoarce la aceeaşi sursă, iar aceasta trebuie să fie o întoarcere necesară şi conştientă. Nu poate să fie o întoarcere inconstientă, sau din starea de moarte, a omului, la aceeaşi sursă superioară

Nu are nici un rost să aşteptăm moartea pentru a ne salva de suferințe, sau să sperăm că, atunci când vom muri, ne vom întâlni cu Creatorul față în față. Singura cale de a întâlni Puterea Supremă este de a învăța calea spre Ea încă din viața asta. Numai nouă ni s-a dat posibilitatea de a face asta şi numai pentru noi a fost creat cerul şi pământul şi tot ceea ce ele cuprind. Nu are nici un rost să căutăm în stele extratereştri, sau Farfurii Zburătoare, deoarece, pur şi simplu, ele nu există.

Dacă vom începe o căutare interioară continuă după Puterea Supremă, din interiorul nostru, dacă vom căuta calea spre Ea, vom putea să ne economisim, nouă şi omenirii întregi, multe suferințe inutile care urmează să ni se întâmple dacă nu vom acționa cât de repede posibil. Putem să concluzionăm că extratereştri şi Farfuriile

Zburătoare sunt subiecte fascinante pentru ecranele cinematografelor, însă, în viaţa noastră personală şi intimă, noi trebuie să ştim că suntem parte integrantă din scopul general al creaţiei şi noi suntem singurii capabili să pornim procesul spiritual personal, în avans. Dacă vom expune acordul nostru de a face aceasta, vom putea sări peste foarte multe obstacole în viaţă. Dacă vom renunţa la aceasta şi vom prefera să devenim dependenţi de întrebările pe care această lume le pune în faţa noastră, vom pierde scopul.

Acum, avem oportunitatea să facem toate acestea. Este foarte simplu să începem asta. De fapt, prin citirea acestui articol, voi deveniţi asociaţi misiunii globale impresionante, a cărei importanţă adevărată nu o putem evalua. Din punctul de vedere personal, voi vă promovaţi pe voi, spiritual, spre scopul pentru care aţi venit în lume, iar ritmul progresului depinde de voi. Veţi putea aştepta trezirea următoare, sau să căutaţi material cabalist relevant chiar acum. Această căutare este parte intregrantă din acea misiune pentru care voi trebuie să aveţi dorinţă interioară, care vă cere să primească împlinirea, iar această dorinţă are rădăcina numai în voi. Dacă vă veţi expune acordul, el se va trezi de Sus şi o să vă dăruiască prima strălucire care vă va duce la începutul călătoriei voastre.

Există încă o inteligenţă în univers, cu excepţia oamenilor?

Pentru ca să răspundem la această întrebare, noi trebuie să ne întoarcem la sursă, la baza din care a ieşit creaţia şi s-a dezvoltat, prin cele patru faze ale dezvoltării sale, numită în Cabala "cele patru aspecte ale Luminii directe" (ד' בחינות דאור ישר = daled behinot de or iashar). Puterea Supremă a creat creaţia cu o unică trăsătură şi anume, cea a dorinţei după Puterea Supremă. Faptul că noi nu simţim Puterea Supremă si nu O vedem, ne face să dorim alte lucruri, cu toate că, până la urmă, întotdeauna ajugem la concluzia că sursa tuturor dorinţelor noastre se află în dorinţa de bază, de a primi plăcerea direct de la Puterea Supremă. Tot atât timp cât nu primim plăcerea diect de la Puterea Supremă, noi simţim suferinţe. Suferinţele sunt, de fapt, lipsa simţirii Puterii Supreme. Aceasta este adevărat şi în ce priveşte toate organismele, în măsură mai mare sau mai mică, în concordanţă cu dorinţa de primire pe care o au, care este esenţa creaţiei.

Inteligenţa noastră se află lângă dorinţa de a primi, iar ea se află acolo pentru a ajuta dorinţa de a-şi atinge scopul. Dorinţa de a primi a fost creată în trepte. De pe treapta dorinţei de a simţi Puterea Supremă, în forma ei cea mai nesemnificativă, numită "mineral" (דומם = domem) şi până la forma cea mai avansată, numită "vorbitoare" (מדבר = medaber). Aceste trepte, despre care noi vorbim, încă nu aparţin conceptelor acestei lumi.

De la Puterea Supremă s-a născut dorinţa de a primi. Dorinţa s-a dezvoltat, fază după fază şi a început să se îmbunatăţească. Au fost create din Ea lumile spirituale şi Ea a început să "coboare", să se micşoreze in calităţile Sale şi în puterea Sa, până când a coborât pe treapta cea mai de jos, care se numeste "lumea aceasta". Diferenţa dintre lumea superioară şi această lume constă în aceea că în lumea superioară dorinţa de a primi plăcerea simte de ce vrea să se bucure şi doreşte aceasta, iar dorinţa de primi care se află în această lume, nu simte de ce trebuie să se bucure şi nu ştie care este sursa bucuriei şi a plăcerii.

Dorința de a primi, care se dezvoltă la început în patru trepte ale Luminii directe, se dezvoltă din dorința de a primi, cea mai mică pe care a creat-o Puterea Supremă, iar când a primit plăcerea cea mai mică, se dezvoltă dorința de pe treapta "mineral", până la treapta "vorbitoare", iar când ajunge la această treaptă, începe dezvoltarea sa inversă, micşorarea de pe treapta "vorbitoare", la treapta "mineral". Cu alte cuvinte, treaptele mineral, vegetal, animalic şi vorbitoare se numesc "lumi", iar ultima treaptă, care este treapta "mineral", se împarte în cinci trepte, în care ultima este "lumea aceasta", iar lumea aceasta se împarte şi ea în cinci părți, iar în ea totul se dezvoltă după aceleaşi faze, de la "mineral" la "vorbitor".

Nu este vorba de teoria evoluției lui Darwin, deoarece aici sunt legi spirituale, după care totul vine din minerale şi de acolo a evoluat. În această dezvoltare este lege care stabileşte că fiecare treaptă inferioară este egală numai cu punctul de început al punctului superior. De aici decurge că valoarea tuturor mineralelor din univers, inclusiv galaxiile, stelele, luna şi soarele, valorează numai cât baza unei plante. Întreaga floră, care a fost, este şi va fi în toate timpurile, valorează numai cât un animal. Toată fauna, de la virusul cel mai mic, până la elefantul cel mai mare şi toate animalele care au fost, sunt şi vor fi, în toate timpurile, valorează numai cât un om, o ființă vorbitoare, iar tot ce se află pe treapta vorbitoarelor în lumea noastră, în toate timpurile, valorează numai cât baza unui "punct spiritual din inimă", din care începe o cu totul altă lume. De aici, noi învățăm că piramida mineralelor, florei, faunei şi vorbitoarelor este construită astfel încât fiecare treaptă inferioară valorează cât un grăunte din treapta superioară ei. Aceasta este piramida adevărată a relației calitative dintre componentele creației.

Această explicație răspunde şi la întrebarea – dacă nu există şi alte vieți în univers, de ce este nevoie de atât de multe galaxii, planete şi corpuri astrale? Raportul cantitativ se egalează, în cele din urmă, cu raportul calitativ despre care am vorbit în construcția piramidală a acestor trepte, însă raportul este calitativ şi nu cantitativ, căci acolo unde se termină treapta inferioară, ea se transformă în cauza creerii treptei superioare ei. O situație inversă nu este posibilă, căci mineralul nu se poate transforma în plantă, planta nu se poate transforma în viețuitoare, iar viețuitoarele nu se pot transforma in vorbitoare.

Fiecare îşi îndeplineşte funcția prin aceea că dă posibilitatea treptei superioare să înceapă să se dezvolte. Astfel şi în interiorul omului – omul care se naşte în spiritualitate are punctul din inimă care se numeşte "asemănător sanctității" (דומם דקדושה=domem de kedusha), din care se dezvoltă treptele vegetal, animalic şi "vorbitorul sfânt".

De la Puterea Supremă au ieşit în lumea spirituală patru trepte: mineral, vegetal, animalic şi vorbitoare. Vorbitoarele s-au dezvoltat şi au vrut să se asemene Puterii Supreme, iar pentru a se asemăna cu Ea, au trebuit să coboare la treapta opusă celei pe care se află Puterea Supremă. De aceea a descrescut vorbitorul până la nivelul animalic, vegetal şi mineral, iar în mineral se termină treptele spirituale şi începe coborârea în lumea aceasta în care, pe ultima treaptă, începe devoltarea înapoi, de jos în sus, în toate fazele, până la Dumnezeire.

Şi pietrele trebuie să fie asociați în procesul de întoarcere la Puterea Supremă?

Pietrele nu se pot întoarce la Puterea Supremă, însă, în clipa în care treapta "om" se dezvoltă, prin ea, întreaga creație ajunge la nivelul în care este legată de Puterea Suprema şi se umple cu Ea.

Nu este posibilă viața în afara globului pământesc

După ştiința Cabala, nu este posibilă existența unei alte inteligențe, deoarece noi, care obținem lumile superioare, ştim că drumul pentru obținerea lumilor superioare există în noi şi nu trebuie să-l căutăm în univers. Această cale trebuie să se nască din noi. Noi înşine suntem compuşi din corp, care este "animal" şi din conştiința "vorbitorului", care este esența noastră omenească interioară. După ea apare "punctul din inima", iar acesta este începutul muncii spirituale, până se ajunge la rădăcina spirituală a omului primordial. Cei care au obținut această rădăcină în interiorul lor, ajung la obținerea lumilor superioare şi văd forma cea mai exaltată a tot ceea ce Puterea Supremă a creat şi, de aceea, nu are nici un rost să căutăm pe alte planete ceea ce Puterea Supremă nu a creat. Nu poate să existe o dezvoltare a unei ființe omeneşti mai apropiate de Puterea Supremă decât noi.

Şi ce este cu mărturiile oamenilor care susțin că au fost răpiți de extratereştri?

Totul derivă dintr-o imaginație dezvoltată şi nimic mai mult.

Sunt teorii după care Creatorul, de fapt, este o inteligență superioară nouă

Noi putem obține noțiunea de "Creator" numai în limitarea celor cinci simțuri ale noastre, nu peste acestea. Cică, dacă am fi avut şi alte caracteristici, ar fi fost posibil să recepționăm esența Creatorului în altă formă. În prezent, noi simțim Creatorul după cum El vrea să-L simțim. Astfel ne-a creat El. Ce este El, într-adevăr, nu putem să spunem, ci numai ceea ce descoperim cu simțurile noastre. După legea, "după fapte şi răsplată" - după felul cum Creatorul se dezvăluie în faptele sale față de om, astfel noi Îl simțim şi gândim despre El.

A fost de prisos să ajungem pe Lună?

Nu. Omul trebuie să cerceteze universul în care trăieşte. Această necesitate este imprimată în noi de Puterea Supremă, iar noi trebuie s-o împlinim. Însă, nu trebuie să transformăm aceasta într-un fel de statuie la care să ne închinăm. Cercetarea, de fapt, ne va ajută să ştim mai multe, însă nu ne va face mai fericiți. Ca urmare a acestor cercetări ale universului, mai apropiat sau mai îndepărtat, a devenit posibilă argumentarea că noi suntem unicele creații din el.

25. Misiunea evreilor

Evreii vor continua să fie îndureraţi, răniţi şi suferinzi, atât timp cât vor refuza să asimileze faptul că soarta

**întregii omeniri apasă pe umerii lor.
În forfota acelor zile vijelioase şi
dureroase, pe când morţii încă erau
în faţa noastră, iar răniţii încă sângerau
pe străzi, a apărut senzaţia stranie că
prevestirile cele mai grele ale proorocilor,
din timpul primului şi celui de al doilea
Templu, au devenit realitate în faţa ochilor
noştri, aici, în secolul al XXI-lea.**

În mai puţin de două zile şi-au pierdut viaţa peste douăzeci de evrei într-un lanţ de atacuri teroriste cumplite, care nu fac deosebire între femei şi bărbaţi, copii şi bătrâni, religioşi şi atei. Toţi sunt o ţintă numai prin faptul că sunt evrei. Am ajuns într-o situaţie absurdă, ne este teamă să ne mişcăm liberi în ţara noastră. Propoziţia "să fim naţiune liberă în ţara noastră" (להיות עם חופשי בארצנו = lihiot am hofshi beartzenu) s-a transformat doar în binecunoscutul rând din imn şi nu mai reflectă realitatea. Din păcate, realitatea este mult mai tristă. Nouă ne este teamă să ajungem în centrele de magazine, la piaţă, să călătorim cu autobuzele şi chiar să cinstim rudele şi cunoştinţele noastre, în ocaziile lor de bucurie. Astăzi ne este mai clar decât oricând că, atunci când ieşim din casă, nimeni nu mai poate să ne garanteze că ne întoarcem la ea, în pace. Terorismul a ajuns în fiecare loc, el se află în fiecare colţ şi pare că nu este scăpare de el.

Politicienii încearcă să ne vândă iluzii, fiecare din ei are o altă soluţie creativă pentru rezolvarea problemelor de securitate ale statului Israel. Toţi ne promit securitate, însă, în realitate, cu cât urcă numărul guvernelor în exerciţiu, tot aşa urcă şi numărul soldaţilor decedaţi în războiul căruia nu i se vede sfârşitul.

Fiecare oaie poate să fie în siguranţă dacă păstorul, care este în faţa turmei, este un om inteligent şi cu viziune. Chiar dacă întreaga turmă este oarbă, poate să fie sigură că păstorul care o conduce, o va duce în loc sigur. În realitatea în care noi trăim astazi, descoperim că nici măcar nu avem păstor, iar cei care stau în capul piramidei şi conduc ţara spun şi ei, în spatele uşilor închise, că nu au nici o soluţie. Armata Israeliană (צה"ל=Tzahal), armata cea mai puterrnică din Orientul Mijlociu, nu este în stare să dea răspuns la atacurile teroriste ale sinucigaşilor şi a celor care îi trimit. Rachetele au început să aterizeze în oraşe şi pare că situaţia noastră nu a fost niciodată atât de rea.

` Toată lumea are soluţiile acestei lumi, pentru necazurile ei când, de fapt, soluţia se află pe un alt nivel. Înţelepţii din toate timpurile s-au confruntat cu greutăţile care le-au fost puse în faţă în această realitate şi au reuşit să înţeleagă că orice încercare de a găsi soluţii materiale pentru problemele lumeşti nu are nici o şansă. De aceea, au început să caute soluţiile pe alte nivele, iar pentru a face aceasta au învăţat să dobândească instrumentele spirituale care să-i ajute să stăpânească acea navetă spirituală care să-i conducă către scopul creaţiei.

Înţelepţilor le-a fost clar că este un scop grandios, ascuns în spatele greutăţilor puse în faţa lor. Ei au înţeles şi au ştiut că toate suferinţele pe care le văd şi le experimentează nu sunt decât sugerări grosolane care le sunt trimise de Sus ca să-i încurajeze să acţioneze pe nivelele spirituale. Când au ajuns în lumea spirituală, au descoperit că se află în centrul de control al întregii lumi, locul de unde coboară

ordinele în această lume, pentru fiecare nivel al vieții, iar de acolo le-a fost mai uşor să influențeze procesele care au fost deja planificate. Mai târziu, o parte dintre înțelepți au pus pe hârtie experiențele lor personale şi aşa s-au născut cărțile de Cabala care instruiesc pe toți cei care le folosesc, în ce fel să ajungă la acel centru suprem de control, pentru a dobândi contolul asupra vieții lor personale, iar mai târziu şi asupra proceslor care ating întreaga omenire.

Această misiune a fost împărțită în trepte. Este clar că nu fiecare om poate să ia asupra sa misiunea într-o clipă, din cauza diferenței esențiale existentă între un om şi altul. De aceea, Creatorul a ales un grup de oameni din întreaga omenire pentru a ajunge primul la acest centru de control, la situația de alipire de Creator, situație spirituală superioară. După aceea, acel grup va conduce omenirea întreagă spre acea stare spirituală.

De aceea a câştigat poporul evreu porecla de "lumină pentru neevrei" (אור לגוים = or legoim), căci nouă ne revine obligația, de la creerea lumii, misiune spirituală condusă de Puterea Supremă. Aceasta este o misiune de care nu se poate scăpa, este imposibil de refuzat şi nu se poate să nu fie luată în considerare. Fiecare clipă în care nu ne ocupăm de această misiune, ne costă foarte scump.

Exact ca şi în povestea biblică despre profetul Iona care a fost trimis să-i avertizeze pe locuitorii Ninivei despre pericolul exterminării care-i aştepta. Şi el a încercat să scape pe diferite căi de misiunea care i-a fost impusă de Creator, însă Creatorul l-a ajuns atât pe uscat, în apă, cât şi în stomacul balenei, până când şi-a împlinit misiunea. Povestea lui Iona este o alegorie care îi atinge pe toți, în această lume. Şi noi, evreii, ca şi profetul Iona, încercăm să ignorăm misiunea care ne-a fost impusă de Puterea Supremă. Noi vrem să fugim peste mări pentru a scăpa de răspundere, însă misiunea ne prigoneşte şi ne ajunge din urmă în fiecare punct de pe fața pământului.

Nu este scăpare din fața misiunii spirituale superioare, iar în cele din urmă, vom fi nevoiți s-o împlinim în întregime, deoarece noi suntem împuterniciți de legea naturii, pe care a stabilit-o Puterea Supremă, iar ea acționează asupra noastră o presiune enormă, sub formă de suferințe, pe care noi le simțim în aceste zile. Dacă ne întoarcem la povestea profetului Iona, el a urcat pe vas pentru a scăpa de misiunea care i-a fost impusă si a adus o vijelie înfiorătoare asupra sa şi a celor de pe vas, până când toți oamenii de pe vas i s-au adresat cu rugămintea să se roage Creatorului său. Şi noi, prin ignoranța noastră față de Puterea Supremă şi față de misiunea pe care ne-a impus-o, invităm asupra noastră vijelii şi dezastre. Vasul pe care noi navigăm dă din val în val şi amenință cu scufundarea.

Asemănător cu ceea ce s-a întâmplat pe vasul unde a stat Iona, tot aşa simt astăzi popoarele lumii, că vijelia care are loc şi scutură întreaga lume dintr-o parte în alta, cere prea multe suflete jertfă. În trecut, ei au crezut că soluția se află în mâinile noastre, însă degeaba. Inconştient, ei îşi îndreaptă privirea către evrei. Ei sunt convinşi că în mâinile evreilor se află cheia mântuirii întregii lumi, însă evreii continuă să ignore veşnica lor misiune. De aceea, presiunea asupra evreilor devine tot mai insuportabilă şi, se pare, în viitorul apropiat, se va accentua, deoarece noi, ca evrei, nu arătăm nici o disponibilitate să punem întrebările care se cer pentru această

realitate grea, iar în loc de asta, facem compromisuri în timpul nostru liber, în dezbateri superficiale pe tema soluției statale, sau militare a problemei.

Noi avem nevoie de un şoc cerebral al situației ca să înțelegem că este nevoie de o cu totul altă direcție. E adevărat că putem folosi soluțiile parțiale şi la îndemână pe care lumea aceasta ni le propune din abundență, însă mâine vom ajunge cu toții la concluzia că aceste soluții ne vor conduce doar către distrugere. Asta seamănă cu maşina care s-a răsturnat în bot. Noi încercăm să împingem pedala acceleraţiei cu forța, ca să ieşim din încurcătura în care am intrat, fără să observăm că, ori de câte ori acționăm cu mai multă forță pedala, cu atât ne scufundăm mai mult.

Şoferii deştepți şi cu experiență înțeleg de la începutul situației că trebuie să se ajute de un factor exterior, ca de exemplu o maşină care să-i remorcheze, ca să-şi salveze maşina. Alți şoferi, care se încăpățânează să rezolve problema singuri, ajung, în cele din urmă, nu numai la pericolul de a-şi pierde proprietatea, ci şi în pericolul de a-şi pierde viața. Şi noi, astăzi, punem în pericol nu numai deținerea țării, ci chiar existența noastră, deoarece ne încăpățânăm să nu vedem soluția corectă la problemele noastre. Cu toate că pare ceva foarte fantastic, soluția se află în fața noastră şi noi trebuie numai să întindem mâna şi s-o atingem.

Ştiința Cabala este salvarea noastră personală şi universală, ca indivizi şi ca omenire. Cu cât ne vom îndepărta de ea, vom suferi tot mai mult şi nu pentru că-L supărăm pe Creator, ci pentru că noi acționăm în contradicție cu legile generale ale naturii pe care le-a stabilit Creatorul. După cum în lumea noastră este posibil să suferim din cauza nerespectării legilor naturii si a legilor umane şi în realitatea spirituală sunt legi, iar cine acționează în contradicție cu ele simte rezistența lor enormă mai accentuat. Nici unuia dintre noi nu-i trece prin minte să sară de pe acoperişul unei clădiri înalte şi să spere că, pe parcursul căderii sale spre pământ este posibil să nu asculte de legile naturii, care stabilesc că pe globul pământesc acționează legea gravitației. Drept vorbind, exact aşa procedăm noi cu tot ceea este în legătură cu ştiința Cabala.

Dacă numai am simți realitatea spirituală exact cum simțim puterea gravitației, nici unul din noi nu ar pune la îndoială existența sa. Faptul că realitatea spirituală ne este ascunsă, din cauza disabilităților noastre, ne îngreunează să vedem lucrurile care sunt dincolo, iar ca rezultat la aceasta, noi primim suferințe peste suferințe şi orice încercare de-a noastră de a găsi remediu la o suferință, naşte în urma ei o suferință nouă.

Dacă vom vedea în povestirea profetului Iona un exemplu al situației noastre de astăzi, ca evreii din acea generație şi din generațiile anterioare, ne vom lumina şi vom înțelege că nu avem altă cale. Scopul a fost deja stabilit, toți trebuie să ne îndreptăm spre sfârşitul corecției şi sunt două căi pentru a face aceasta: calea Torei (a învățăturii) sau calea suferinței. Încă avem posibilitatea să verificăm calea Torei şi să anulăm calea suferinței. Dacă nu vom hotărî, în viitorul apropiat, prețul pe care-l vom plăti va fi greu de suportat. Realitatea plină de sânge în care ne găsim va fi numai începutul a ceea ce ne aşteaptă, căci orice actiune în contradicție cu legile naturii îşi pretinde prețul, iar prețul creşte zi de zi. Este îndeajuns să privim în ziare ca să înțelegem că trebuie să oprim cercul sângeros, prima dată în spiritualitate şi apoi în lumea materială.

În clipa în care arabii şi popoarele lumii vor vedea că noi acționăm pentru ei, vor fi cei care ne vor spirijini, ne vor întări şi ne vor încuraja să continuăm pe calea pe care noi mergem căci, în cele din urmă şi ei vor înțelege că toți suntem în aceeaşi corabie.

Ce vor de la noi popoarele lumii?

Din totdeauna, popoarele lumii au avut probleme cu evreii, cu încărcătura spirituală a evreilor. Ei au vrut ca evreii să le fie sclavi nu numai fizic, ci, în principal, sclavi cu sufletul. Ei au vrut să ia de la evrei ideologia, iar cu aceasta nu am putut să fim de acord. Noi suntem poporul ales, poporul ales de Creator din rădăcina conducerii generale. Am fost aleşi pentru a aduce lumii soluția existenței şi, de aceea, li se pare neevreilor, în subconştient, că avem un secret pe care îl păstrăm cu mare grijă ca să nu-l dezvăluim în fața lor şi sunt convinşi că evreii învârtesc întreaga lume. Este ceva în poporul acesta pe care ei nu reuşesc să şi-l explice, pe de altă parte, acest popor se deosebeşte atât de mult față de celelalte popoare ale lumii prin aceea că el nu poate să fie ca şi ele. Ceva în interior îl face să fie întotdeauna deosebit şi atunci când vrea să se asimileze între neevrei. Ceva inexplicabil îl atrage de acolo şi nu-l lasă să se asimileze, nu-l lasă să dispară din istorie.

Problema despre care noi vorbim este că omenirea trebuie să ajungă la scopul stabilit de Sus, pentru unirea cu Puterea Supremă. Toată omenirea trebuie să ajungă la aceasta şi, pentru a transmite acest mesaj, împreună cu programul de executare a acestei misiuni, a ales Puterea Supremă o grupă mică de oameni cărora le-a cerut asta şi aşa au devenit ei aleşi. Astfel au primit evreii mesajul spiritual şi datorită lui au devenit diferiți față de restul popoarelor. Cu cât omenirea se dezvoltă mai mult, cu atât simt popoarele lumii că aici este o problemă. Dacă în trecut asta nu s-a evidențiat atât de mult, din cauza lipsei legăturilor dintre state, astăzi deja iese în evidență, ca şi cum de Sus ar fi o putere rea care a hotărât să facă omenirii mari probleme.

Această dezvoltare ne face să înțelegem cât suntem de răi şi nu ne aduce liniştea sau soluția pe care să o putem atinge prin forțe proprii, ci, dimpotrivă, cu cât ne devoltăm, înțelegem tot mai mult complexitatea problemei la nivel material. Momentan, ea este bine cunoscută în Orientul Mijlociu, însă, paralel, noi primim relatări despre dezastre şi războaie în toate părțile lumii. Încet, încet se conturează tabloul din care toate popoarele lumii vor trage concluzia că evreii sunt cauza necazurilor.

Toate aceste procese sunt programate de Sus şi nu ne va ajuta să fugim în alt loc, sau să ne asimilăm între neevrei, căci nu vom putea fugi din fața împlinirii misiunii pentru care am fost trimişi. Tot atât timp cât noi respingem soluția, situația va deveni tot mai insuportabilă, până într-atât încât în țara noastră vom pierde în fiecare zi zeci de oameni, însă, cu toate acestea, încă nu suntem în stare să privim în mod corect problema şi cu atât mai puțin soluția.

Studierea ştiinței Cabala poate să schimbe ceea ce tot Tzahalul şi marii oameni politici nu au reuşit să facă

Nu Tzahalul şi nu ministrul de externe sunt în stare să rezolve problema, deoarece ea coboară la noi de Sus, iar noi trebuie să-i găsim soluția pe două nivele – atât pe nivelul acestei lumi, cât şi pe nivelul lumii spirituale.

În această lume noi trebuie să ne luptăm exact după cum omul trăieşte în această lume, învață şi face armata, întemeiază familie şi aduce copii pe lume. El trebuie să facă tot ceea ce-i stă în putință. El acționează ca şi cum Puterea Supremă nu există, după legea "Dacă eu nu sunt pentru mine, atunci cine" (אם אין אני לי, מי לי = im ein ani li, mi li).

Însă, împreună cu aceasta, omul trebuie să fie legat de Puterea Supremă, prin înțelegerea care decurge din experiența vieții, cum că nu stă în puterile noastre să reparăm problemele de bază, ci trebuie să ne legăm de Creator în formă conştientă, integrala şi directă, abia atunci vor veni soluțiile adevărate de Sus, după legea "Nu este nimeni în afară de El" (אין עוד מלבדו = ein od milvado).

Cum se întâmplă asta, cu adevărat?

Omenirea trebuie să se dezvolte către scop. Fiecare om de pe fața pământului este sortit să ajungă la nivelul spiritual cel mai înalt, nivelul Puterii Supreme, încă în viața sa. Cuvântul "Om" (אדם = adam) decurge din expresia "asemănător Superiorului" (אדמה לעליון = edame leelion), adică omul trebuie să tindă să fie la nivelul Creatorului şi să nu fie ca o creatură nefericită, în această lume. Se poate aduce omul în această stare spirituală numai cu ajutorul Puterii de Sus, înrădăcinată în creația însăşi.

După cum scrie "Am creat răul şi am creat Tora ca şi condiment"
(בראתי יצר רע, בארתי תורת תבלין = baraati ietzer ra, baarati torat tavlin). Duhul rău, egoismul, el este materia care vrea să absoarbă şi să înghită energia şi să câştige prin aceasta pe toate nivele sale de existență, iar, opus acestuia, s-a scris că, pentru ca egoismul să acționeze în scopul pentru care a fost destinat, Puterea Supremă a creat "Tora ca şi condiment" (תורת תבלין = torat tavlin), adică Lumina care Reîntoarce la destinatar, la Creator.

Dacă noi ne aflăm în această lume deconectați de lumea superioara, în ce fel putem, cu toate acestea, să atragem forțele superioare care fac binele?

Aceasta se va întâmpla foarte repede, căci omenirea nu va şti cum să scape de dureri şi suferințe. Aceasta este cauza pentru care ni s-a permis să ne ocupăm de Cabala, căci, în perioada când omul studiază din cărțile de Cabala, ni se pare că aceasta este un lucru uşor şi de bază şi ne este greu să credem că aceasta poate să reziste împotriva a mii de avioane, tancuri şi sute de mii de soldați, însă încet, încet începem să înțelegem că toate acestea nu eliberează lumea de suferințe, ci contrariul, deodată cel puternic suferă mai mult.

Nu peste mult, omenirea va ajunge la concluzia că soluția se află numai şi numai pe nivelul spiritual, deoarece spiritul este mai puternic decât materia, iar ea atrage puterea de Sus în timpul studiului, prin citirea din cărțile de Cabala şi nu din orice fel cărți, ci din cele în care s-a scris despre structura realității, inclusiv lumea

noastră – în ce fel este ea condusă de Sus şi cum materia noastră reacţionează, conştient sau inconştient, la acele procese care se referă la structura lumilor spirituale superioare.

Când omul studiază din cărţile acelea, atrage asupra sa puterea din acele locuri unde el trebuie să ajungă, iar atunci Lumina care trebuie să ajungă la noi, Lumina Atotcuprinzătoare, ne ridică la nivelul Creatorului, iar în clipa în care noi începem să ne ridicăm, ne simţim aparţinând sistemului superior, este o identificare cu procesul infinit, cu valori pe care nu le-am cunoscut în această lume, iar asta este posibil numai cu ajutorul Luminii Atotcuprinzătoare.

Mai repede sau mai târziu, omenirea va ajunge la asta, iar când popoarele lumii vor ajunge la această concluzie, ele vor fi acelea care îi vor obliga pe evrei să construiască Templul, însă, în fiecare clipă în care noi împiedicăm popoarele lumii să ajungă la această putere bună, ea se întoarce la noi ca o putere negativă, deoarece noi nu ne împlinim misiunea noastră.

Dacă eu produc suferinţe la şapte miliarde de oameni, în cele din urmă sufeinţele lor se acumuleaza în 15 milioane de evrei care simt intensitea impresionantă a durerii şi a suferinţei întregii lumi.

Noi trebuie să progresăm cu studiul Cabalei

Omul care studiază Cabala nu studiază din sentimentul că a ajuns la perfecţiune. Din contră, el studiază din cauza lipsei, din recunoaşterea că încă nu a ajuns şi nu a atins corecţia. El nu iese din presupunerea că este perfect, iar studiul Cabalei este numai mijlocul şi nu scopul. El trebuie să aibă o atitudine total diferită faţă de Tora, care-l reîntoarce la sursă, iar tot atât timp cât nu vom face aceasta, vom avea suferinţe grele care vor avea preţ sângeros de mare, pe care noi deja îl plătim, în fiecare zi.

Dobândirea ţării Israel este un proces spiritual de dobândire a legăturii cu Puterea Supremă, iar popularea spirituala a ţării Israel este experienţa noastră, a evreilor, de a ne corecta dorinţa. Aceasta se numeşte adevărata populare a ţării. Dacă nu ne referim în această formă la realitatea spirituală, nu trebuie să ne mirăm că se întâmplă lucruri atât de grave.

Bineînţeles că nu mă bucur că acestea se întâmplă, însă eu ştiu de unde vine. Dacă vom arăta acordul nostru pentru a studia Cabala, vom putea să schimbăm total realitatea, căci nu avem încotro. Prin aceste suferinţe, Creatorul ne obligă să ajungem la El, însă noi nu dăm nici o importanţă la aceasta.

26. Întoarcerea în viitor

Care din noi nu ar vrea să arunce o

privire pentru o clipă în viitor, să ştie ce se va întâmpla, într-adevăr, în anii următori, să anticipeze greşelile, să se ferească de catastrofe şi să ştie exact ce hotărâri să ia şi când. Viitorul poate fi prevestit, însă Tora nu permite ghicirea viitorului, pentru faptul că aceasta este încă o cale prin care ne furăm libera alegere.

Tora nu interzice ceva ce este imposibil. Aceasta este cauza pentru care Tora interzice adresarea către ghicitoare, ea ,de fapt, spunând în alte cuvinte că se poate descoperi viitorul. În Israel şi în lumea întreagă este vorba despre o ramură care învârteşte foarte mulţi bani. Nu este om care să nu fi auzit sau să nu fi vizitat o ghicitoare, cel puţin o dată în viaţa sa. Fiecare a încercat, în felul ei, să ghicească pentru el viitorul, să-l prevină de ceea ce i se prevesteşte şi poate chiar să-l echipeze cu o camee care are ca scop să-l apere de primejdiile pe care ea i le-a prevestit, în calea sa.

Este de presupus ca aţi vizitat deja rubrica astrologică pentru a verifica ce vă aşteaptă în săptămâna care urmează. Mulţi dintre noi fac asta aproape în mod natural, iar în clipa în care primim ziarul în mâinile noastre începem totdeauna de la sfârşit, ca să ajungem la horoscop. Dorinţa de a prevedea viitorul s-a trasformat pentru mulţi dintre noi într-o adevărată obsesie. Nouă ne este frică de viitor, iar dorinţa noastră de a-l prevesti are, de fapt, ca scop să uşureze puţin suferinţele pe care ni le produce senzaţia de incertitudine. Ni se pare că, prin cunoaşterea viitorului, putem să ne asigurăm o securitate personală mai mare. Vom putea lua decizii aproape fără să ezităm. Şi, oricum, în cele din urmă, dacă vom arunca o privire şi asupra istoriei în domeniu, a trăi viitorul înseamnă a omorî prezentul.

Din punctul de vedere al Cabalei, noi trăim într-un prezent continuu. Nu este trecut, prezent şi viitor. Nu există timp. Noi ne aflăm pe o axă continuă a cărei început este ziua în care am fost creaţi şi implantaţi în corpul uman în care ne aflăm acum, iar sfârşitul nu este ziua morţii, ci ziua în care ne vom contopi din nou cu Lumina Puterii Supreme. Aceasta se va întâmpla numai dupa ce vom executa o lungă listă de acţiuni care ni se cer pentru a ajunge înapoi la Puterea Supremă.

Aceste acţiuni pe care noi le executăm, experienţele pe care noi le trăim, greutăţile, bucuriile şi fericirile, toate aceste clipe sunt, de fapt, staţii pe care ni le pune Puterea Supremă în cale pentru a ne fi intrumente folositoare în progresul nostru spre Ea. Acestea sunt treptele scării pe care Ea ni le dăruieşte fiecăruia dintre noi, pentru ca, pe parcursul unei vieţi, să putem să ne urcăm cât mai sus posibil şi să putem ajunge până la împlinirea scopului creaţiei. Din păcate, noi preferăm scurtături. Ne este greu să ne confruntăm cu prezentul, căci el devine din ce în ce mai iritant. Trecutul este deja pierdut şi nu are sens să rămânem ataşaţi de el. Ne-a rămas numai viitorul, iar el ni se pare cheia vieţii fericite. Aceasta este cauza pentru care sunt între noi cei care fug de la o ghicitoare la alta, pentru a le ghici din cărţi, din cartea "Zohar" sau din cafea, pentru a prevesti viitorul. Cabala vede în acest proces o daună grea în şansele creaţiei de a ajunge în timpul cel mai scurt posibil la Puterea Supremă. Există posibilitatea de a cunoaşte viitorul, însă, de fapt, prin cunoaşterea viitorului noi ne

respingem prezentul, posibilitatea de a ne confrunta cu el şi de a dobândi, astfel, instrumentele care ne vor putea ajuta pe parcursul drumului.

Dacă ieşim din presupunerea că ghicitoarea a povestit femeii că urmează să divorţeze de soţ pe parcusul anului, se poate că ea are dreptate şi aceasta este, într-adevăr, ceea ce ar trebui să se întâmple, numai că atunci, femeia începe să acţioneze în corcondanţă cu cele prevestite de ghicitoare, în loc să încerce să se confrunte cu necunoscutul. Confruntarea cu necunoscutul este cea care ne furnizeză instrumentele necesare pentru a fi în stare să ne confruntăm cu greutăţile.

Numai situaţiile de pericol iminent furnizează corpului nostru adrenalină. Această substanţă nu este secretată de creier dacă nu experimentăm pericolulul. Acesta este intrumentul chimic pe care îl are corpul pentru a se confrunta cu pericolele. Ce s-ar întâmpla dacă am întrebuinţa această substanţă? Niciodată nu am mai fi experimentat sentimentul fricii, al neputinţei sau al incertitudinii. Cu alte cuvinte, am trăi o viaţă de calm absolut care este, de fapt, recomandată din toate punctele de vedere, însă ea nu promovează omul spre scopul creaţiei.

Senzaţiile grele pe care noi le trăim, ca durerea, frica, neputinţa sau incertitudinea, ele sunt senzaţii care se nasc din lipsa prezenţei Puterii Supreme în interiorul nostru. În clipa în care noi simţim prezenţa Sa, nu este loc pentru nici un alt sentiment, cu excepţia sentimentului fericirii supreme. Puterea Supremă dispare din noi din când în când pentru a şti s-O vrem, să cerem prezenţa Sa şi s-O intesificăm. Prezenţa Sa în mod permanent, sau în măsură constantă nu ne-ar fi produs dorinţa să mai atragem încă Lumina din Ea, căci ne-am fi mulţumit cu situaţia bună în care ne aflam. Numai greutăţile şi suferinţele sunt cele care ne produc lipsa şi ne obligă să cerem îndurare, să cerem de la Puterea Supremă să nu ne părăsească nici măcar pentru o clipa şi, cu cât cerem mai mult, cu atât primim mai multă Lumină, însă nici "vizita" Sa următoare nu durează veşnic. Viaţa noastră este compusă din prezenţa şi lipsa Puterii Supreme în instrumentul nostru. Puterea Supremă este întotdeauna prezentă în interiorul nostru, atât cât este necesar pentru existenţa noastră, însă noi, ca şi creaţii, avem nevoie de mult mai mult. La sfârşitul întregului process, trebuie să ne alipim de Ea, să devenim parte integrantă din Ea. Aceasta este firea noastră, căci asta este modul după care am fost creaţi şi am venit în lume.

Am venit din din sursa ambudenţei Luminii Superioare şi aceasta este sursa la care tindem să ajungem, căci orice lipsă a Luminii, chiar şi de scurtă durată, ne produce suferinţă şi durere. În clipa în care vom înţelege că suferinţa şi durerea sunt instrumente care au menirea de a ne îmboldi înapoi la Puterea Supremă, vom şti să înţelegem şi scopul pentru care ele există şi nu vom mai avea nevoie de ghicirea viitorului, căci pentru noi, scopul principal este important şi nu evenimentul care urmează să aibă loc peste doi sau trei ani.

Înţelepţiilor nu le este frică de moarte, căci, din punctul lor de vedere, moartea este continuitatea directă a vieţii. Din moarte, noi continuăm mai departe, la alte vieţi, căci continuitatea pe care am început-o în urmă cu mii de ani, nu a încetat niciodată. Până la urmă, cercul trebuie să se închidă, iar dacă nu-l vom închide din proprie voinţă, vom fi nevoiţi să-l închidem din durere, tristeţe şi suferinţe.
Şi ghicirea viitorului este, în anumit sens, dorinţa noastră de a fugi de suferinţe. Însă fuga, chiar dacă este posibilă, este numai temporară. Ghicirea viitorului ne fură

libertatea alegerii, aceea de a alege nu evenimente, ori decizii din viața noastră, ci libertatea de a alege concepția despre lume, care poate să ne conducă spre scopul creației. În clipa în care această libertate ne este furată – mai bine ca omul să nu se fi născut.

După ştiința Cabalei, viața omului este ştiută de la început, toate procesele care au fost, sunt şi cele care vor fi, se află pe discul care a fost conceput la "Facerea" creației şi va ajunge la capătul ei la sfârşitul corecției. De aceea, este posibil să se ştie viitorul, acesta nu se schimbă, după cum mulți dintre noi tind să creadă, viitorul este stabil şi se pot prevedea numai lucruri stabile şi nu lucruri schimbătoare. Cu toate acestea, Tora ne-a interzis prevestirea viitorului, deoarece le-a fost clar înțelepților din toate generațiile că prevestirea viitorului ne fură instrumentele cu care noi putem să ne ridicăm în lumile superioare. Ce sens are să i se arate omului treapta a zecea pe scara din fața sa, însă să i se respingă posibilitatea să calce pe prima, sau a doua treaptă.

Care este sensul propoziției "Totul este previzibil, permisiunea este dată"

Este scris în Tora că prevestirea viitorului este interzisă. Deci aceasta este posibilă, căci Tora nu ar interzice ceva ce este imposibil. Pe de altă parte, spunem că totul este previzibil şi permisiunea este dată. Că Puterea Supremă, de Rosh Ashana (Anul Nou), deja stabileşte pentru fiecare din noi destinul. Însă, cu toate acestea, pe parcusul întregului an, omul are obligația să se roage şi să schimbe destinul rău, dacă aceasta i-a fost destinat. De aici se pune întrebarea: ce se poate schimba, dacă totul este deja scris?

Problema este că, deşi totul este scris, se pare că, într-adevăr, este posibilă schimbarea, iar această schimbare se va numi, de fapt "om". Ceea ce nu se poate schimba se numeşte "natură". Ceea ce nu iese din cadrul naturii, rămâne mineral, vegetal sau animalic şi numai omul, dacă se foloseşte de instrumentul care i-a fost dat, numit libera alegere, poate să fie stăpân pe destinul său.

Poate omul să schimbe ceva în viața sa?

Toate lucrurile pe care omul le face, vin din datele care sunt în el, numite "liste" – după natura, felul, caracteristicile sau condițiile mediului. Cei care nu ştiu cum este alcătuit omul, ce se află în el şi cum este programat, nu ştiu din capul locului cum va acționa în situații diferite, ce va alege şi ce va prefera. Dacă aceasta este situația, bineînțeles că nu dezvăluim omului că nu are liberă alegere. Rabinul Yehuda Ashlag, în articolul său despre libera alegere, explică faptul că alegerea constă numai în ceea ce priveşte societatea, care poate să introducă în om o nouă dată, pe care nu o are în sistem. Prin această nouă dată primită de la societate, el poate să schimbe, în viitor, decizia pe care a luat-o.

Este clar că şi societatea pe care a ales-o omul este stabilită din datele sale de bază, iar rabinul Yehuda Ashlag scrie că Puterea Supremă este cea care pune mâna pe destinul bun al omului şi-i spune: "Alege aceasta pentru tine".

Şi aici se pune întrebarea, ce alegere poate să fie într-un astfel de proces? Numai că omul trebuie să investească efort, să se întărească pe această cale, astfel încât, dacă el adaugă de la sine, atunci scurtează procesul dezvoltării sale şi prin aceasta se scuteşte de dureri şi suferințe. Despre asta vorbeşte rabinul Yehuda Ashlag în "Introducerea

învățăturii celor zece sfere". Astfel fiind, noi vedem că alegerea în înțelesul nostru, ceea ce noi credem în această lume, să schimbăm procese, nu există, iar singura alegere liberă care, într-adevăr, există este cea prin care omul alege influența mediului.

Aceasta este cauza pentru care astrologia şi prevestirile viitorului de tot felul pot să-i spună omului ce i se va întâmpla în viitor, iar Tora interzice asta. Tora explică faptul că, mijlocul pentru schimbarea destinului este alegerea societății. De aceea, omul care se leagă de ghicitoare, pur şi simplu îşi întrerupe dezvoltarea sa personală şi rămâne la stadiul de animal. El se poate dezvolta prin aceea că devine mai deştept, sau mai bogat, însă, în esență, el nu schimbă nimic şi, cum a venit, aşa şi pleacă.

Toți am coborât dintr-un punct, iar la sfârşitul drumului ne vom întoarce în acelaşi punct. Alegerea liberă care ne-a fost dată ne ajută numai să alegem în ce formă să facem asta. Printr-o societate bună, omul poate să-şi adauge forțe, să se încurajeze şi să vadă importanța scopului. Prin asta îşi scurtează drumul. Dacă nu se va folosi de libera alegere, în alegerea societății, drumul va fi greu şi mai lung, iar când vorbim în termeni ca vieți, suferințe, boli, pierderi, moarte şi reîncarnări, diferența devine abisală.

Pentru ca drumul să fie mai uşor, tot ceea ce noi trebuie să facem este să înțelegem scopul şi să ne identificăm cu el. Atitudinea mea se va schimba, la fel şi percepția despre lume, iar dacă nu o voi schimba de bună voie, vor acționa asupra mea presiuni şi tot felul de probleme, încât mă vor face să simt în lume un tablou cu totul invers.

Măsura influenței prevestirilor viitorului asupra întregului proces spiritual

Omul care a ajuns la o bătrână, iar ea îi prevesteşte viitorul şi-i spune ce urmează să se întâmple, trece în starea de aşteptare. El aşteaptă catastrofele care urmează să le întâmpine, din credința că el poate să schimbe ceea ce s-a stabilit. Cu alte cuvinte, astfel se scoate pe sine din alegerea liberă care i-a fost dată, ca să-şi asimileze instrumente pentru a putea să întâmpine greutățile şi nu să stea şi să le aştepte cu răbdare, sau să creadă că este posibil să sară peste ele.

Şi înțelepții văd, într-o anumită măsură, viitorul

Înțeleptul care a trecut ecranul ce desparte această lume de lumea spirituală, vede trecutul şi viitorul, însă acest lucrul nu-l eliberează de necesitatea de a depune efort şi de a fi hotărât în privința scopului şi de a se identifica cu el. El nu aşteaptă ca, de Sus, să i se dea semnalul sau intenția, ci el însuşi caută drumul să înainteze. Cu cât înaintează, după cum Puterea Supremă îi dictează, el urcă, în acest fel, de pe nivelul creației la nivelul Puterii Supreme.

Omul care trece bariera spirituală şi se identifică cu sufletul său, nu-i pasă dacă trăieşte sau moare, căci sufletul este veşnic, iar corpul este numai învelişul temporar al sufletului. Cu toate că înțelepții au puterea să vadă şi viitorul, din natura spirituală, ei au grijă să nu descopere nimic ce nu este necesar pentru corecția imediată a omului, sau a lumii, iar ei niciodată nu vor descoperi cuiva lucruri numai

pentru că pe el îi interesează. Iar, dacă ei totuşi spun la câtorva ceva special despre ceea ce urmează să se întâmple, nu le vor lua necesitatea de a investi trudă şi nu le vor schimba drumul.

Rabinul Yehuda Ashlag, în articolul "E timpul de a acționa", scrie că toate problemele care sunt în lume au fost făcute de oamenii care scot în lume ştiințe de care nu este nevoie imediată şi mulți prăpădesc foarte mult timp în studierea lor, iar aceasta produce stricăciune în toate lumile. De aceea, în Cabala, condiția "necesar" sau "nu este necesar" este foarte importantă, în tot ceea ce priveşte descoperile.

27. Ora corecțiilor

Câteodată, munca corecției doreşte condiții exterioare care să dea posibilitatea existenței corecțiilor pe care omul trebuie

să le facă. În concordanță cu corecția viitoare pe care trebuie s-o facem, se schimbă şi condițiile exterioare. Astfel s-a născut shabatul, noaptea, ziua, sărbătorile şi datele comemorative. Pentru mulți dintre noi, ele sunt numai semne, pentru înțelepți, însă, ele sunt mijloace importante ale întregirii procesului corecției.

Presupunerea de bază a ştiinței Cabala, determină că realitatea, după cum noi o vedem, nu există. Cu alte cuvinte, noi suntem convinşi că existăm în această realitate, în timp ce înțelepții explică faptul că situația este inversă şi, de fapt, realitatea este cea care există în interiorul nostru. Nu este uşor să acceptăm această atitudine revoluționară.

Toată viața trăim înconjurați de o lume care pare, cu adevărat, reală; evenimentele care au loc în jurul nostru crează sentimente, senzații şi chiar acțiunile pe care le facem în interiorul nostru, totul pare să îndreptățească tocmai prima teorie. Cu toate acestea, înțelepții care au ajuns la cuceriri în lumile superioare, continuă să se încăpățâneze în afirmația că ordinea este inversă. Conform Cabalei, în această lume sunt numai doi factori, Creatorul şi creația. Creatorul a creat creația şi i-a dăruit dorința de a primi toată bunăstarea pe care Creatorul vrea să i-o transfere. Creația primeşte bunăstarea, însă, în paralel, primeşte împreună cu bunăstarea şi firmituri din natura Creatorului, dorința de a influența, de a dărui.

Într-o anumită fază şi creația vrea să influențeze, să dăruiască şi, de aici, se dezvoltă dilema: creația nu poate dărui Creatorului, deoarece Creatorului nu-i lipseşte nimic. Ea nu poate să-I dăruiască ceva ce Ea a creat, deoarece singurul lucrul pe care îl are este Lumina pe care Creatorul a creat-o şi i-a trasmis-o ei. Într-o anumită fază, creația ajunge la decizia definitivă că ea va respinge puțin Lumina pe care Creatorul i-a dăruit-o şi astfel, de fapt, ea crează situația în care va vrea să primească, însă va reuşi, printr-un proces sofisticat, să transforme primirea sa în dăruire.

Aceasta seamănă cu exemplul musafirului pe care l-am prezentat aici în trecut. Musafirul ajunge la casa proprietarului, iar proprietarul imediat cere să-l inunde cu toate bunătățile. Musafirul se simte stingherit şi imediat repinge tot ceea ce primeşte şi nici măcar un pahar cu apă nu este în stare să bea, cu toate că este tare însetat. Proprietarul se simte jignit, căci el s-a străduit atât de mult pentru musafir şi deodată descoperă că nu are cui să dăruiască bunătățile pe care le-a pregătit. În cele din urmă, când musafirul ajunge la concluzia că, dacă va primi o parte din bunătățile pe care i le-a pregătit proprietarul atunci, de fapt, primirea sa va fi dăruire, căci da, atunci el va face tocmai pe placul proprietarului şi astfel, aceasta este, de fapt, dăruire şi nu primire.

Asta este exact ceea ce a făcut creația când a primit Lumina de la Creator, pe parcursul dezvoltării sale. Ea şi-a restrâns dorința sa de a primi şi astfel a putut să primească o parte a Luminii pe care Creatorul a vrut să i-o dăruiască. Pentru a primi în întregime toată Lumina Creatorului, creația trebuie să treacă printr-un proces îndelungat şi sofisticat, ea trebuie să treacă procesul de înfrângere.

Acest proces a avut loc, în cele din urmă şi, astfel, s-a împărţit sufletul Omului Primordial după păcatul Pomului Cunoaşterii (עץ הדעת = etz hadaat), în 600 de mii de părți, unde în fiecare parte sunt combinate, una în cealaltă, dorința de a influența (de a dărui) şi dorința de a primi. Fiecare parte este compusă din 620 de dorințe de a primi, pe care omul trebuie să le corecteze pe parcursul vieții sale. Corectarea acestor dorințe are loc prin practicarea obligațiilor spirituale, adică nu ajunge exercitarea fizică a obigațiilor, după cum noi le cunoaştem, ci omul trebuie să învețe în ce fel acțiunea fizică pe care o execută poate să producă atragerea Luminii Superioare de la Creator, care poate să intre în instrumentul său spiritual şi să-l umple, până când va ajunge la corectarea tuturor dorințelor.

Toate aceste dorințe nu pot fi corectate dintr-o dată, exact după cum nu se poate duce copilul de o zi în clasa întâi, iar în ziua următoare să i se dea să rezolve examenul pshihometric. Este clar că e vorba aici de un proces care necesită eşalonare şi, câteodată, mii de ani şi sute de reîncarnări, în fiecare reîncarnare omul obține capacitatea de a corecta o dorință din cele 620 de dorințe de a primi care se află în el. După ce îşi va corecta toate dorințele, el va ajunge la sfârşitul corecției, numai că sunt dorințe care se pot corecta fără condiții exterioare dependente de ele.

Dacă vom lua ca exemplu Psalmii, Pildele şi Cartea lui Iov, vom vedea că sunt obligații religioase dependente de țară şi sunt alte obligații care nu sunt dependente de timp şi loc. Diferența dintre ele constă, în principal, prin aceea că o obligație religioasă doreşte condiții exterioare pentru a o putea exercita şi a corecta dorința inclusă în ea, iar altă obligație religioasă, în comparație cu aceasta, nu necesită toate condițiile exterioare pentru a executa corecția din ea. "Şi iubeşte aproapele ca pe tine însuți", ea este obligația care nu doreşte nici o condiție exterioară, iar, pe de altă parte, obligația religioasă după care s-a spus "când veți intra pe pământul pe care Dumnul Dumnezeul vostru vi-l va da şi veți sădi orice pom roditor…"(Liviticul capitolul 19, versetul 23), ea este o obligație religioasă dependentă de condiții exterioare fără de care ea nu poate să aibă loc.

La începutul capitolului am afirmat că, de fapt, nu există condiții exterioare şi că, de fapt, totul există în sufletul omului. Aceasta este cauza pentru care dezvoltarea noastră spirituală ne comandă condiții diferite, pentru ca să ne putem fructifica obligațiile religioase care necesită condiții exterioare. **Toate aceste condiții exterioare pe care noi le vedem ca şi condiții fizice care se schimbă, depind de orele de lumină şi întuneric, sau de condițiile de vreme şi cele ale anotimpurilor anului, sunt numai senzații pe care noi le simțim în instrumentul nostru spriritual**. Aceste senzații vin dintr-o anumită sursă, de la Creator, aşa cum lipsa Creatorului în instumentul nostru ne produce senzația de supărare şi suferințe, iar prezența Sa ne produce bucurie şi siguranță, astfel Creatorul influențează şi asupra lucrurile pe care le vedem şi simțim. Shabaturile, sărbătorile, condițiile meteorologice sau clima, ele sunt, de fapt, simțurile noastre care decurg din aceaşi sursă superioară. Fiecare din noi primeşte aceste simțiri în timpuri diferite, potrivite programului corecției sale personale.

Fiecare din noi are program de corectare care a fost deja pregătit de la început, din clipa în care am fost creați şi ne conduce în toate reîncarnările pe care le-am trecut şi pe care le vom trece în viitor. Acest program nu se schimbă; el este imprimat în interiorul nostru, ca şi pe hard-discul calculatorului şi după acesta noi acționăm.

Înțelepții care au ajuns la nivelele conoașterii superioare au devenit asociați total la acest proces cosmic care a fost imprimat în fiecare din noi. Aceasta este cauza pentru care ei ştiu să scoată maximul din orice condiție exterioară care le apare în cale. Ei se conduc după expresia: "tot ceea ce face Creatorul, se face spre bine", chiar dacă nouă ni se pare că suntem într-o stare gravă, care este insuportabilă, în suferințe greu de suportat. Înțelepții care se află exact în aceleaşi situații, ştiu cum să scoată din ele beneficiul spiritual dorit, deoarece şi aceste situații spirituale pe care noi le simțim sunt parte din acel program de corecție pe care fiecare din noi trebuie să-l parcurgă.

Noi avem nevoie de amestecul Creatorului în stabilirea acestor "condiții exterioare", deoarece aceasta este singura cale care ne stă în față pentru ca, în cele din urmă, să concretizăm aceste corectări şi să corectăm dorințele "stricate". Exact ca şi grâul semănat în pământ, el necesită anumite condiții meteorologice pentru ca să poată germina şi să dezvolte spice, tot aşa şi noi avem nevoie de aceleaşi condiții pentru ca în clipa în care este necesar să ajungem la aceleaşi corecții şi să le putem executa în felul cel mai bun. Dacă vreți, ne putem folosi de un exemplu mai actual: v-ați gândit vreodată să vedeți un film la cinematograf când toate luminile sunt aprinse în jur? Este clar că nu. Deoarece fiecare om inteligent ştie că este nevoie de condiția întunericului total pentru ca să fie posibil să obținem plăcere din vizionarea filmului. Numai în întuneric total, în fața unui ecran mare, fiecare sunet pătrunde în oase şi fiecare împuşcătură parcă a fost trasă spre noi. Totul devine mai senzațional, iar în alte condiții era de preferat să nu fi văzut filmul. Acestea sunt, de fapt, şi condițiile pe care Creatorul le crează pentru noi. Cu alte cuvinte, Creatorul, de fapt, stinge luminile pentru noi în "sala de cinematograf", pentru a putea să beneficiem de plăcerea maximală a "filmului" – corecția noastră personală.

După cum am menționat, corecția are 620 de părți şi, de aceea, este nevoie de multă ştiință pentru a ajunge la corecția tuturor acestor părți. Înțelepții care au ajuns la împlinirea spirituală ştiu care sunt timpurile cele mai bune pe care le invită pentru ei Creatorul, pentru a executa aceste corecții spirituale. Pentru ei, orele nopții sunt, de fapt, stări spirituale clasice pentru a executa corecții spirituale, pentru atragerea Luminii superioare, fără ca să fie deranjați de elemente exterioare. Dacă şi noi vom şti să traducem "condițiile exterioare" care le-a produs pentru noi Creatorul, ca şi ora de exercițiu fizic, la completarea corecțiilor, ne vom putea economisi ani lungi de greutăți, suferințe şi încercări fără de sfârşit ca să înțelegem de ce ni se întâmplă acestea.

Sursele "condițiilor exterioare"

De la început trebuie să înțelegem că, aşa cum fiecare ramură are şi rădăcină, tot aşa este şi în spiritualitate. Iar ceea ce se întâmplă cu ramura este, de fapt, copia a ceea ce se întâmplă la rădăcină. Noi învățăm că Puterea Supremă a creat instrumentul şi dorința de a primi, pe care le-a imprimat în creație. **Creației îi revine obligația să se asemene Creatorului şi să se alipească de El, adică să transforme instrumentul său de primire în instrument al dăruirii.** Aceste acțiuni, creatia este în stare să le execute numai dacă se află în starea în care este în totalitate ruptă de Creator, în situația în care, cică, are libertatea de a alege; toate acestea, din motivul ca apropierea de Creator să nu-i "strice" independența sa. Aceasta este cauza pentru care noi trebuie să ajungem din punctul cel mai îndepărtat de Creator şi până la punctul cel mai apropiat de El. Astfel, noi obținem caracteristicile Creatorului de la uşor la greu, de la

slab la puternic şi de la vremelnic la întreg şi etern. Acest proces necesită o realitate în care să fim independenţi în a dobândi caracteristicile Creatorului şi nu să fim rupţi de El, toate acestea din deplina libertate de a acţiona.

Pentru a face asta, noi trebuie să corectăm treptat dorinţa de a primi, iar dorinţa se corectează printr-un proces special, care se numeşte în limbajul Cabalei "spargerea vaselor" (שבירת הכלים=shivart hakelim) sau "păcatul pomului cunoaşterii" (חטא עץ הדעת=het etz hadaat). Acest proces a produs ruptura în urma căreia
s-a împărţit sufletul în 600 de mii de părţi, unde în fiecare parte există, combinate, dorinţe de a primi şi dorinţe de a influenţa, de a dărui. În opoziţie, fiecare parte este compusă din 620 de caracteristici ale dorinţei de a primi. Iar omul trebuie să corecteze fiecare parte şi nu pentru a se întoarce la întrebuinţarea lor originală, ca şi înainte de ruptură, când dorinţa a fost numai de a primi, ci să transforme aceste dorinţe pentru a dărui plăcere Creatorului. Când omul reuşeşte să transforme tendinţa dorinţei din "a primi" în "a dărui", aceasta se numeşte că el a făcut o obligaţie religioasă, Mitzva. Lumina care intră în interiorul acestor caracteristici corectate se numeşte "lumina Torei". O parte din aceste caraceristici se pot corecta fără nici o condiţie exterioară, iar cealaltă parte se poate corecta numai cu ajutorul "condiţiilor exterioare", care se numesc anotimpurile anului, zilele anului, zilele săptămânii, orele zilei şi ale nopţii.

În spiritualitate nu avem zi şi noapte, ori soare şi lună şi, de aceea, omul trebuie să lege de condiţiile exterioare existente o parte din acţiunile spirituale pe care le face. Aceste condiţii exterioare sunt, de fapt, revelaţii speciale, interioare, care vin de la Creator la creaţie şi ele sunt cele care schimbă în ochii săi condiţia exterioară a legăturii cu Creatorul, pe care noi le numim zi, noapte, începutul lunii, shabat sau sărbătoare, etc.

Fiecare dorinţă care este în om trebuie să se schimbe continuu pentru ca omul să o corecteze de fiecare dată în altă formă, pe o treaptă mai înaltă. De aceea, pentru a corecta dorinţele, nu se schimbă numai dorinţele, ci şi acele condiţii exterioare.

Dacă vom lua ca exemplu situaţia întunericului, pentru a înţelege întunericul spiritual, ne rupem pentru o clipă de întunericul pe care noi îl cunoaştem şi vom înţelege că întunericul spiritual este, pentru noi, situaţia de îndepărtare faţă de Creator. În clipa în care Creatorul nu mă luminează, eu simt că mă aflu în întuneric şi, într-o astfel de oră, ceea ce pot să fac, cel mult, este să citesc rugăciunea "Ascultă Israel" (שמע ישראל = Shma Israel) deasupra patului, aceasta fiind o rugăciune foarte simplă, esenţa ei fiind aceea că omul îşi dă în grijă sufletul său în mâinile Creatorul, adică se anulează în faţa Lui. Creatorul nu se amestecă în proces, ci îl completează. Iar, când apare din nou Lumina spirituală şi nu cea fizică, sunt schimbări în "condiţiile exterioare" şi omul este pregătit pentru sosirea instrumentelor (vaselor) noi, in ele fiind alte dorinţe pe care el trebuie să le corecteze.

Astfel, omul face corectări pe parcursul tuturor orelor zilei şi în această formă el merge din succes în succes şi vede de la un capăt al lumii la celălălalt, din lumea cea mai de jos în care noi trăim şi până în lumea eternă care i se descoperă.

Şi în situaţii spirituale extreme, compuse mai mult din situaţii de zi şi noapte, ca şi în situaţii grele sau suferinţe mari, omul aflat în spiritualitate simte dumnezeirea

şi eternitatea. Iar, pe când în jurul lui totul este distrus, în aparență, el simte siguranță în spiritualitatea sa.

Care este diferența dintre anii fizici şi anii spirituali?

În anii fizici omul îşi corectează puterea sa fizică, pentru a-şi înoi forțele pentru ziua de mâine. În anii spirituali, omul îşi transmite sufletul corecției deosebite, la nivelul Creatorului şi, pentru aceasta, el primeşte putere şi instrumentul deosebit care îl ajută să câştige o nouă dimineață, o nouă lumină. În principiu, nu este deosebire fiziologică între un înțelept şi un om de rând, însă înțeleptul, chiar dacă merge să doarmă în mijlocul zilei, pentru el noaptea a fost o acțiune spirituală şi nu o situație fizică, iar el se va folosi de ea pentru a primi instrumente noi, să le corecteze în lumile superioare.

Omul de rând, care nu primeşte intrumente, îşi trăieşte viața de zi de zi, trec peste el schimbări, însă el se află în starea potrivită pentru lucrul general şi se dezvoltă în înțelegeri generale, până când va primi trezirea şi va ajunge la Cabala, iar atunci se va corecta conştient şi nu pentru că nu are încotro.

Şi cu toate acestea, nu este o risipă de timp, că o parte atât de mare din noi doarme, în loc să investească timp în corecția sufletului şi ajungerea la corecția finală?

Aceasta este o întrebare care se poate pune nu numai în legatura cu somnul, ci şi cu locul de muncă şi situațiile pe care noi trebuie să le creăm din partea naturii sau din partea societății.

Omul executa acțiuni spirituale pentru a fi în legătură cu Creatorul numai când este liber de orice alte acțiuni pe care trebuie să le facă. El trebuie sa-□i dedice timp pentru mâncare, din partea naturii, să-□i dedice timp pentru familie, din partea societății, iar în clipa în care se eliberează de toate acestea, este liber pentru munca spirituală. Între timp, el execută acțiuni care se află în cadrul corecției generale şi a supravegherii generale şi trebuie să se refere la aceasta ca la o muncă cu scop, pe care el trebuie s-o facă pentru a executa corecția generală.

Creatorul poate i-a dăruit omului numai două ore pe zi pentru munca spirituală şi aceasta, într-adevăr, nu are importanță dacă, pe parcusul a şaptezeci de ani, el a dedicat muncii spirituale numai două ore, deoarece niciodată nu vom putea şti câtă ştiință spirituală trebuie să acumulăm şi, de aici, ne revine obligația să facem tot ceea ce ne stă în putință pentru a progresa cât mai repede, din dorință către scopul creației şi nu să aşteptăm până când vom fi împinşi din spate, prin forță, către scop.

28. Corpul şi sufletul

Corpul este vehiculul sufletului, iar adevărații înțelepți i-au dăruit toate necesitățile, numai pentru a nu deveni factor care să deranjeze în călătoria

întoarcerii la Puterea Supremă.

În realitatea numită în limbaj cabalist "lumea aceasta", creațiile sunt impărțite în două: partea fizică şi partea spirituală. Partea fizică este, bineînțeles, corpul nostru, iar partea spirituală este sufletul. Puterea Supremă a fost cea care a creat această realitate în care se află partea spirituală în interiorul materiei fizice. Această realitate îngreunează foarte mult cele două părți**,** partea spirituală este alcatuită dintr-un anumit fel de materie, iar partea fizică este alcatuită din alt fel de materie. Amândouă au scopuri contradictorii, motive diferite şi alte măsuri ale dorinței de a primi.

Înțelepții din toate generațiile nu au dat o importanță foarte mare corpului, din punct de vedere al scopului. În contradicție cu religiile, sau cu alte credințe care au impus în centrul lor corpul şi necesitățile sale, înțelepții s-au referit la corp ca la o îmbrăcăminte şi tot aşa este numit şi în limbaj cabalist. Corpul este ca o îmbrăcăminte. Ziua, noi purtăm haină, iar noaptea o dăm jos; ziua următoare luăm altă haină şi tot aşa. Asta este realitatea din această lume şi ea este destul de paralelă cu realitatea globală pe care ne este greu s-o vedem îndeaproape.

Moartea şi noua viață nu sunt decât căi ale sufletului nostru de a îmbrăca şi dezbrăca trupuri. Aceasta este baza ştiinței reîncarnării sufletelor. Sufletul rămâne mereu acelaşi, numai corpul se schimbă pe parcursul a mii de ani, iar el îmbracă mii de forme pe parcursul unei specifice axe a timpului, din clipa naşterii şi până la moarte şi tot aşa.

Corpul este vehiculul sufletului , deoarece el este singura cale a sufletului de a termina prezența sa în această lume, ca entitate spirituală independentă. Fără corpul material, el nu are posibilitatea de a face asta. Noi trăim într-o lume materială şi de aceea avem nevoie de vehiculul material pentru a ne afla aici. Exact ca şi cum astronautul are nevoie de costumul spațial pentru a pluti în spațiul extraterestru, tot aşa avem şi noi nevoie de costumul acestei lumi, pentru a ne putea mişca aici.

Existența noastră în corp ne face, în cele mai multe cazuri, să uităm motivul pentru care am venit aici. Corpul nu are nici o aspirație spirituală. El are nevoie numai de satisfacții materiale pentru ca să existe în această lume. El are nevoie de mâncare, băutură, sex şi, de fapt, de tot ceea ce un animal are nevoie. Partea spirituală nu apare în primele luni de viață ale omului şi acesta este motivul pentru care el s-a născut în realitatea aceasta, iar, din punctul lui de vedere, partea spirituală nu există deloc.

În partea opusă, şi partea spirituală are nevoie de satisfacțiile sale şi, în principal, împlinirea scopului său. Corpul nu are un scop în lume, cu excepția faptului că el trebuie să servească sufletul în călătoria sa în realitatea acestei lumi. De aceea, atitudinea noastră față de corp nu trebuie să fie diferită de atitudinea noastră față de haine. Numai ca, dintr-un anumit motiv, mulți dintre noi au tendința de a dărui acestei piese de îmbrăcăminte mult mai multă atenție, fără nici un rost.

Pe parcursul tuturor anilor, omul a lucrat din greu pentru a uşura existența sa în această lume, pentru a o face mai uşoară, pentru a lucra mai puțin, pentru a suferi mai puțin şi pentru a avea mai multă plăcere. Aceasta este cauza pentru care omul nu

încetează să fie robul tehnologiei şi al progresului, din presupunerea că ele îi vor aduce fericirea aşteptată. De fapt, realitatea a demonstrat că dezvoltarea tehnologică ne produce mai multe probleme, iar realitatea devine mai greu de suportat. Cu toate că totul ne este la îndemână, fiecare are telefon mobil, internet şi laptop, viaţa nu a devenit mai fericită. Din contră, avem mai puţin timp pentru noi, orele noastre libere s-au micşorat fără să observăm şi se pare că, tocmai în acele timpuri, fără calculator, fără telefoane celulare şi faxuri, viaţa a fost mult mai uşoară.

Aceste fapte ne duc la concluzia că orice încercare de a continua toate speranţele bazate pe necesităţile corpului, nu au nici un rost. Nu are importanţă ce se face pentru corp, sfârşitul este cunoscut: corpul îmbătrâneşte, devine plin de riduri, se atrofiază şi, în cele din urmă, vom termina viaţa noastră în groapă, la o adâncime de un metru sub pământ. O vizită de moment în cimitir este una din cauzele care pot să trezească în noi întrebările legate de esenţa vieţii şi scopul ei. Ne este clar că acest corp trăieşte fără scop, căci da, în cele din urmă moare, cu toate încercările noastre de a-l îmbunătăţi. De aici, ajungem la concluzia că există altceva, veşnic, mai important, care ar trebui să rămână şi după ce corpul moare, ceva ce are obiectiv şi scop. Această parte este partea spirituală din noi, pe care obişnuim s-o numim: suflet. Dacă am ieşi din presupunerea că sufletul este, de fapt, partea centrală şi cea esenţială a vieţii noastre, nu am pierde atât de mult timp pentru îngrijirea şi precuparea cu corpul, a cărui sfârşit ne este clar ca şi soarele.

Aceasta seamănă cu omul care a hotărât să-şi dedice viaţa îngrijirii cămaşii sale. El o spală în condiţiile cele mai bune, pentru a n-o strica, o dă în grija celor mai buni meseriaşi ca s-o păstreze pe parcursul anilor şi o poartă ca pe o camee. În cele din urmă omul devine robul cămăşii sale, uitând că există în jurul său o altă o realitate care are scop. El este concentrat asupra cămăşii sale, iar lumea care îl înconjoara, din punctul lui de vedere, nu există. Noi ne comportăm exact în acelaşi fel: suntem mai concentraţi pe cămaşa noastră – corpul. Noi suntem robii lui şi facem totul ca să ne fie nouă comod, mult peste necesităţile sale fizice de bază. De aceea nu ne amintim scopul existenţei noatre aici. Noi nu suntem conştienţi de cauza existenţei noastre şi a scopului nostru, ci numai de cele ale corpului şi ale materiei. Robia faţă de corp ne face să uităm de suflet.

Când ne aducem aminte de existenţa sufletului, aceasta se întâmplă în două condiţii: când Puterea Supremă hotărăşte să ne trimită lumina din cer, sau când noi începem să simţim suferinţe greu de suportat, chiar fizic, numai atunci ridicăm capul spre cer cu scopul de a căuta acea parte spirituală din noi, fără să ştim că acea parte spirituală s-a găsit tot timpul în noi, iar dacă am fi privit doar puţin în interiorul nostru, totul ar fi arătat altfel.

Înţelepţii au acordat vreo importanţă corpului?

Rabinul Baruch Shalom Halevi Ashlag, băiatul rabinului Yehuda Ashlag, a răspuns, când i-au pus această întrebare, că acest corp nu diferă de cămaşa pe care noi o îmbrăcăm. Şi sufletul îmbracă şi dezbracă corpuri, deoarece sunt corecţii care nu se

pot face decât în această viață. Sunt tot felul de acțiuni pe care noi trebuie să le facem, o parte cu sufletul şi o parte cu corpul. În lumea fizică pe care noi o cunoaştem îmbrăcăm şi dezbrăcăm hainele; în lumea spirituală, îmbrăcăm şi dezbrăcăm corpuri. Acesta este, de fapt, procesul morții si al renaşterii.

Este poruncă din Tora (cele cinci cărți ale Vechiului Testament) pentru ca omul să aibă grijă de corpul său ca şi cum ar îngriji proprietatea primită de la Puterea Supemă. Cine citeşte Vechiul Testament după cum este scris, crede că trupul e o proprietate scumpă care necesită o îngrijire deosebită, pentru a-l păstra când, de fapt, omul trebuie să de-a importanță nu numai la munca supusă legilor fizice din corp, ci şi legilor spirituale, prin ajutorul sufletului. **Fiecare om trebuie să găsească pentru sine calea de aur, calea dintre necesitățile corpului şi necesitățile sufletului**. Explicația este că omul trebuie să dea corpului tot ceea ce este necesar pentru existența sa, ca şi unui animal. În Tora este o lungă serie de propuneri care se referă şi la acest subiect – în ce fel să-l spălăm, ce să mâncăm şi ce să bem. Noi înțelegem că trebuie să-l culcăm şi să-î dăm toate necesitățile esențiale pentru existența sa.

Şi rabinul Yehuda Ashlag şi fiul său şi-au îngrijit corpul şi le-a plăcut să se ocupe de activități sportive. Rabinul Baruch Shalom Ashlag înota în mare la vârsta de 80 de ani. El intra în apă şi făcea o serie de 600 de mişcări diferite. În lunile de iarnă ieşea la mers rapid prin parc pentru o oră şi jumătate, pe parcursul întregului drum cântând din cintecele scrise de tatăl său.

O dată pe săptămână mergea la saună la hotelul "Diplomant" din Tel-Aviv şi, ori de câte ori ajungea la Tiberiada, intra în băile "Apele termale ale Tiberiadei" iar, dacă avea posibilitatea, făcea şi altfel de activități. Au fost perioade în care a învățat tehnica dezvoltării vocii, deoarece avea probleme să vorbească o perioadă îndelungată şi să dea lecții elevilor săi. Mai mult de atăt, făcea exerciții yoga o dată sau de două ori pe săptămâna, cu instructor care venea special pentru aceasta din Natanya. El a ajuns la înțelegere cu el, că nu are nici un interes să asculte filozofia care stă în spatele exercițiilor, deoarece el crede că pentru corp aceasta nu are nici o importanță. Corpul avea nevoie de aceste exerciții şi nimic mai mult.

Mersul nu este o risipă de timp, în loc de studiul scrierilor sfinte?

În timp ce mergi, poți să te gândeşti la tot felul de lucruri, dincolo de faptul că, atunci când omul execută exerciții fizice, ajunge, în cele din urmă, la o viață mai sănătoasă. Când scopul este ca, în cele din urmă, sufletul să aibă posibilitatea să completeze corecția sa în această lume, exercițiile fizice pe care omul le face sunt socotite ca şi acțiuni spirituale, căci, în totalitate, toate acțiunile fizice şi spirituale îl conduc la acelaşi scop spiritual.

Căci în viața noastră 90 la sută din timp facem acțiuni care nu au nici o legătură directă cu sufletul. Noi mâncăm, bem, dormim, facem cumpărături, iar dacă ne-au rămas două ore să ne ocupăm de spiritualitate, din cele 24 de ore ale zilei, este bine, însă, dacă ne gândim că cele 22 de ore în care am acționat au fost, de fapt, pregătirea pentru acele două ore, într-adevar importante, vom descoperi ca, în calculul general, noi acționăm 24 de ore pentru scopul spiritual. Puterea Supremă a creat viața în felul în care în cea mai mare parte a vieții noastre să fim obligați la acțiuni care ni se par neimportante, însă ele sunt, de fapt, foarte importante. Prin aceea că omul

mănâncă, bea, doarme, întemeiază famile şi aduce copii pe lume, el face corecţii spirituale, e adevărat că pe nivelul animal, însă, în cele din urmă, el ajunge la corecţii mai mari. Aceste acţiuni sunt, de fapt, pregătirea pentru acţiunea adevărată, spirituală.

Noi tebuie să vedem în asta acţiunea unei mâini intenţionate. În trecut am fost convinşi că va veni ziua în care maşinile vor face munca în locul omului iar, în cele din urmă, omul va avea tot timpul din lume să se plimbe în parcuri, să petreacă si să fie cu familia. De fapt, noi vedem că omul, cu cât se dezvoltă, devine robul maşinilor pe care el însuşi le-a descoperit, iar ele îl fac să fie tot mai puţin liber. Oameni care au meserii moderne lucrează mai multe ore pe zi, iar schimbarea nu se vede la orizont. Astfel, noi înţelegem că, de fapt, totul este îndreptat de Sus şi se pare că este parte din corecţia pe care noi trebuie s-o facem.

Cum s-a produs situaţia în care corpul stăpâneşte sufletul?

Aceasta este natural, deoarece este scris în Tora "păcatul bate la uşă"(Facerea, cap. 4, versetul 7). Păcatul îl aşteaptă pe om de la ieşirea din pântece şi astfel începe controlul corpului, iar omul colaborează cu corpul şi-i dă posibilitatea să se dezvolte. După aceea i se cere să schimbe direcţia pentru ca să poată satisface necesităţile sufletului. Aceasta ajunge până la situaţia în care omul simte că este obligat să intre în legătură cu lumea spirituală, în ziua în care ajunge la întebarea: care este sensul vieţii mele?

Ajungerea la ceremonia de bar-mitzva (la 13 ani) este semnul trecerii de la controlul corpului la controlul sufletului?

Bar-mitzva (la 13 ani) reprezintă, de fapt, clipa în care omul poate deja să fie o entitate de sine stătătoare, când deja corpul său fizic nu mai stabileşte forma dezvoltării sale. După Tora şi Cabala, la vârsta de 13 ani se leagă în om sufletul sfânt cu partea sa opusă, sufletul animal şi, din cele două, el compune sufletul pur care acţionează în direcţia de a influenţa, de a dărui. Aceste acţiuni numai omul în care s-a trezit punctul din inimă este în stare să le execute, iar el trece bariera în realitatea lumii spirituale. Şi cu toate acestea, omul nu devine liber de corpul său. Şi elevii de la "Bnei Baruch", organizaţie de studiu şi răspândire a Cabalei, ca şi oricine vrea să intre în lumea spirituală, învaţă în fiecare zi Cabala, de la ora trei dimineaţa şi până la ora şase dimineaţa şi este obligatoriu să se facă exact în aceste ore. Celelalte ore le petrec la fel ca şi oricare alt om.

Ce rost are ca omul să stea toată ziua în iesiva ori colel (forme de învăţământ religios) şi să studieze Tora?

Nu este nici o nevoie de a face aceasta. Omul tebuie să fie în societate, să lucreze ca şi toţi cei din generaţia sa, deoarece aşa aranjează Supravegherea Superioară viaţa noastră. Mai mult de atât, omul dăruieşte pentru sine câteva ore de studiu pe zi şi ne este clar că aceste ore vor influenţa Lumina asupra tuturor celorlalte ore în care el este ocupat cu alte probleme. Aceste ore singuratice vor fi cele care îi vor da gustul de a fi şi prin asta el sfinţeşte, de fapt, toată viaţa sa.

Şi în ce priveşte trupul: dacă trupul nu are valoare spirituală, ce sens are să mergem la mormintelele celor drepţi?

Rabinul Yehuda Ashlag a spus în viaţa sa că nu-i pasă unde va fi îngropat sacul oaselor sale şi băiatul său nu şi-a exprimat vreo dorinţă deosebită unde să fie înmormântat. Când a murit soţia sa, cu care a trăit 68 de ani, fetele sale s-au încăpăţânat să fie înmormântată la Ierusalim, iar el a reflectat de ce să nu fie înmormântată în cimitirul din Bnei Brak, mai aproape de casă. Din punctul lui de vedere, nici aceasta nu avea vreo importanţă, însă, deoarece fetele s-au încăpăţânat, ea a fost înmormântată, în cele din urmă, în Ierusalim. Pe parcursul tuturor anilor, el s-a referit la corpul său ca la o maşină pe care, din când în când, trebuie s-o alimentezi.

Corpul fizic nu poate să se afle în spiritualite, nu este în el nici un organ, ori parte sfântă, iar toţi cei care merg să se închine la mormitele celor drepţi, merg pentru că aceasta este o impresionare interioară a omului şi nu este nimic deosebit în morminte. Noi ne legăm de loc, deoarece omul trezeşte în el senzaţii, impresii. Şi în ceremoniile comemorative la mormintele drepţilor, oamenii sunt impresionaţi şi aceasta îi împinge să execute corecţii spirituale, nu pentru că acţiunea în sine are valoare, ci pentru că noi introducem valoarea suplementară a sfinţirii locului şi a evenimentului.

Două ore de studiu pe zi a Cabalei pot, într-adevăr, să schimbe viaţa omului?

Omul care studiază Cabala şi numai două ore pe zi, radiază lumină în toate acţiunile sale din cursul zilei. Alt om, care nu studiază Cabala nici măcar o oră pe zi, trăieşte ca animalul şi, până când nu primeşte lovituri şi suferinţe, el nu se va trezi şi nu se va mişca spre scopul creaţiei. Dezvoltarea noastră este îndreptată de Sus şi de aceea şi suferinţa pe care noi o simţim este corecţie, însă este diferenţă esenţială între omul care înţelege scopul vieţii sale şi scurtează timpul corecţiei şi celălalt om care, pur şi simplu, îşi trăieşte viaţa şi este condus de destinul său. În mâinile noastre este posibilitatea să alegem în ce fel ne dezvoltăm. Dacă omul înţelege înainte de a veni suferinţa, că spiritualitatea este mai importantă decât maerialul atunci, din punctul lui de vedere, suferinţele nu sunt suferinţe, ci instrumente de dezvoltare spirituală.

Suferinţele sunt, de fapt, descoperirea lipsei noastre pentru Puterea Supremă. Suferinţele, de fapt, au fost stabilite din capul locului, însă în mâinile noastre este alegerea dacă să le experimentăm, sau nu. Aceasta seamănă cu faptul că Puterea Supremă stabileşte la începutul anului cantitatea de ploaie pentru întregul an, iar ploaia poate să cadă pe câmpul tău sau, dimpotrivă, în deşert. Eforturile noastre de jos fac diferenţa.

Cum se poate şti, de fapt, care sunt necesităţile de bază pentru existenţa corpului?

După Cabala, omul este cel ce stabileşte care sunt necesităţile sale existenţiale. Unul stabileşte că el are nevoie de un milion de dolari pe lună, altfel nu este în stare

să acționeze, altul susține că are nevoie să doarmă în fiecare zi 20 de ore, iar al treilea trebuie să mănânce în fiecare zi de opt ori. Acesta este motivul pentru care "necesar", după Cabala, înseamnă că ai fi fost mai fericit dacă nu ar fi trebuit să faci aceasta, însă, totuşi, tebuie s-o faci. Dezvoltarea sufletului stabileşte, de fapt, relația cu corpul, însă nu îl vom putea neglija, căci avem nevoie de el pentru suflet. Înțeleptul dăruieşte corpului tot ce are acesta nevoie în cadrul necesarului şi, astfel, el anuleaza stăpânirea corpului şi primeşte timpul necesar pentru munca spirituală.

29. Viața de cuplu începe în spiritualitate

Dacă până acum ați crezut că, Cel ce a creat lumea stă în ceruri şi leagă bărbații de femeile potrivite cu ei, greşeală gravă aveți în mâinile voastre. Legătura adevărată dintre parteneri începe prin dorința

amândurora de a descoperi lumea spirituală, fără nici o intervenție exterioară. Aceasta este baza fiecărei legături şi nu are nici o importanță cine este asociatul pe care îl veți alege pentru a implementa, împreună cu el, scopul creației.

Știința Cabala acordă o importanță mare asocierii spirituale dintre partenerii de cuplu. Cabala nu vede în legătura dintre soț şi soție instrumentul implementării scopurilor materiale, care nu au nici un țel spiritual. Dimpotrivă, dacă legătura dintre partenerii din cuplu are caracter spiritual, asta dăruieşte amândurora posibilitatea enormă să se dezvolte spiritual; singuri, ei nu pot să facă asta.

De fapt, în ce se diferențiază oamenii de animale? Căci şi animalele găsesc parteneri, când scopul naturii din ei îi împinge să aducă pe lume urmaşi, pentru a întări dinastia şi ca să ajute la continuitatea speciei. Astăzi mulți dintre noi acționează după aceleaşi coduri după care se conduc şi animalele. Nu este în viața de cuplu o valoare semnificativă pentru noi. Scopul cuplului este de a aduce copii pe lume, să plătească creditul ipotecar la timp şi să se confrunte împreună cu cineva în problemele vieții.Dar, în astea se însumează viața de cuplu?

Viața de cuplu de care se ocupă Cabala este una total diferită. **Cabala vede în parteri două părți spirituale, a căror conectare poate să producă un vehicul spațial puternic care să-i propulseze în lumile spirituale superioare şi să ajute fiecare parte a cuplului să ajungă la corecție în timpul cel mai scurt posibil.**

După cum ne amintim, fiecăruia din noi i se cere să ajungă la nivelul spiritual cel mai înalt, nivelul Puterii Supreme. Numai în ştiința Cabala se află instrumentele care pot să-l ajute pe fiecare din noi să ajungă la acest nivel superior. În paralel, Cabala nu se fereşte de faptul de bază după care specia umană a fost împărțită în doua: femei şi bărbați. Numai că, în contradicție cu alte credințe, care determină că legătura dintre parteneri are, în principal, menirea să împlinească scopuri lumeşti, animalice, în Cabala este menționat că legătura dintre partenerii din cuplu are ca scop, în principal, spiritualitatea, iar dacă legătura nu este spirituală la bază, atunci ea poate să facă mizerabilă viața amândurora, până la sfârşitul zilelor, fără ca vreunul din ei să ajungă la sfârşitul corecției sale personale vreodată. Din punctul de vedere al Cabalei, fiecare din noi poate să-şi aleagă orice partener sau parteneră, singura condiție care trebuie să fie în fața ochilor nostri este cea spirituală. Adică nu sunt împerecheri din ceruri, nu sunt împerecheri care au fost stabilite de destin sau din clipa naşterii. Este adevărat că această informație poate să prăbuşească ramurile în care sunt implicați mii de oameni ce au transformat matrimonialele în meserie, numai că aceasta este atitudinea pe care se bazează ştiința Cabala în tot ceea ce priveşte problema împerecherii, chiar dacă este greu de digerat.

Astfel, bărbatul trebuie să-şi găsească femeia care, după părerea sa, este cea care poate să lucreze împreuna cu el, în asociere, până vor ajunge în lumea spirituală superioară, încă din viața aceasta. Şi femeia trebuie să aspire să găsească bărbatul care poate să fie cealaltă parte spirituală a sa şi s-o ajute să împlinească scopul creației. **Împreună, cei doi reprezintă o putere spirituală extraordinară, care le dăruieşte posibilitatea de a ajunge la realizări spirituale enorme, la care nimeni nu are posibilitatea de a ajunge la ele de unul singur.**

Cu alte cuvinte, cuplul, după ştiinţa Cabala, trebuie să fie bazat pe spiritualitate. În clipa în care cei doi din cuplu înţeleg scopul creaţiei şi înţeleg că ei depind unul de altul, nu pentru rata ipotecară sau afacerea comună, ci pentru că fiecare din ei reprezintă scara pentru celălalt de a ajunge în lumile spirituale, numai atunci vor avea o viaţă de cuplu perfectă, care le va asigura o cale liberă până la sfârşitul corecţiei. Când baza existenţei legăturii este o bază spirituală, ei nu mai trebuie să aibă grija problemelor financiare, de sănătate, sau a altor probleme care frământă oricare alt cuplu. Cuplul care a hotărât că spiritualitatea dintre ei s-a transformat în modul lor de viaţă, de fapt, împrăştie un scut de apărare enorm peste casă, pe care nici un duşman exterior nu poate să-l subjuge.

Problema în ce priveşte punctul nostru de vedere constă în faptul că noi încă ne încăpăţânăm să înţelegem necesitatea de a ajunge la sfârşitul corecţiei noastre personale şi deja vorbim despre corecţia din cuplu. În clipa în care vom înţelege corect scopul care stă în faţa noastră, vom putea să înţelegem de ce ştiinţa Cabala dăruieşte o importanţă atât de mare cuplului. De fapt, în cuplu este imprimată o ştiinţă enormă care descoperă o impresionantă parte din construcţia lumii spirituale.

Şi lumea spirituală este alcătuită din două părţi: masculin şi feminin. Două părţi separate, care însă fac parte dintr-un întreg mare. Orice legătură dintre ele produce o capacitate şi mai mare, de câteva ori, de a ajunge la întregire. O parte nu se poate mişca fără ajutorul celeilalte şi fiecare are o importanţă enormă pentru cealaltă.

Felul în care ştiinţa Cabala înţelege domeniul cuplului răspunde la multe întrebări din acest domeniu, care preocupă pe mulţi dintre noi. Când vom înţelege baza, vom putea descifra formula generală. Dacă vom înţelege că femeia pe care acum o alegem este asociata spirituală a căii, legătura dintre ei va primi o importanţă enormă. Şi femeia trebuie să asimileze gândirea că bărbatul de lângă ea este nu numai soţul ei, ci şi partea spirituală nedespartită de ea. Când vor şti asta, nimic nu va mai putea să-i despartă.

Pe parcursul întregii istorii evreieşti, atestată în Vechiul Testament, femeile au fost parte nedespărţită a povestirilor: ca şi cum sunt trei patriarhi, tot aşa sunt şi patru mame, sunt prooroci şi sunt proorocițe. Ele sunt femei care au ajuns la niveluri spirituale enorme, într-atât încât Puterea Supremă li se înfăţişa, după ce au ajuns la nivelul Său spiritual. Tora (primele cinci cărţi din Vechiul Testament) dă o importanţă deosebită femeii şi nu degeaba. Obligaţia de a învăţa Tora şi de a exercita obligaţiile religioase există. în principal, pentru bărbaţi, iar femeia este obligată, în primul rând, la obligaţiile religioase numite "a nu face". Femeia are o altă poziţie faţă de cea a bărbatului, iar în ştiinţa Cabala noi învăţăm că realitatea care se împlineşte în această lume este o aluzie la ceea ce se întâmplă în lumile superioare. Bărbatul şi femeia diferă în multe privinţe – in cea a corpului fiziologic, câteodată în privinţa concepţiei despre lume şi înţelegerea realităţii. Diferenţa decurge din aceea că ei vin din două surse spirituale diferite, sursa masculină şi sursa feminină. Aceasta este cauza pentru care bărbatul şi femeia au căi diferite de a ajunge la înţelegerea spirituală şi alipirea de Puterea Supremă.

Este clar că filosofia creaţiei include şi femeia şi bărbatul, numai că întrebarea este, în ce măsură trebuie femeia să se ostenească pentru a intra în munca spirituală. Care este cantitatea muncii sale spirituale, în comparaţie cu munca spirituală impusă

bărbatului? Este clar că diferența pe care noi o vedem în această lume decurge din diferența din lumile superioare.

În lumea spirituală partea masculină se numeşte "Zeir Anpin" (זעיר אנפין = zeir anpin), aceasta este partea care influențează, care dăruieşte, iar partea feminină, numită "Regatul" (מלכות = malcut), este partea pasivă, care primeşte. Munca "Regatului" este de a primi de la "Zeir Anpin". Munca părții masculine în lumea spirituală are scopul de a întări construcția spirituală proprie şi pe cea a "Regatului", iar "Regatul" ar trebui să fie gata să primească corecțiile spirituale şi să le execute.

În "Învățătura celor zece sfere" se spune că în fiecare suflet sunt părți masculine şi părți feminine, exact după cum ele se află şi în corpul uman. Şi bărbații au părți feminine, la nivelul cromozomilor, iar femeile au părți masculine fiziologice, numai că, de obicei, ele nu pot fi observate. Când echilibrul spiritual este distrus, apar distorsionări sexuale şi se dezvoltă fenomene diferite şi în corpuri.

De la început este suflet masculin şi suflet feminin, însă şi în sufletul masculin sunt părți feminine şi invers, astfel încât forma muncii spirituale depinde de forma sufletului, iar la amândouă sufletele, masculin şi feminin, le revine obligația de a ajunge la sfârşitul corecției. Numai că sufletului masculin îi revine o muncă mai grea pentru a ajunge la aceasta. De aceea, în lumea materială bărbatul este cel care duce greul obligațiilor religioase. Fiecare din noi este obligat să învețe Tora, să întemeieze familie evreiască, religioasă sau tradițională, se se ocupe de obligația procreerii, iar la nivelul spiritual el trebuie să ajungă să învețe ştiința Cabala, pentru cunoaşterea Puterii Supreme şi să treacă toate nivelele, până la sfârşitul corecției sale personale. Femeia, în această lume, nu trebuie să facă paşi pentru căutare şi corectare. După legile Torei, ea trebuie, în principal, să nu încalce legile stabilite, adică să nu păcătuiască, să nu încalce obligațiile religioase de "a nu face". Sufletul femeii ajunge la sfârşitul corecției printr-un proces de corectare pasivă. Scopul ei este de a ajuta bărbatul să ajungă la corecția sa spirituală şi astfel el va putea s-o ajute să ajungă la sfârşitul corecției ei spirituale.

Procesul căutării spirituale a bărbatului seamănă cu cel al femeii?

Când ajunge la noi femeia, pentru că ea caută apropierea de spiritualitate, noi facem diferența între două lucruri. La bărbatul care ajunge la spiritualitate s-a apris punctul din inimă, iar acum el simte obligația să ajungă la spiritualitate şi să completeze sfârşitul corecției sale personale. În schimb, la femeie trebuie să examinăm dacă dorința sa de a descoperi Dumnezeirea este o dorință adevărată, sau este vorba de dorința de a-şi astâmpăra o necesitate materială.

Şi cum examinăm aceasta?

Dacă femeia are soț, copii şi casă, tot ceea ce-i trebuie în această lume şi totuşi încă simte că ceva îi lipseşte, acesta este semnul că punctul din inima ei, într-adevăr, s-a aprins şi el cere spiritualitatea. Dacă nu, aceasta poate să mărturisească faptul că încercarea de a ajunge la spiritualitate a acoperit dorința de a implementa un scop material.

Munca femeii nu seamănă cu cea a bărbatului

Munca spirituală a femeii este o muncă diferită de cea a bărbatului. Ea nu are nevoie de studiu intensiv pentru a ajunge la sfârşitul corecției. Iar ea nu trebuie să se ocupe de toate sursele de Cabala, ci, câteodată, este de ajuns să citească lucrări sau scrisori care se ocupă de domeniul acesta. De asemenea, ei nu i se cere aceeaşi dedicare precum i se cere bărbatului, ca de exemplu studiul din ultimul timp. Ajunge studiul de două ori pe săptămână, în orele de seară. Iar dacă va învăța în orele ieşite din comun ca şi bărbații, aceasta nu-i va ajuta la corectarea sufletului ei. Munca sa trebuie să se concentreze în ajutorarea bărbatului şi în a sprijini munca lui spirituală.

Reuşita elevilor depinde, în mare măsură, de soțiile lor. Ele pot să fie în legătură strânsă şi activă între ele, în ajutorarea răspândirii ştiinței Cabala. Dacă femeia învață cu soțul un articol sau o anumită lecție o dată pe săptămână aceasta contribuie la atingerea legăturii spirituale dintre soț şi soție. Studiul asociat îi apropie pe cei din cuplu şi are o putere enormă deoarece nu este nimic care poate să apropie mai mult un cuplu decât spiritualitatea. În timpul studiului, ei simt ca sunt în legătură spirituală şi încet, încet ei intră într-o compatibilitate spirituală, care vine de Sus, în măsura în care ei investesc atenție şi intenție în studiu.

Iubirea

Într-adevăr, iubirea duce la legătura primară din cuplu, numai că sunt dintre aceia care ajung la căsătorie (חופה = hupa, ceremonia religioasă evreiască) nu tocmai din iubire, ci din aranjamente sau din presiunea familială. În cele din urmă, nu iubirea stabileşte ce se va întâmpla cuplului după căsătorie. Cel care studiază Cabala poate să-şi apropie soția de acest domeniu, sau, din contră, soția poate să-şi apropie soțul de Cabala. Nu este vorba aici de reîntoarcerea la religie sau de constrângere; cuplul trebuie să ajungă la ştiința Cabala din dorința interioară comună de a descoperi lumea spirituală. La această călătorie spirituală este important de ieşit în doi şi pe întreg parcursul ei perechea va simți intensitatea enormă a lumii spirituale dublată, care va întări legătura dintre ei, căci nu este nimic în această lume care poate să împreuneze bărbatul şi femeia mai bine decât spiritualitatea. Orice altă platformă pe care îşi construisc perechile viața comună şi căsătoria, este o platformă care poate să se rupă sub orice adiere uşoară de vânt. Căsătoria construită pe baze spirituale nu poate fi distrusă de nici o furtună.

Cu cât societatea înaintează în dezvoltarea dorinței sale în om, divorțurile şi decepțiile din viața cuplurilor cresc. Acesta este semnul că numai legătura spirituală poate să țină bărbatul legat de femeie, împreună ca pereche față de Puterea Supremă. În principiu, bărbatul poate să ia orice femeie să fie cu ea fizic şi dacă fiecare din ei are dorința de a ajunge la spiritualitate, ei vor putea să construiască împreună instrumentul comun care, după căsătorie, se va transforma în celula spirituală care va contopi cele două părți ale sufletelor lor şi-i va transforma într-un singur suflet. Nu este vorba aici de puzzle sau de potrivire. Potențialul de a construi această celulă spirituală se află în fiecare bărbat şi în fiecare femeie.

Căsătoria

Căsătoria reprezintă interes spiritual. Rabinul Baruch Shalom Ashlag a devenit văduv la vârsta de 85 de ani şi imediat după ce a trecut săptămâna doliului după soția sa, a spus că el trebuie să se căsătorească, fără să se gândească ce vor spune, spre bine sau spre rău, oamenii. Aceasta a fost afacerea lui spirituală şi el a cerut să se găsească femeia care să fie în concordanță din punct de vedere al legilor iudaice ca să se căsătorească şi, după aceea, să poată să lucreze împreună cu ea în spiritualitate. El, care a fost pe un nivel spiritual enorm, nu a putut să continue munca sa spirituală fără căsătorie şi fără sanctitatea acesteia. Îi lipsea partea care se alipeşte sufletului omului prin acțiunea materială numită "căsătorie" (חופה = hupa). De aici noi învățăm că, dacă bărbatul vrea să învețe Cabala şi soția se opune, acest lucru nu va afecta dezvoltarea sa spirituală. În schimb, dacă el nu se va căsători, asta poate să limiteze dezvoltarea sa spirituală.

Importanța cadrului spiritual

Cadrul căsătorie asigură paza perfectă a cuplului. De la ştiința Cabalei noi învățăm că fiecare proces material are sursă în lumea spirituală iar, dacă bărbatul şi femeia cuceresc lumea superioară, atunci ei au deplinul control asupra a ceea ce se întâmplă aici, în lumea materială şi nimic nu poate să-i rănească.

Ce se spune despre ideea că împerecherea este, de fapt, descoperirea legăturii din reîncarnarea anterioară?

Ar fi bine ca oamenii să lase preocuparea cu reîncarnările şi să înceapă să înainteze spre scopul creației. Nu este nici o necesitate în preocuparea cu acest subiect. În loc să se ocupe cu problemele principale, ei se ocupă de lucruri marginale. Nu-i va ajuta omului dacă el va şti cine a fost soția sa în reîncarnarea anterioară. Fiecare zi care vine este o nouă zi şi în fiecare zi are loc reînoirea sufletelor.

De ce ştiința Cabala dă o importanță atât de mare părții spirituale feminine, reprezentată de femei?

Deoarece, în cealaltă parte, este revelația Puterii Supreme. Nu degeaba femeia este cea care naşte, ea este cea care continuă dinastia, nivelele spriritуale cu ajutorul cărora poate şi bărbatul să urce. Sunt aici relații foarte complicate şi importante între femeie şi bărbat, căci este clar că fiecare parte este o legătură de o importanță superioară şi nu se poate stabili cine este mai important față de cine. Împărțirea sarcinilor şi munca comună este importantă, iar dacă vom diferenția ce tebuie să facă fiecare din cuplu pentru a completa cealaltă parte în spiritualitate, atunci vor putea ajunge partenerii la fericirea adevărată.